

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 50

Dimecres, 18 d'abril de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 32, primera reunió

Í N D E X

Projecte de Llei

de fundacions privades (tram. 200-00012/06) (p. 4)

Proposició de Llei

de modificació del Pla territorial general de Catalunya, en el sentit de reconeixement de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació (presa en consideració) (tram. 202-00003/06) (p. 14)

Proposició de Llei

de modificació del Pla territorial general de Catalunya per al reconeixement de les comarques de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació (presa en consideració) (tram. 202-00020/06) (p. 17)

Proposició de Llei

de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00025/06) (p. 19)

Proposició de Llei

de modificació del Pla territorial general de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00030/06) (p. 21)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les llistes d'espera a la sanitat pública (tram. 300-00448/06) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya (tram. 300-00467/06) (p. 29)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de comerç interior (tram. 300-00049/06) (p. 32)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre si ha fet un balanç de l'autogovern de Catalunya per afirmar que es produeix un procés d'involució en el desenvolupament autonòmic (tram. 317-00231/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació que viu la Sindicatura de Comptes i sobre els treballs pendents (tram. 317-00233/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre les posicions que adoptarà el Govern davant dels intents d'harmonització autonòmica (tram. 317-00238/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els propòsits d'actuació del Govern pel que fa al procés de revisió del model d'organització territorial de Catalunya, especialment sobre el reconeixement institucional de les terres de l'Ebre, del Pirineu, del Camp de Tarragona i de la resta de territoris de Catalunya que el reclamen (tram. 317-00239/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern per a facilitar l'accés a Internet a les escoles catalanes (tram. 317-00242/06) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la subscripció d'un conveni amb Air Nostrum concernent al trajecte aeri Girona - Madrid (tram. 310-00251/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre l'actuació de l'equip de govern de l'Ajuntament de Cadaqués (Alt Empordà) d'impedir la IV edició d'una mostra artística promoguda per l'Ateneu de Cadaqués (tram. 310-00155/06) i sobre la impossibilitat de fer la IV edició d'una mostra artística promoguda per l'Ateneu de Cadaqués i les mesures per a evitar en el futur fets similars a aquest (tram. 310-00156/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre els recursos a Internet per a l'ensenyament de primària i secundària (tram. 310-00157/06) i sobre a incorporació de les tecnologies de la informació i de les comunicacions en el disseny curricular actual (tram. 310-00158/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les responsabilitats polítiques del Departament de la Presidència en matèria d'immigració (tram. 310-00159/06) (p. 48)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica (tram. 300-00214/06) (p. 49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de comerç, especialment pel que fa a grans superfícies (tram. 300-00215/06) (p. 54)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial (tram. 300-00391/06) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives (tram. 300-00194/06) (p. 62)

Interpellació

al Consell Executiu sobre justícia juvenil (tram. 300-00280/06) (p. 68)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu (tram. 300-00342/06) (p. 72)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 32.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Governació i Relacions Institucionals i dels consellers de Justícia, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de fundacions privades. Tram. 200-00012/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 172, 2).
2. Proposició de Llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, en el sentit de reconeixement de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació. Tram. 202-00003/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 15).
3. Proposició de Llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya per al reconeixement de les comarques de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació. Tram. 202-00020/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 42).
4. Proposició de Llei de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya. Tram. 202-00025/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 56).
5. Proposició de Llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya. Tram. 202-00030/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 5, 5).
6. Interpелlació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera a la sanitat pública. Tram. 300-00448/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.
7. Interpелlació al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya. Tram. 300-00467/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
8. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de comerç interior. Tram. 300-00049/06. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
9. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica. Tram. 300-00214/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de comerç, especialment pel que fa a grans superfícies. Tram. 300-00215/06. Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpелlació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial. Tram. 300-

00391/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

12. Interpелlació al Consell Executiu sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives. Tram. 300-00194/06. Sra. Àlícia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

13. Interpелlació al Consell Executiu sobre justícia juvenil. Tram. 300-00280/06. Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

14. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu. Tram. 300-00342/06. Sra. Teresa Serra i Majem, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpелlació al Consell Executiu sobre la salut laboral del professorat. Tram. 300-00411/06. Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'ensenyament obligatori. Tram. 302-00104/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius. Tram. 302-00108/06. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política turística, especialment pel que fa al consorci Turisme de Catalunya. Tram. 302-00105/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de ports. Tram. 302-00106/06. Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el desplegament del Pla territorial general de Catalunya, aprovat per la Llei 1/1995, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya. Tram. 302-00107/06. Sr. Oriol Nello i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de consum. Tram. 302-00109/06. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'assistència a la gent gran. Tram. 302-00110/06. Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política del servei d'electricitat, especialment pel que fa referència als talls de subministrament elèctric. Tram. 302-00111/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la família. Tram. 302-00112/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions dels serveis socials a Catalunya. Tram. 302-00113/06. Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

26. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de fundacions privades (tram. 200-00012/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de fundacions privades. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Delfí Guàrdia. Té la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, em plau presentar tot seguit el Projecte de llei de fundacions. Aquest Projecte de llei se situa en el marc del procés d'actualització del nostre dret, en exercici de les competències que diferents articles de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorguen a la Generalitat: el 9.24, sobre les fundacions de caràcter docent, cultural, artístic, beneficoassistencial i similars que exerceixen llurs funcions principals a Catalunya, i el 9.2, sobre conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català.

La finalitat del Projecte de llei que ara els presento és fer una regulació completa, moderna i que fomenti les fundacions sobre la base de la Llei 1/1982, de 3 de març, que ha estat en veritat un text normatiu capdavanter. Em sembla oportú, en el dia de la seva derogació, insistir en aquesta realitat inqüestionable i, al temps, recordar amb gratitud els qui en foren els seus autors. Text molt valuós però que els anys que han transcorregut des de la seva aprovació i l'evolució de les fundacions catalanes aconsellen modernitzar, amb una nova norma que respongui a la realitat de la societat catalana d'avui i de l'activitat fundacional que en ella es desplega.

Aquest Projecte legislatiu s'emmarca en la línia de foment de la societat civil, com a factor de cohesió i de progrés social, i en la de potenciació de l'autonomia de la voluntat per perfeccionar negocis jurídics de tota mena i, entre ells, també el negoci jurídic fundacional. D'altra banda, resulta pacífic que el fet fundacional en el si del nostre país té molta importància, tant qualitativa com quantitativa, i és un indicador significatiu del caràcter obert i plural de la nostra societat, que sovint va, fins i tot, més enllà del nostre entorn sociocultural.

Les fundacions constitueixen així una part important de l'anomenat tercer sector o de l'economia social, i són una manera de canalitzar els impulsos solidaris que ajuden a estructurar el país i constitueixen lleres privilegiades per a la consecució de l'interès general, partint de la realitat personal, singular o plural.

Però, a banda de qualsevol consideració descriptiva del món fundacional, hi ha una raó que avui s'ha de posar de manifest, que és el fet de creure en les fundacions com a institucions, ja que són, sens dubte, variades, flexibles i operatives i duen a terme una tasca, tant social com cultural, que afavoreix el pluralisme i modernitza el país.

Les fundacions catalanes, d'altra banda, han experimentat una evolució considerable: de les dues-centes que inicialment estaven inscrites al temps de dictar-se la Llei de 1982, hem passat al voltant de les mil sis-centes. Des del punt de vista de la finalitat fundacional, malgrat que han incrementat i renovat la seva presència en aquells àmbits on tradicionalment han estat actives —l'assistència social, l'educació, la sanitat i la cultura—, han passat a incidir en altres àmbits, com ara la recerca científica, la cooperació per al desenvolupament, la promoció esportiva o la defensa del medi ambient, de tal manera que avui promouen tota mena de valors cívic i socials. Els nous models fundacionals i la implantació de les noves tecnologies en els darrers anys fan necessària una renovació de les mateixes fundacions, així com del mateix Protectorat.

Les fundacions han diversificat el tipus d'activitats i, alhora, requereixen una organització àgil, que els permeti ser ràpids en la seva capacitat de resposta. Les administracions públiques també han acudit a aquesta institució, com ho han fet altres institucions o figures del dret privat, com a instrument idoni de cooperació entre el sector públic i el sector privat o entre diferents administracions públiques, i això sense perdre la condició de privades, és a dir, restant subjectes al dret privat.

Quant als béns i els drets que integren el patrimoni, element essencial de la fundació, que és *universitas rerum*, com es defineix clàssicament, a més de la fundació tradicional, finançada amb els rendiments d'un patrimoni afectat, les anomenades «fundacions de patrimoni», en trobem d'altres que es financen amb la prestació de serveis remunerats, fundacions d'activitat o amb campanyes de recaptació de donatius, amb el cobrament de quotes, amb la col·laboració del voluntariat i amb aportacions de fons públics, «fundacions redistribuïdores». En aquests supòsits, malgrat que la dotació inicial no és gaire important, el Protectorat, fent una interpretació no literal sinó finalista, ha vingut permetent la inscripció en el Registre de Fundacions en mèrits de principis que ara passen al text legal.

Tots aquests fets, que configuren una nova realitat social, comporten la necessitat de modificar el marc legal de les fundacions catalanes. Aquest Projecte de llei es configura com una norma d'intervencionisme mínim, perquè entenem que la llibertat civil és un bé que s'ha de respectar i fomentar al màxim. Ara bé, l'interès públic de gaudir d'una societat civil que funcioni, i que funcioni bé, implica la necessitat d'una certa tutela dels

poders públics, per tal de garantir la constitució i el funcionament correctes de les fundacions. En tot cas, s'aposta pel binomi llibertat/responsabilitat, preferentment als controls i autoritzacions prèvies.

Les novetats més destacades del present Projecte de llei són les següents. Amb caràcter general, es consolida el desplaçament del centre neuràlgic de les fundacions des del *corpus* –el patrimoni i els béns– cap a l'*animus* –la finalitat, l'estructura i l'organització–, en coherència amb la doctrina més moderna que defineix les fundacions com a finalitats en acció, ja que efectivament aquesta, la finalitat, és el nervi, l'ànima i la llei suprema de la fundació.

En l'àmbit subjectiu, s'explicita que les fundacions poden ser constituïdes per persones jurídiques de dret públic o amb participació mixta de fundadors públics i privats, sense que aquest fet els faci perdre la condició d'entitats subjectes al dret privat. Pel que fa a la durada de les fundacions, es preveu la possibilitat que es puguin constituir amb caràcter temporal.

En l'àmbit de la gestió patrimonial, es modifica el règim jurídic de la dotació, en el sentit de suprimir l'essencialitat que les rendes de la dotació o els ingressos previstos amb garanties d'efectivitat siguin suficients per a dur a terme la finalitat fundacional, per tal d'adequar les aportacions a les noves dinàmiques de finançament, sempre que es garanteixi la viabilitat de les fundacions.

Pel que fa al règim econòmic, es preveu que les fundacions que tinguin un volum de patrimoni o de recursos econòmics o humans considerable han de presentar al Protectorat una auditoria externa dels comptes anuals, per tal de racionalitzar els costos de supervisió. Quant als fons especials, es regula per primera vegada aquesta figura, amb la possibilitat de constituir-los mitjançant convenis amb altres persones que aportin béns i drets al patrimoni de la fundació, per tal que els destinin a finalitats que coincideixin amb els fins fundacionals.

L'actuació del Protectorat continua informada pel principi de respecte a l'autonomia de les fundacions. Cal remarcar que es redueixen els supòsits d'autoritzacions prèvies, se simplifica la legalització dels llibres i de la presentació dels comptes anuals i es preveu l'ús de procediments telemàtics i se suprimeix l'exigència de presentar el pressupost de l'any en curs. El Registre de Fundacions es configura com a vehicle de publicitat de les dades relatives a l'organització i al funcionament d'aquestes entitats. Cal remarcar la supressió del caràcter reservat dels documents i dels expedients relatius als aspectes comptables de les fundacions, per tal de fer possible que la informació de la gestió econòmica i social estigui a l'abast de qualsevol persona interessada.

En definitiva, la nova Llei de fundacions ha de contribuir a l'exercici del dret constitucional de fundació d'una manera més plural i instrumentalment més flexible i, per tant, més lliure, conjugant aquest principi de llibertat amb el de responsabilitat envers els ciutadans i el Protectorat. D'aquesta manera es garanteix que l'arrelada tradició fundacional del nostre país continuï i prosperi al servei de l'interès general.

Per acabar, senyores i senyors diputats, els agraeixo les esmenes introduïdes, que milloren el text inicial, així com també el consens assolit, i els demano la votació favorable del Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Passarem ara al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. Per un error en la publicació del Dictamen i dels vots particulars i esmenes reservades, no consten com a reservades les esmenes del Grup Popular números 25, a l'article 8, i 187, a la disposició transitòria tercera. A aquestes esmenes, en l'ordenació del debat en el Ple, els correspondrien els números 4.bis i 39.ter.

Té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal. *(Pausa.)*

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la derogació de la Llei 1/82, de fundacions privades –ho ha esmentat el conseller en la presentació de la Llei que avui aprovarem–..., ha estat una llei que ha tingut una alta valoració en els seus gairebé vint anys de vigència. L'aprovació d'una regulació de nova planta per a les fundacions catalanes respon a la necessitat d'actualitzar aquesta Llei del 82, i les principals novetats que s'incorporen en el Projecte donen resposta a aquesta necessitat d'actualització.

Són novetats relatives a donar resposta a iniciatives que, sense disposar d'un patrimoni, han volgut constituir una fundació; que les persones juridicopúbliques puguin constituir fundacions; l'admissió, inicialment en el Projecte, de la remuneració dels patrons, i la regulació per primera vegada de les fundacions temporals i els fons especials, a la vegada que apareixen també –i ha estat valorat positivament pel Grup Popular– la necessitat del deure d'auditar i la limitació o la reducció de les autoritzacions prèvies a la constitució, a la inscripció de la fundació.

Val a dir que, de les 212 esmenes presentades al Projecte de llei que estem debatent, el Grup Popular n'havia presentat més de la meitat. El Grup Popular havia presentat concretament 115 esmenes al Projecte de llei presentat pel Govern, la qual cosa evidencia la distància que ens separava del plantejament inicialment fet pel Govern. Val a dir que després del treball realitzat –un treball que s'ha fet gairebé al llarg d'un any: han estat onze mesos de treball per part de la Comissió de Justícia des que es va iniciar la tramitació del Projecte–..., ha fet que les nostres esmenes, bé acceptades directament, bé a través de transacció, hagin modificat aspectes, per nosaltres substancials, del Projecte i ens permet afirmar ja d'antuvi que avui podrem donar suport al Projecte de llei de fundacions.

Li he lliurat, senyor president, les transaccions que afectaven esmenes del Grup Popular que estaven vives, i sotmetriem a votació només l'esmena número 3, i donem per retirades la resta d'esmenes del Grup Popular.

Faré, per tant, ara, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, una defensa conjunta del que són aquestes transaccions i el plantejament global que ha fet el Grup Popular en aquest Projecte de llei.

Les modificacions fonamentals que hem considerat imprescindibles per poder donar suport a aquest Projecte són les següents.

Primera. Ho ha esmentat el senyor conseller, i és cert que existeix una pluralitat i una gran heterogeneïtat entre les fundacions que desenvolupen la seva activitat a casa nostra, però considerem que una fundació és, des del Dret romà, un patrimoni destinat a una finalitat, un patrimoni destinat a assolir una finalitat.

Estem d'acord a donar resposta a aquelles iniciatives que, tot i no disposar d'un patrimoni important, han volgut constituir allò que s'anomena una fundació no patrimonial. Insisteixo que hi estem d'acord; estem d'acord que hi ha noves realitats i que l'esforç de molta gent també és generador de béns i serveis que són susceptibles de ser valorats i que, a més a més, també cal reconèixer que hi ha un capital fundacional en la voluntat de servir l'interès general.

Però vull insistir, senyores i senyors diputats, que, per definició, una fundació és un patrimoni. El Grup Popular, justament, el que ha modificat és el plantejament inicial per tal que, tot reconeixent aquesta realitat, en l'article 5 i en l'article 8 del text del Dictamen, s'exigeixi que la dotació sigui suficient per dur a terme les activitats fundacionals; com a mínim, que la dotació sigui suficient per dur a terme les activitats fundacionals.

Del que es tracta, amb la modificació introduïda pel Grup Popular, és de barrar el pas a les fundacions que no són tals, perquè aleshores, del que estem parlant, realment, és d'associacions; del que estem parlant aleshores, del que hauríem estat parlant és d'una associació que vol tenir el tractament, el règim jurídic d'una fundació, però que en la nostra opinió...

El president

Senyora diputada, sí, fa bé d'esperar-se.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. En la nostra opinió, com deia, el món fundacional és una realitat i el món associatiu n'és una altra –ambdues importants, ambdues necessàries per a la vertebració del país, però realitats diferents.

Segona qüestió que ens semblava important. Ens semblava important que el text normatiu respongués al títol de la Llei. Considerem que la creació per part de les persones jurícopúbliques d'una fundació pot donar resposta adequada a les noves necessitats de gestió, com ho va fer, ja, la Llei estatal de l'any 94, però entenem necessari, entenim necessari clarificar què estem legislant. Perquè estem legislant el fet que es puguin crear fundacions constituïdes, gestionades i finançades pels poders públics i, per tant, això no era coherent en una Llei anomenada de fundacions privades, tot i que cal reconèixer –i vull reconèixer-ho, perquè ha estat objecte de debat al llarg dels treballs de la Ponència– que són

fundacions creades per persones jurícopúbliques sotmeses, sens dubte, a Dret privat.

Tercera qüestió. Que els patrons poguessin cobrar pel sol fet de ser-ho. Una esmena important del Grup Popular incorporada al Projecte és que els patrons pel sol fet de ser-ho no puguin cobrar. El Grup Popular ha modificat el Projecte, seguint el criteri clàssic de no retribuir els patrons; considerem que, en cas contrari, es produiria una mercantilització de les fundacions de conseqüències, en la nostra opinió, absolutament indesitjables i que no tenen res a veure amb el que és el fet fundacional.

I, també, senyores i senyors diputats, perquè no cal ser massa malpensat per fer el següent raonament. Es poden crear fundacions amb diners públics, per a una finalitat d'interès general que decideix l'Administració pública, que, com que és fundador, és persona fundadora, decideix qui forma part del patronat i, per tant, nomena les persones que cobraran diners públics pel sol fet de ser membres d'un patronat. El Grup Popular estava en frontal desacord amb aquest plantejament. Ha estat, per tant, una modificació, com deia, important, que els membres del patronat no siguin retribuïts pel mer exercici del seu càrrec. Això, sí: sens perjudici del seu dret a ser rescabats de les despeses que representi l'exercici del seu càrrec i també que, en qualsevol cas, aquelles persones que siguin patrons però que a la vegada desenvolupin tasques de gerència, d'administració, siguin retribuïts per l'exercici d'aquestes activitats, bé en el marc d'una relació contractual, bé en el marc d'una relació laboral.

Una quarta qüestió, una novetat incorporada, és la dels fons especials, amb la qual cosa el Grup Popular està totalment d'acord.

També és una novetat la incorporació de les fundacions temporals. Considerem que les fundacions temporals són instruments útils per a desenvolupar programes d'actuació plurianuals. És una pràctica habitual i dona molt bons resultats en països del nostre entorn, però entenim que calia introduir una cautela, una cautela que no és pas tècnica, que és que aquestes fundacions, per evitar les fundacions bluf, hagin de tenir garantit l'assoliment de la seva finalitat fundacional.

Una altra de les qüestions que ha generat preocupació i que ha centrat gran part dels treballs i respecte a la solució de la qual vull agrair els bons oficis del lletrat senyor Pere Sol, que ens ha permès trobar una redacció adequada, ha estat el règim transitori que es donava a aquest Projecte de llei. Estic parlant, concretament, de la Disposició transitòria tercera, segons la qual les fundacions constituïdes a l'empara de la legislació anterior i que no modifiquessin els seus estatuts per establir expressament que se sotmeten a la Llei que avui aprovarem, no els era d'aplicació l'article 39 de la nova Llei. L'article 39, senyores i senyors diputats, fa referència a la capacitat de disposar per part del patronat.

El text transaccionat amb el Grup Popular canvia el plantejament, evitant el que, en la nostra opinió, era una congelació del dret per a les fundacions constituïdes a l'empara de la Llei del 1982. En la redacció actual, com deia, resultat d'una transacció amb el Grup Popular, les

fundacions constituïdes amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei han d'adaptar els seus estatuts, deixant un termini prou ampli per fer aquesta adaptació; hauran d'adaptar els seus estatuts en el termini de cinc anys. Això, sí: respectant la voluntat de les persones fundadores, sense reduir o limitar els supòsits d'intervenció del protectorat. Perquè del que es tracta és de garantir allò que s'anomena voluntats implícites, és a dir, la persona fundadora va fundar sense establir específicament limitacions perquè tenia la presumpció *iuris et de iure* que tenia la Llei del 82, que establia limitacions a la capacitat de disposar del patronat que no es troben en l'actual Llei. I, per tant, cal garantir aquesta voluntat implícita, reconeguda *iuris et de iure* que ara no es troba en la nova Llei.

Voldria referir-me ara, senyores i senyors diputats, a un important gruix d'esmenes del Grup Popular que introdueixen en el Projecte de llei una nova figura que vam anomenar en les nostres esmenes «fundació d'interès familiar». Aquesta fundació tenia l'objectiu, té l'objectiu de crear un instrument jurídic nou, que aporta una solució que, certament, no és l'única —és una més—, però, en la nostra opinió, d'indubtable interès per a la transmissió de l'empresa familiar catalana. Hem seguit, senyores i senyors diputats, el model anglosaxó d'allò que s'anomena *trust*, que és un instrument jurídic, provat, utilitzat en el món anglosaxó d'una extremada utilitat per administrar patrimoni i, concretament, béns heretats.

Certament, és una figura innovadora, la plantejada pel Grup Popular. I, certament, és una figura estranya: és una figura estranya en el Dret comú, és una figura estranya en el Codi civil espanyol, però no és —hi insisteixo— una figura aliena al Dret propi de Catalunya. La fundació familiar que planteja el Grup Popular és un negoci jurídic de tipus fiduciari; és un negoci jurídic d'igual estructura que la resta de negocis fiduciaris catalans. Per posar un exemple d'aquell negoci fiduciari més conegut, que és la figura del marmessor universal, aquella persona de confiança del testador a la qual es fa entrega dels béns per tal que els lliuri als hereus, però —això, sí— amb una capacitat important de disposar sobre el patrimoni, una capacitat tal que permet, fins i tot, vendre'l.

Per tant, la transmissió de l'empresa familiar a una fundació familiar es fa perquè, a través dels seus patrons, els *trusties*, la gestionin per afavorir l'empresa familiar, per tal que es desenvolupi en un marc que la doti d'estabilitat i d'autonomia legal. La utilitat d'aquesta nova figura que planteja el Grup Popular amb les fundacions familiars és evident a Catalunya, on no només abunden les empreses familiars, sinó que també abunden —i vostès ho saben, senyores i senyors diputats— els problemes a l'hora de transmetre a les generacions següents aquestes empreses.

La fundació familiar plantejada pel Grup Popular pot ser, per tant, una eina de gran utilitat per conciliar dos interessos, dos interessos que considerem importants: l'interès social, que persegueix la perdurabilitat de les empreses familiars per sobre de les generacions, i l'interès dels familiars de l'empresari o d'altres col·lectius de persones, que també poden ser els empleats, si així ho desitja el fundador, i perquè en qualsevol cas consi-

derem que l'interès familiar, l'interès de les fundacions familiars encaixa perfectament amb allò que preveuen els articles 38, 39 i 40 de la Constitució. Per tant, considero, senyores i senyors diputats, que les fundacions familiars seran una eina de gran utilitat, una eina innovadora de gran utilitat per a la preservació i impuls del nostre teixit empresarial.

En aquest sentit, vull agrair el suport, les aportacions, les reflexions que se'ns han fet al respecte, tant des del món fundacional com des del món acadèmic, que ens ha portat a prendre la decisió de retirar aquesta proposta, concretament, del projecte d'avui, el projecte que estem debatent avui, per canalitzar-la mitjançant un Proposició de llei, donat que, certament, per l'especificitat d'aquesta figura, hauria de tenir un tractament propi, un tractament diferenciats en el que serà el futur Codi civil de Catalunya.

Vaig acabant, senyor president, senyores i senyors diputats, fent una reflexió: el Grup Popular considera que la Llei que avui aprovem serà d'una gran utilitat —n'ha fet esment el senyor conseller en el seu torn d'intervenció. El sector fundacional a Catalunya —estem parlant de més de mil sis-cents fundacions—, un sector amb una gran empenta, que està creixent al voltant de cent fundacions cada any, mostra el dinamisme, l'empenta de la nostra societat. En la nostra opinió, la Llei de fundacions obre nous camins que podran recórrer les fundacions, perquè el Parlament de Catalunya vol que els drets dels ciutadans no només siguin reconeguts sinó també exercitats. El Parlament de Catalunya vol fer del dret legislat un dret utilitzat, un dret viu i viscut, per canalitzar, justament, tota aquesta energia, tot el dinamisme de la societat catalana.

I voldria fer esment d'aquells valors de la fundació que han estat refermats en les conclusions del recent congrés celebrat a Barcelona, perquè em sembla que donem instruments, amb aquesta nova Llei, per fer-los efectius: solidaritat, altruisme, vocació de servei, llibertat, justícia, responsabilitat, generositat, transparència, voluntat de compartir i, perquè no?, inconformisme, que fan de la fundació una figura rellevant i imprescindible i, per tant, peça clau en la vertebració de Catalunya.

No em queda més que agrair, senyor president, senyores i senyors diputats... Novament, els bons oficis del lletrat senyor Pere Sol i el treball que hem realitzat conjuntament tots els ponents en l'elaboració d'aquest Dictamen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora Nadal. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un Projecte de llei que va tenir entrada en aquest Parlament fa quasi un any —exactament, el 8 de maig de l'any 2000—, i, tal com va entrar-hi, aquest

Projecte, el nostre Grup Parlamentari el va satisfer globalment. En tot cas, entrarem, després en el detall o en la concreció d'aquells aspectes que han estat modificats substancialment en el seu tràmit legislatiu.

És un projecte sobre el qual també compartíem l'oportunitat i la necessitat de substituir la normativa anterior, que data de l'any 1982; una llei, –val a dir-ho, ho hem dit diverses vegades i ho tornem a dir ara i aquí–, una llei de l'any 82 que tothom –nosaltres, també– va jutjar com a molt positiva, modèlica i que, fins i tot, ha estat copiada per altres comunitats autònomes que s'han dotat d'una normativa similar, fins al punt que algú va arribar a exclamar –i ho vam sentir del mateix sector en algunes jornades que s'han anat realitzant durant aquest temps– que calia preservar-la com si d'un monument es tractés.

I diem que compartim l'oportunitat i la necessitat de la Llei perquè, com el mateix preàmbul diu –i nosaltres ho compartim–, tant l'experiència acumulada pel mateix protectorat com la iniciativa de la societat civil i, especialment, del tercer sector en aquests anys ha anat produint, ha anat provocant *de facto* una superació del marc legal que ens obligava, que ens feia totalment necessari i imprescindible d'encarar els nous reptes d'una societat en canvi constant. I un exponent d'això és el nombre important d'iniciatives que no disposen segurament d'un patrimoni important, que han anat tenint ingrés en el registre gràcies a bones dosis de voluntarisme, de vocació al servei de l'interès general i que, evidentment, no convenia o no convé de coartar la seva lliure iniciativa en aquest sentit.

No debades, com deia el mateix conseller en la seva presentació, a Catalunya hi ha al voltant de 1.600 fundacions, amb un pressupost total de, doncs, 300.000 milions de pessetes amb prop de cinquanta mil treballadors en el sector; cada any se'n creen 125 de noves. La realitat fundacional, per tant, ja es veu que a Catalunya és molt viva, que mostra una gran vitalitat de la nostra societat civil. Aquest és, com deia un titular periodístic, el país de les fundacions; i segurament ho serà més com més augmentin les necessitats socials i disminueixi el pes del nostre estat del benestar. Encara que s'ha de dir que no totes les fundacions, com és lògic, són la Fundació de «la Caixa» o són la Fundació Miró, de renom dintre i fora de Catalunya, sinó que hi ha moltes altres, lògicament molt més modestes, que realitzen activitats de tipus cultural, sociosanitari, de recerca de cooperació amb el Tercer Món, amb un pressupost que en la majoria dels casos no arriba, per exemple, als cinquanta milions de pessetes i que contrasta de molt, lògicament, amb els 25.000 milions de pressupost que té la Fundació de la Caixa de Pensions.

A Catalunya hi ha, val a dir, també, la seu de més de la meitat del conjunt de fundacions que hi ha a tot l'Estat, i aquesta xifra es triplica si tenim en compte les dades de l'any 1992. Precisament la Llei respon a aquestes noves fundacions i a aquesta nova realitat. I és per això que nosaltres vam saludar aquesta iniciativa com, evidentment, valorem molt positiu, també, el text final, que avui resultarà aprovat a partir de les modificacions que s'hi han anat incorporant amb les esmenes presentades.

Segurament aquest és un projecte de llei que presenta, com s'ha dit també des del mateix sector, un excés de reglamentisme, un excés de detallisme i de concreció, però, malgrat tot, ens sembla una bona llei i un estalvi consegüent també pel mateix Executiu que en el reglament que haurà de desenvolupar la Llei s'estalviarà molta feina.

Entre les modificacions incorporades hi ha la reducció dels supòsits d'autorització prèvies al patronat, que simplifica els tràmits i els requisits de constitució; sens dubte una mesura que serà un estímul per a la constitució de fundacions. Se suprimeix l'obligació de presentar el pressupost de l'any en curs, una obligació que data de quan les fundacions presentaven el pressupost al protectorat per ser aprovat. S'inclou, també, en la Llei la possibilitat que les fundacions es puguin constituir de manera temporal, que es puguin constituir fons especials, encara que aquests dos últims aspectes han estat segurament dels més polèmics en el debat d'aquesta Llei. S'introdueix, també, el requisit d'autoria comptable per a les fundacions més grans. S'introdueix també, de manera, en aquest cas, potestativa, la possibilitat de retribuir els patrons però només condicionat a la realització d'una activitat concreta.

El protectorat perd les funcions de fiscalització i n'assumeix les funcions d'assessorament i de suport. I la Llei consagra, també –encara que aquest és un aspecte molt polèmic, però ho consagra, de fet–, una pràctica habitual a partir del debat de la Llei amb limitacions i acotacions a les quals segurament ens hi podrem referir, com és el de les persones juridicopúbliques que podran –de fet, ja ho poden– constituir fundacions. Perquè ens sembla que en la formulació inicial que figurava en el Projecte de llei, al marge d'altres consideracions técnico-jurídiques, les entitats públiques per naturalesa són entitats d'interès general que han de destinar els seus béns a aquest fi, i teòricament no hauria de tenir raó, doncs, el fet que volguessin constituir fundacions a menys que es vulguin sostroure del control públic. A partir de les modificacions incorporades en aquesta Llei, queda molt més clarificada la necessitat de servir aquest objectiu d'interès general.

I també, finalment, la Llei incorpora, com s'ha dit, també, com s'ha destacat en la intervenció de l'honorable conseller, els mitjans telemàtics en la presentació de comptes i legalització de llibres. I també preveu –ho preveu– la possibilitat de desenvolupar, dintre de la modèstia de la nostra capacitat normativa, possibles nous incentius fiscals que siguin de competència del Govern de la Generalitat.

Amb relació a les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, bé, nosaltres hem aconseguit, i avui també, a partir de cinc esmenes que ens queden vives, de les quals tres seran objecte d'una transacció, hem incorporat tot un seguit de modificacions que van des de la precisió de les facultats delegades pel patronat quant als actes de disposició de béns mobles.

Hem aconseguit de tancar el registre de les fundacions que no hagin presentat els comptes al cap d'un any del tancament de l'exercici. És segurament una precisió que introdueix més rigor i més formalisme però que

ens sembla absolutament necessària. Hem contrarestat el fet que el Projecte no regulava pràcticament res de les fundacions, com deia abans, jurídicopúbliques, per introduir un precepte que respecte als efectes que hagi de produir la liquidació en cas d'extinció es pugui preveure en els estatuts que els béns i els drets al voltant de la liquidació reverteixin a la persona fundadora.

Hem reforçat, també, la competència exclusiva sobre fundacions, i hem introduït el fet que les fundacions sotmeses a lleis diferents que exerceixen la seva activitat a Catalunya hagin d'establir una delegació i s'hi han d'inscriure, ni que sigui a efectes informatius. I finalment, també, hem aconseguit de suprimir l'obligació que els comptes estiguin integrats en el compte de pèrdues i guanys, la qual cosa ens semblava una mercantilització excessiva de la figura de la fundació.

Finalment resten cinc esmenes vives per defensar en el debat del Ple. L'esmena número 4 i l'esmena número 10, corresponents respectivament a l'article 7 i a l'article 16, anuncio en aquest tràmit la seva retirada. I, finalment, tres esmenes, concretament l'esmena número 11, la número 20 i la número 22, que seran..., de fet, han estat ja objecte d'una transacció, que lliurarem oportunament a la Mesa.

La primera esmena, la número 11, relativa a l'article 18 per tal de suprimir entre els requisits per ser fundador el fet d'haver estat inhabilitat per l'exercici de càrrecs públics, ens sembla que aquesta és una exigència que no hi era a l'antiga Llei i que sí que hi és a la Llei estatal. I que suposa estendre, de manera absurda, la inhabilitació, que és lògica per a l'exercici d'un càrrec públic, en aquest cas, per a l'exercici d'un càrrec privat, per definició, com és el de ser patró d'una fundació. Pensem en casos com els insumisos, en què, doncs, el seu proïsme i el seu voluntarisme quedaria coartat per aquest precepte. I, a més a més, fins i tot, aquesta prohibició legal que introduïa el Projecte de llei seria, fins i tot, contrària a la finalitat de la pena que és la resocialització.

Pel que fa l'article 20 i l'article 22, tots dos preceptes tenen un mateix objectiu: introduir d'una o altra forma una interdicció legal, perquè les fundacions que ostentin la majoria de les participacions en societats mercantils no els permeti de realitzar gestions indirectes que puguin excedir de l'objectiu o del fi fundacional, o bé de realitzar en la pràctica, en ocasions en frau de llei, activitats que no siguin estrictament necessàries. Quant a aquestes dues esmenes també hi ha hagut una transacció, que, en tot cas, ja serà anunciada oportunament i lliurada a la Mesa.

Amb tot això i pel que fa a la nostra especial i particular contribució, tant amb les esmenes que suara seran transaccionades, com les que ja han estat acceptades durant el tràmit legislatiu i, també, a partir de l'aportació dels diferents grups parlamentaris, com s'ha dit, aquest és un projecte de llei del qual nosaltres, si ja en saludàvem la seva oportunitat i la seva necessitat i, també, la seva cura i tècnica legislativa, és evident que això hi afegeix, també, unes bones dosis, en aquest punt, doncs, d'optimisme.

I, per tant, el nostre Grup Parlamentari ja anuncia que, havent arribat a aquest acord global quant a la Llei, és obvi, i per descomptat, que hi donarà suport. Com també anuncia, en aquest cas, la seva abstenció de dues esmenes que queden vives, en aquest cas, per part del Grup Parlamentari Socialista i també a l'esmena que ha anunciat la senyora Dolors Nadal en nom del Grup Popular, que ha defensat i que també se sotmetrà a votació.

Agraïm, també, la feina dels diferents ponents, i especialment del senyor Esteve Orriols i dels diferents titulars del Departament de Justícia que han anat tramitant aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi va expressar en un primer moment alguns dubtes respecte de la necessitat d'elaborar una nova llei de fundacions de Catalunya.

Malgrat tot vam decidir en aquell moment no presentar una esmena a la totalitat i intentar millorar, tant com fos possible, el text final de la Llei de fundacions que avui, segons tots els indicis, aprovarem.

Vam presentar cinquanta esmenes al text inicial del Govern, algunes de les quals ens semblaven francament prou importants com perquè de la seva aprovació literal o en forma de transacció en poguéssim dependre el nostre vot final a favor o en contra del text resultant.

Cal dir que en converses posteriors, mantingudes amb diversos representants del sector i naturalment, també, amb els membres de la Ponència, hem anat coneixent arguments molt raonables que ens han semblat que podien anar justificant l'aprovació d'una nova llei de fundacions. I això malgrat que sempre s'ha dit i s'ha reconegut –avui públicament ho fa també la mateixa exposició de motius de la nova Llei– que la Llei 1/82, coneguda com a Llei Vilaseca, va ser un text modèlic i original i que posteriorment ha servit d'inspiració per altres lleis de comunitats autònomes i, fins i tot, per al legislador estatal quan va redactar el text 30/1994. Es deia, i amb raó, que una de les principals virtuts de la Llei Vilaseca era precisament la concisió, ja que només tenia setze articles enfront dels cinquanta-tres de la Llei de la qual avui parlem.

En algun sentit aquesta cambra és a punt d'aprovar una llei que creiem excessivament detallista, que baixa un terreny de concreció tal que en algun punt potser desenvolupa aspectes que podrien semblar més propis d'un reglament posterior. I aquest fet desmentiria, en part, el que la mateixa exposició de motius diu quan parla d'un text menys intervencionista que el que actualment encara és en vigor. I si en origen el text podria semblar excessiu, és cert que els treballs de la Ponència no han

ajudat a reduir-lo, i d'això en comparteixo també una part de la responsabilitat. Però, en qualsevol cas, tant els ponents com el lletrat Pere Sol, hem intentat fer la millor Llei de fundacions possible, donades les circumstàncies i l'actual correlació de forces. Però ho sap el ponent del Grup de Convergència i Unió com ha hagut de discutir, negociar, convèncer, corregir durant els mesos que ha durat la discussió d'aquest text, i fins i tot m'atreviria a dir que sap molt bé com ha hagut de patir principalment les pressions dels seus aliats, fent bona aquella dita que diu: «Lliureu-me senyor dels meus amics, que dels enemics ja intentaré ocupar-me'n jo.»

La qüestió és que tindrem una nova llei de fundacions i que cada grup ha fet el que creia oportú, de cara a millorar-ne el contingut, des del seu millor saber i entendre, i és en aquest sentit que anuncio, ja, que votarem favorablement el text de la Llei.

A nosaltres, a més d'intentar simplificar i reduir –com ja he dit– el text on ens ha semblat possible fer-ho, hem cregut important poder incloure alguns aspectes concrets en el redactat final. Per exemple, un de molt destacat i que ja ha estat citat aquí, haver-nos negat també a la retribució dels patrons de les fundacions en tant que patrons, hem hagut d'acabar acceptant que –i a més ens sembla bé, finalment, tal com ha quedat redactat– els patrons puguin cobrar, puguin rebre alguna retribució en tant que dedicats a tasques de direcció de gerència o d'administració i sempre que l'exercici d'aquestes activitats es pugui inscriure, i s'hagi d'inscriure, explícitament en el marc d'una relació contractual, incloses les de caràcter laboral. Hem cregut que aquesta fórmula permetia compaginar la salvaguarda de l'esperit que podríem dir més purista dintre del sector amb la concepció del que ha de ser o hauria de ser el servei desinteressat i altruista a la causa, amb la tendència cada cop més estesa i més generalitzada de professionalitzar la direcció de les entitats sense afany de lucre. I és cert que ben sovint l'administració de les fundacions acaba recaient en mans de persones que també en són, de patrons, i, moltes vegades, fins i tot, fundadors. Però almenys creiem que salvem l'esperit del que han estat tradicionalment les fundacions, en el sentit que ningú no sigui retribuït pel mer càrrec de patró.

Pel que fa a l'obligatorietat de sotmetre's a auditories externes –que també ha estat citada–, hem fet abaixar l'import del volum anual d'ingressos de les fundacions que s'hi han de sotmetre –enteníem que era excessivament elevat, estava en 700 milions de pessetes–, i en aquest moment –tal com queda el text– serà de 2 milions d'euros, entre altres raons –perquè podríem haver posat també aproximadament els 333 milions de pessetes que significa– perquè la Llei previsiblement entrarà en vigor un parell de mesos abans que l'euro s'implanti a tot Europa. I una cosa semblant passa amb el total de l'actiu de la fundació, ja que enteníem –i així ho vam fer constar– que una de les responsabilitats importants del Protectorat és la de vetllar per la transparència en la gestió de les fundacions i, per tant, aquesta transparència en el cas de les més grans ha de quedar reflectida, també, en una auditoria externa.

També ens va semblar que calia preveure la intervenció de les fundacions que no presentin els comptes durant

dos anys consecutius, i que les que no ho facin dins d'aquest termini no puguin rebre subvencions de la Generalitat, i així consta, també, en el text de la Llei.

Tot això pel que fa a les esmenes que han estat acceptades o transaccionades durant els treballs de la Ponència. Pel que fa a les que mantenim vives davant d'aquest Ple, passo a posicionar-me tot seguit.

En primer lloc, haig de dir que retirem –i confesso que sense molt entusiasme, però creiem que ho havíem de fer en ares del consens– totes les que fan referència al capítol cinquè, al qual també s'hi ha referit el conseller, que és el dels fons especials, els quals nosaltres no vèiem amb molt bons ulls perquè ens semblava que calia..., que no feia falta regular aquest capítol de fons destinats a l'acompliment, només d'una part, dels fons fundacionals. En qualsevol cas –hi insisteixo–, retirem les esmenes 25, 26, 28, i hem transaccionat la 30 amb el Grup de Convergència i Unió, i el text el passaré ara a la Mesa. També retirem les esmenes 37 i 38, que fan referència a l'obligatorietat d'inscriure delegacions a Catalunya, d'aquelles fundacions sotmeses a lleis diferents d'aquesta i que amb caràcter estable exerceixen activitats a Catalunya, i l'obligació de registrar-les al Registre de fundacions. I que consti que creiem que els articles 49 i 53 de la Llei n'exceptuen el caràcter intervencionista, tot i que en l'exposició de motius es diu precisament que la Llei pretén ser menys intervencionista que l'anterior.

D'altra banda, creiem que el redactat d'aquests articles, tal com queda, és incoherent i pot provocar en el futur, fins i tot, alguna fricció amb entitats registrades en altres llocs de l'Estat, i així ho hem manifestat. Hi hem insistit durant tot el procés de treball de la Ponència i queda dit aquí, si més no, perquè consti en acte. Sí que mantenim, en canvi, només dues esmenes, la 7 i 34, que fan referència, les dues, a la durada no indefinida i, per tant, temporal d'algunes fundacions. Entenem que no és bo que es constitueixin fundacions amb caràcter explícitament temporal, quan la Llei i els estatuts de totes les entitats preveuen diverses causes d'extinció. I pensàvem mantenir, també, les esmenes 39 i 39bis, però, ja anuncio, senyor president, que aquest mateix matí hem tingut coneixement de la voluntat del ponent de Convergència i Unió de transaccionar amb el nostre Grup l'obligatorietat que el Govern estableixi incentius fiscals per a les fundacions –la transacció de l'esmena 39, que també passaré a la Mesa. Creiem que aquesta és una qüestió important per al sector i semblava molt necessària i no quedava aquesta obligatorietat explícitament registrada en la nova Llei.

Hem sabut, també, d'una altra transacció de darrera hora, amb un text del Partit Popular, que dóna també satisfacció a la nostra esmena 39bis, que anava en la línia d'evitar que hi poguessin haver fundacions acollides a la Llei de 1982 i fundacions obligades a acollir-se a aquesta Llei de 2001. Ara s'estableix un termini de cinc anys perquè les fundacions adaptin els estatuts, si s'escau, a la nova normativa. Retirem, doncs, per tant, senyor president, les esmenes 39 i 39bis. I finalment, retirem també totes les que afectaven l'exposició de motius i en especial, també, a darrera hora, la 57, entenent que aquesta ja ha estat acceptada implícitament en

el nou text resultant de la transacció de la nostra esmena 39bis i de l'antiga 187 del Grup Popular. Per tant –hi insisteixo–, la 47 també ha estat acceptada a darrera hora.

En definitiva, senyores i senyors diputats, em sembla que ha valgut la pena mantenir fins avui vint-i-una de les cinquanta esmenes presentades inicialment, perquè això ha permès negociar fins al final, amb l'objectiu –com ja he assenyalat– de fer una llei de fundacions que, amb els seus defectes i les seves virtuts, pugui ser útil –com també ja s'ha dit– al sector i redundar en benefici de tota la societat, que és el que realment calia per a una llei d'aquestes característiques.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Diuen que per fer bé una cosa cal fer-la dues vegades, per duplicat, i semblaria que avui faríem per segona vegada una llei, la de fundacions, com ja va ser la del 82, i com s'està demostrant amb les intervencions fem quelcom diferent. Jo animaria el conseller de Justícia a continuar presentant-nos projectes de llei, com feia l'anterior consellera, sobre el tema del dret civil, però en tots els seus vessants, com fem avui, també en els vessants que afecten directament els drets de les persones, el dret civil o *ius civile* propi de cada ciutat, contraposat en els manuals al *ius gentium*, del comú a tots els pobles, a Catalunya té una gran tradició, l'anem codificant i, fins i tot, adaptant al marc constitucional, però hem de tenir sempre present que aquest dret que afecta les persones en els seus diversos estats, patrimonis i béns el podem desenvolupar, no només pels béns i pels patrimonis, sinó també pels estats o drets concrets de les persones.

Ara mateix han entrat a la Cambra, dos projectes de llei sobre drets de superfície o cessió de finca o d'edificabilitat, a canvi de construcció futura, propis de la dimensió patrimonial o de béns, però avui ens ocupa un molt més propi dels drets de les persones, i és això..., que jo animaria al conseller a continuar, fins i tot amb un cert desequilibri cap a aquest altre aspecte que, a vegades, oblidem en el dret civil català.

Avui, parlant de fundacions, persones jurídiques, d'interès general, reconegut per llei, ben diferent d'associacions d'interès particular que busquen lucre o guanys per als associats, aquí, no hi ha cap espai pel mer mercantilisme. Anem a actualitzar la Llei del 82; hi ha expectativa en aquesta actualització, ens consta, expectativa si som capaços de simplificar-la. Possiblement no ho hem simplificat prou, podríem haver anat més lluny –encara ens hem quedat en un cert detallisme, malgrat que nosaltres hàgim rebut també elogis del sector per l'anterior Llei i pel que hem fet en aquesta–, donar-li més força, a tota la temàtica d'interès general, a la seva transparència, a la seva professionalitat, fins i tot, donar

un cert marge per l'adaptació de les anteriors fundacions –a les regulades per l'anterior Llei– a l'actual, malgrat que hem intentat, i de fet avui sembla que votarem, d'escurçar al màxim l'entrada en vigor de la Llei donant un període llarg per a les adaptacions de les anteriors.

S'ha fet un bon treball de ponència. No es tracta de continuar amb aquesta llista de felicitacions, però jo sí que vull citar tots els ponents, i molt en concret el senyor Orriols, pel treball fet. S'ha fet un bon treball amb l'ajuda del lletrat Pere Sol, i nosaltres hi hem aportat una sèrie d'esmenes, totes acceptades, que avui acabarem transaccionant, la 148 en l'anterior numeració –actual 31–, hem aportat, modestament, el que hem sabut, una punteta de millores tècniques en la definició de les fundacions, les precisions sobre el mandat i la temporalitat, en la limitació dels fons especials, en la reversió dels béns... Això, sí, una modesta aportació, però des d'una gran tossuderia, cabuderia, al que cal anar millorant: la legislació civil.

Què ens demanava i què ens demana el sector? Aquí ja s'han citat xifres que provenen del congrés recentment celebrat pel sector de les fundacions, fundacions que se situen a l'anomenat tercer sector, fundacions que representen ciutadans actius, amb valors davant de mancances que té la societat, ciutadans i ciutadanes que volen actuar ben a prop, ben àgilment dels problemes –permeti'm el símil– com qui vol ballar, ballar bé i ben arrambat a la realitat social. El sector ens adverteix que hi ha un canvi a l'entorn social, es va superant la definició clàssica de fundació. S'està creixent –aquí s'han donat les xifres que ens ha facilitat el mateix sector– a un ritme molt accelerat, i molt especialment a Catalunya. S'està entrant amb un nou concepte de corresponsabilitat en l'espai públic, fugint de la pura dependència del sector públic. Es va a una major coordinació del sector i a una especialització. I fins i tot se'ns demana –i aquí hi ha una part de la problemàtica que hem debatut a la Ponència–, se'ns demana una relació clara amb el sector lucratiu, sense confondre'ns, que evitem les falsedats o el contraban amb les fundacions, que sigui clara la política de reinversió de tot allò que les fundacions puguin arribar a recaptar. Com diu un gran expert, una persona molt reconeguda en els temes dels valors de fundacions i actuacions civils amb objectius públics, Kay Sprinkle Grace: «Les fundacions, de tenir necessitats, volen satisfer-les; d'haver de complir en pressupostos, volen aconseguir resultats; de ser necessàries, volen ser agents de la comunitat, i de demanar ajuda», com fins ara, potser, estàvem acostumats, «volien establir relacions, basades en compartir valors i visions.»

Ho diria en paraules d'un filòsof alemany, del qual els recomano una traducció que s'acaba de publicar, les seves sentències, Nietzsche: «És impossible» –diu ell– «fer regals a les persones veritablement justes: ho restitueixen tot; per això són un suplici per als amants.» Això haurien de ser les fundacions, aquelles que restitueixen constantment tot allò que poden recaptar.

Com diu el sector, en els diversos ítems que fan servir per definir la seva identitat –cito literalment– «es tracta de mantenir una actitud rebel i transgressora que

generi innovació per tal de poder modificar la realitat». Doncs, endavant.

I moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat, moltes gràcies. Té la paraula, per a un torn en contra, l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un bon amic i bon jurista, parlant d'aspectes d'aquesta llei que avui es sotmet a la seva consideració em comentava que, en els temps que vivim, les lleis duren poc, que abans una llei podia durar cent anys, perquè la llei que discutim substituirà –com s'ha dit i coneixen vostès– la que aquest mateix Parlament va aprovar el 1982, modificada el 1985. Aquest comentari m'ha fet reflexionar aquestes últimes hores i he vingut a la conclusió que la vida bastant vertiginosa que portem, els canvis tan profunds que experimentem en nosaltres mateixos i en el nostre entorn tenen també, necessàriament, un reflex en els cossos legislatius. I ha de ser així –i penso que ha de ser així– si volem servir els interessos de la nostra societat i, molt especialment, del poble de Catalunya a qui ens devem i representem.

Certament i afortunadament, la nostra societat civil –s'ha dit i ho reitero– és especialment activa i inquieta, i en els darrers anys molt especialment en el terreny fundacional. Fa dos mesos es va celebrar el Congrés –s'hi han referit el senyor Ribó i els altres ponents– de fundacions; de fet, aquesta Llei es pretenia aprovar en ocasió d'aquell Congrés, però no ha pogut ser així possible malgrat els esforços que hi hem fet; es va celebrar aquell Congrés que posava de manifest que hi ha a Catalunya 1.600 fundacions, tres cops més que el 1992; que aquest procés de creixement, a més, s'accelera en els darrers temps; que a Catalunya hi ha 2,54 fundacions per 10.000 habitants mentre que a l'Estat espanyol en són 1,2; el 65% d'aquestes fundacions catalanes actuen a Catalunya i per a Catalunya.

Aquestes són dades objectives, però no només es basen en la seva aritmètica: hi ha motius de fons que ens porten avui a aquest debat. La consellera De Gispert va voler organitzar unes jornades l'any 1997 arran de quinze anys de la Llei catalana de fundacions privades, fa ja quatre anys. Realment, va ser un precedent important i també va ser un instrument útil, aquella jornada de reflexió. Veus tan autoritzades com les de la senyora Encarna Roca, el senyor Puig Salellas, el senyor Guàrdia i Canela, reflexionaven, entre d'altres personalitats, sobre la necessitat d'adequar aquell text a les noves realitats per evitar-ne la seva obsolescència i sobretot per presentar per a què ha de servir una fundació a principis del segle XXI. S'afirma, en aquelles jornades, que no ens ha de preocupar la proliferació de fundacions, només la proliferació de fundacions amb finalitats innobles. És des d'aquesta perspectiva que el Govern de la Generalitat trameta el Projecte de llei que avui debatem, que, de fet, ha estat modificat i enriquit, com des-

prés podrem observar i podrem constatar, però que, en definitiva, és el Govern qui trameta a aquest Parlament aquest cos legislatiu que hem treballat fins avui.

Sense esmenes a la totalitat, n'hem debatut 212 a l'articulat, perquè tots tenim, evidentment, la nostra visió del que considerem més convenient; algunes d'aquestes 212 esmenes discutides minuciosament, però penso que tots plegats, també, sense perdre de vista la necessitat que el text sortís per agilitar el funcionament de les fundacions, i pensem que en el Projecte de llei que es proposa –creiem– s'hi reflecteixen els principis de disminuir la importància del concepte de suficiència de la dotació inicial per assolir les finalitats fundacionals; se n'ha parlat aquí: aquest és un equilibri difícil, però hem pogut substituir aquesta suficiència amb relació a les finalitats per les activitats que, d'alguna manera, poden acomodar i poden servir perquè aquestes activitats es puguin desenvolupar en ocasió d'aconseguir aquelles finalitats que algunes d'elles segurament podran ser impossibles per la pròpia condició humana, però que, en qualsevol cas, sí que l'activitat de la gent, que també és un valor patrimonial important, l'humà, doncs, pugui tirar endavant.

També aquesta Llei recull menys intervencionisme de l'Administració, l'agilitació de tràmits a través del registre; de reduir substancialment –com s'hi ha referit tant el senyor conseller com altres ponents– les autoritzacions prèvies del protectorat; al mateix temps, un aspecte important: que s'incrementa el protagonisme i la responsabilitat dels patrons en la direcció de la fundació perquè prenguin consciència que realment són ells el timó d'una fundació i no, com passa sovint, el mateix gerent, moltes vegades, fins i tot, gairebé en solitari. També aquest fet de donar responsabilitat als patrons fa veure la necessitat –ho comentàvem al Congrés de fundacions– de millorar la transparència. En aquest sentit, la transparència també creiem que ve millorada des de la perspectiva d'incorporar la necessitat d'auditories externes en el Projecte de llei, com també –no vull repetir-me– s'hi han referit altres ponents.

Tanmateix, s'ha cercat una fórmula adequada a través del consens per tal que determinades funcions dels patrons puguin ser remunerades, sobretot a través de vincle contractual. Em vull aturar aquí un moment perquè hi ha hagut interpretacions, potser fins i tot alguna de malèvola en el sentit de la bondat del Projecte de llei. Els ponents coneixen que sobre aquest tema hi havia una actitud absolutament oberta a buscar una solució; no hi va haver mai cap tancament en el sentit que es volgués demanar que havia de ser remunerat qualsevol patró; el cert és que es recollia en aquesta proposta inquietuds manifestades pel mateix sector, i el cert és que d'aquesta voluntat oberta de tots plegats en el si de la ponència s'ha trobat una fórmula que ens sembla que és molt més moderna, molt més adequada i que respon molt més als moments actuals que vivim.

Dir, també, com s'han referit, la novetat de les fundacions temporals i també la dels fons especials, que no insistiré en elles perquè ja se n'ha parlat; pensem que, d'alguna manera, també en el decurs de les jornades de quinze anys de Llei catalana de fundacions van ser tractades o es va apuntar la possibilitat d'aquestes dues fi-

gures que ens sembla que seran d'importància en el futur. Destacar, també, el fet que s'admeti la possibilitat de constitució privada i pública, que, d'altra banda, no podia ser d'una altra manera perquè ja ho reconeix la Llei estatal de 1994 i, per tant, aquesta és una realitat inqüestionable i és una realitat que hem de saber treballar i aprofundir bé, però no, en cap cas, negar-la. És, en aquest sentit, que de la modificació de l'exposició de motius també del títol de la Llei en queda un concepte clar: que només hi ha un tipus de fundacions, sigui quin sigui el constituent, només hi ha un tipus de fundacions i aquestes són sotmeses al dret privat i controlades pel dret privat.

És, també, una evidència que es mantenen en el Projecte de llei les facultats de tutela del protectorat si les circumstàncies així ho requereixen, sobretot pel que fa al compliment de les finalitats fundacionals i a les situacions d'irregularitat. Hem també trobat un acord en el règim transitori a través d'una transacció; el règim transitori és important en totes les lleis, sobretot quan se n'han creat instruments recentment, anteriors, i alguns de vint anys endarrere, i aquest règim transitori el que fa, sobretot, és quelcom que en una fundació no pot ser oblidat i que tampoc oblidat l'actual Projecte de llei, que és la voluntat fundacional; la voluntat del qui posa el patrimoni a disposició d'una finalitat d'interès general ha de ser respectada, i és en aquest sentit que s'encomana des d'aquesta transacció a què hem arribat amb el Grup Popular, s'encomana al protectorat que vetlli per aquesta voluntat fundacional en la nova adequació d'estatuts a la Llei que ara es sotmetrà a la seva consideració.

És en aquest marc que, de les 212 esmenes presentades, 74 han estat retirades, 69 han estat transaccionades (*remor de veus*) i 67 acceptades...

El president

Esperi's un moment, senyor diputat...

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon... Esperi's, esperi's, ja l'avisaré. (*Pausa.*) Esperi's un segon; és que els diputats encara no han tingut temps de dir-se tot el que s'han de dir entre ells. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Deia que 67 han estat, també, acceptades amb un desig de millorar un bon projecte de llei que doni satisfacció a les expectatives creades, bo i admetent —i vostès ho entendran també— la complexitat de legislar respecte a un ventall actual i futur d'institucions diferents en concepció, finalitat i grandària. Hem comptat, també, amb el coneixement afegit de les inquietuds de bona part del sector, representat per la Coordinadora Catalana de Fundacions, a través de les conclusions d'aquest darrer Congrés al qual m'he referit.

Producte de tot plegat, senyores diputades, senyors diputats, és també l'anunci d'acceptació, tal com m'han precedit els meus ponents, l'acceptació de les esmenes 11, d'Esquerra Republicana, 47, del Grup Socialista, i 3, del Grup Popular, i l'anunci també de les transaccions que s'han comentat i que jo detallaré ràpidament: a l'article 8, la número 25; a l'article 13, la 8 del Dictamen; a l'article la 14, la 9 del Dictamen; a l'article 25, la 16 del Dictamen; a l'article 29, la 18 i 20 del Dictamen amb el Grup Popular i Esquerra Republicana; a l'article 31, la 21 del Dictamen; a l'article 35, la 22 del Dictamen; a l'article 42, la 30 i 31 del Dictamen, que són del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa per Catalunya; a la disposició addicional primera, amb la 181, del Grup Socialista, de la ponència; a la disposició transitòria tercera, amb la 187, del Grup Popular, i a la disposició final segona, amb la 188, del Grup Popular; a l'exposició de motius i títol, amb la 199, del Grup Popular, que li ha lliurat anteriorment la seva ponent.

Això fa que en aquest moment, senyores i senyors diputats, parlem de dues esmenes vives, les números 35 i 158, del Grup Socialista, relatives a suprimir la possibilitat d'establir temporalitat d'una fundació. Nosaltres volem justificar el nostre vot contrari, perquè considerem que és una possibilitat real que cal contemplar perquè, a més, no fer-ho podria facilitar deixar indefinidament i sense vida real un determinat projecte fundacional que pot tenir una finalitat en un temps, i ens preguntem per què no pot tenir una finalitat en un temps. És per a nosaltres, també, aquesta temporalitat, aquesta fundació temporal, un exercici de llibertat del fundador i de responsabilitat dels seus fundadors o fundadores. Ens hi referma el fet, també, d'haver estat apuntades aquestes possibilitats en aquelles jornades estudioses.

Finalment, senyor president, permeti'm, per acabar, demanar disculpes a totes aquelles persones que en el treball de ponència he hagut d'«incordiar» en excés: els ponents dels grups parlamentaris senyor Ridao, senyora Nadal i senyor Masllorens, el lletrat senyor Pere Sol, molt especialment, les senyores Dolors Balagué i Helena Clivillé, a qui inevitablement he tramès els meus neguits, la directora general, senyora Vendrell, i l'advocada en cap, senyora Carme Virgili, del Departament de Justícia, i, com no, també, si m'ho permeten, el meu portaveu, senyor Camp, refugi de tots els maldecaps. (*Remor de veus.*) Deixin-m'ho repetir: refugi de tots els maldecaps —almenys, dels diputats d'aquest Grup.

Han de saber, tots ells, que no només han contribuït a enriquir la Llei sinó que també m'han enriquit a mi mateix (*remor de veus*), perquè s'aprèn sempre dels altres per dura que sigui una controvèrsia o per senzilla que sigui una confiança.

Senyores i senyors diputats, els repeteixo allò que, l'any 97, deia el mateix senyor Guàrdia i Canela sense saber aleshores que seria conseller i ho sentiria des d'aquesta tribuna: «No ens ha de preocupar la proliferació de fundacions; només la proliferació de fundacions amb finalitats innobles.».

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Passem ara la votació.

Pel Grup Popular, queda viva l'esmena número 3, que és la que posarem ara a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

A continuació, sotmetrem a votació l'esmena d'Esquerra Republicana número 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 63 abstencions.

Del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi queden vives tres esmenes: la 47, la 7 i la 34. Votarem primer, sola, la 47.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

I, a continuació, conjuntament, la 7 i la 34.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

A continuació, sotmetem les transaccionals, que proposo que siguin votades en una única votació, si no hi hagués cap inconvenient per part de qualsevol portaveu. No n'hi ha? Per tant, sotmetem a votació totes les transaccionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació la resta del Projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, en el sentit de reconeixement de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació (presa en consideració) (tram. 202-00003/06)

El següent punt de l'ordre del dia, atesa l'afinitat dels temes que té amb els següents, el segon, tercer, quart i cinquè grup s'ha convingut, conjuntament amb els portaveus dels Grups Parlamentaris i d'acord amb l'article 104.2 del Reglament, d'agrupar els seus debats, mantenint separades, però, les votacions. Els grups poden intervenir per un temps de quinze minuts, en conjunt, per als torns de defensa de la seva iniciativa pròpia i de posicionaments respecte a la dels altres grups, o per al posicionament sobre les esmentades propostes, els qui no n'hagin presentades.

Per tant, el segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Pla territorial de Catalunya, en el sentit de reconeixement de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada. *(Pausa.)* Mentre acaba de transaccionar li vaig donant la paraula... Té la paraula. *(Remor de veus.)*

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tornem plantejar un tema que ha estat bastant recurrent en aquest Parlament –anava a dir «per desgràcia» perquè potser no s'hauria repetit tantes vegades aquesta discussió sobre la necessitat del reconeixement de l'alt Pirineu com una àrea funcional de planificació, però aquesta és la dinàmica, aquestes són les voluntats polítiques i això fa, doncs, que tornem a plantejar-ho avui i que tornem a plantejar-ho quatre grups. Dic «tornem» perquè, fa cinc anys, el maig del 96 –aviat farà just cinc anys–, doncs, els tres grups d'esquerra d'aquest hemicicle, conjuntament amb altres iniciatives, com la creació d'un institut de desenvolupament i la marca de qualitat «Pirineu», vàrem presentar tot un seguit de propostes, tota una gran bateria de propostes que varen ser rebutjades en aquell moment; evidentment, per això, les tornem a presentar avui. Algunes d'aquestes iniciatives que plantejàvem el 96 han estat aprovades al llarg del temps –concretament, a l'últim Ple, la creació de l'Institut de Desenvolupament de l'alt Pirineu.

Bé, el debat, en aquell moment –ho dic perquè he anat mirant els *Diaris de Sessions*–, va ser molt viu i la situació política de l'hemicicle era diferent; les dues coses, jo crec que són importants, més que res perquè és aquesta situació política de l'hemicicle la que provoca la definició, l'aprovació, o no, d'aquelles propostes de llei que plantejàvem, que són les mateixes d'avui. En aquell moment, el PP, el Partit Popular, es va plegar a les exigències de Convergència i Unió i no va votar a favor de la presa en consideració, malgrat, doncs, que, tant a les seves propostes com en el seu programa, creia que aquest era un element important, aquesta àrea funcional de planificació, però en aquell moment la situació política era diferent: al Govern de l'Estat governava el Partit Popular amb el suport de Convergència i Unió, i ara la situació és diferent. Ho dic perquè a vegades estem parlant..., diem que nosaltres parlem molt del territori, del Pirineu, que no tenim objectius partidistes, etcètera, però en aquest cas qui marcava el que es votaria a favor, o no, era la situació en el Congrés de Diputats de Madrid, i la situació que hi havia aquí; per això, el Partit Popular, malgrat estar d'acord amb totes aquestes consideracions, no hi va votar a favor i no va permetre, doncs, que en aquells moments ja haguéssim fet aquesta modificació de la Llei territorial i la creació d'aquesta àrea de planificació. Ho dic perquè està bé anar situant les coses en el seu temps i en el seu lloc polític perquè, evidentment, també la gent del territori sàpiga quines són les condicions en què es discuteixen les coses que afecten el seu territori.

Bé, el posicionament de Convergència i Unió va ser més dur: l'illustre senyor Gavín, doncs, va fer una intervenció, jo crec, bastant dura, fins i tot amb un seguit de desqualificacions polítiques –sempre, eh?, no personals, sinó polítiques, senyor Gavín; no eren així–, tot argumentant que el debat sobre la cohesió de l'alt Pirineu ja estava superat, que només era un debat polític, que només era un debat polític –jo em pensava que només fèiem debat polític aquí–, que ja hi havia els instruments necessaris que garantien el desenvolupament equilibrat d'aquest territori, que la Generalitat ja havia fet grans inversions en el Pirineu des de tots els àmbits, etcètera, etcètera. Bé, excuses que ja sabem, doncs, que sempre es van repetint –ho dic perquè fa vint-i-un anys que es repeteixen i un ja sap aquesta cantarella, no? I, en definitiva, varen votar en contra perquè creien que els proposants –o sigui nosaltres, les forces d'esquerra– primàvem els interessos partidistes als del Pirineu. Abans, he fet la introducció i he demostrat el contrari: que primaven els interessos partidistes que no pas els del Pirineu. Però, bé, això, en tot cas, al sector de la dreta es va veure claríssimament i que el que volia Convergència i Unió en un tema tan complex com aquest era diàleg i consens –senyor Gavín, ho deia vostè. Bé, cinc anys després, encara no ho han aconseguit; per ara, no han aconseguit que hi hagi aquest diàleg; en tot cas, no han fet res per aconseguir aquest diàleg, no han fet res per aconseguir aquest consens, i la situació és exactament la mateixa que discutíem el 96 i després l'hi demostraré, fins i tot, amb dades.

Bé, ara el que ens proposava –i era una de les discussions que teníem abans de la meua intervenció– era què en fariem, d'aquestes proposicions de llei: si les portàriem a aquesta Comissió creada d'Ordenació Territorial, a aquesta Ponència d'Ordenació Territorial; si les aprovaríem i ja funcionarien, o sigui que intentàvem una situació de veure si anàvem marejant la perdiu una mica més amb aquest tema, ho anàvem allargant i així anàvem passant dies sense agafar el brau per les banyes i decidint-se veritablement sobre què hem de fer, què és el que volem per a la gent de l'alt Pirineu i per al territori, quan nosaltres ja ho tenim claríssim des de fa molt de temps: ja hem fet els debats suficients en el territori i hem còpsat, cada vegada més, un grau de cohesió suficient per tornar a plantejar aquesta discussió que, per a la majoria de pirinencs, és vital per a la supervivència del territori i de la seva gent.

Mirin: el nostre objectiu principal –i, per això, plantejem una altra vegada aquesta Proposició de llei– és tenir un model de desenvolupament de les terres de l'alt Pirineu, que ara no existeix –un model. Ara existeixen coses, ara es fan gestions, ara es fan algunes accions, però que no tenen res a veure amb la necessitat de tenir un model, de tenir una planificació, de tenir un objectiu, a llarg termini, de quina manera, com volem que es desenvolupin aquelles terres. Ara, en aquests moments, funciona el camp qui pugui. El territori és sotmès al mercat, el territori és sotmès als interessos particulars, també; als interessos de partit, també, en tota aquella àrea i, d'aquesta manera, doncs, tenim ara el que tenim en aquell territori. Un territori –no ho oblidem–, fràgil, més fràgil que altres: és un territori fràgil, és un territori d'alta muntanya que en aquests moments

viu una pressió brutal, des del nostre punt de vista –en algunes comarques, més forta que en altres–, una pressió brutal dels especuladors de torn, que existeixen i que existeixen en totes les societats, i en el nostre país sembla que pullulen amb més facilitat que, potser, en altres indrets.

Només es parla –almenys, és el que anem sentint– de fomentar l'oci, de fomentar el turisme, sense parlar de les conseqüències d'aquest oci i d'aquest turisme. No vol dir que no existeixi en aquestes terres, però sí des d'un punt de vista planificat i uns objectius concrets, cosa que no existeix. I quina eina proposem nosaltres per arribar a aquest objectiu, per decidir aquest model? Doncs, per nosaltres, la creació d'una àrea funcional de planificació on es pugui desenvolupar un Pla territorial parcial que planifiqui el territori amb una premissa important, transversal i important per nosaltres: la sostenibilitat. I, cada vegada que parlo de la sostenibilitat, permeti'm, doncs, que jo faci la definició típica i tòpica de sostenibilitat perquè, així, els que la usem amb més o menys facilitat, sapiguem també com la usem. Totes les accions que es facin en el territori –doncs, que es facin en el present– no poden hipotecar la qualitat de vida de les generacions futures. Per això, necessitem un model, no per al present camp qui pugui, que és el que s'està fent ara, sinó per al futur. Moltes actuacions que es fan en aquests moments al Pirineu són irreversibles i la qualitat de vida que en aquests moments pot existir –i la tenen– a les terres del Pirineu no existirà segons quines actuacions fem en aquest territori.

I de quin territori parlem? Doncs, de les sis comarques. Ja no volem discutir si una més, si una menys, perquè en la discussió del 96 dèiem: «per què no, aquesta comarca?, per què no, l'altra?, per què no les que fan referència a la Llei d'alta muntanya... Bé, una discussió, a mi em sembla, que en aquests moments en el territori està totalment superada: les sis comarques des de la Val d'Aran fins a la Cerdanya, serien, passant per l'Alta Ribagorça, els dos Pallars i l'Alt Urgell. Per què? Doncs, perquè tenen un grau de cohesió territorial molt important; ara, sembla ser que, últimament –i dic «últimament» perquè almenys aquí, al Parlament, s'ha portat últimament diferenciar la Val d'Aran de la resta... Bé, aquesta és una..., bastant discutible. Jo penso que no hauria de ser així; em sembla que la Val d'Aran ja té una especificitat pròpia i ja té unes lleis pròpies i ja té el Conselh General de la Val d'Aran. El mateix Conselh General ja diu que pot crear els seus plans directores propis –ja existeix...

Ara, jo, fer aquestes particions, com es va aprovar –no pas amb el nostre vot– en l'anterior Ple, crec que comença a ser un error d'anar partint el Pirineu, i això seria una situació bastant desagradable, i partir la Val d'Aran, per què? Doncs, perquè diu que és diferent; és diferent, per què? Perquè no s'hi ha aplicat cap model –no sé si existeix aquesta definició–, no s'hi ha aplicat cap model, a la Val d'Aran, o un model, aquest, d'especulació, que ha portat a una situació d'ocupació sistemàtica del territori que ara la fa diferent a l'alt Pirineu, però la fa diferent per l'aplicació d'una política concreta, que l'ha diferenciat; l'ha diferenciat d'una manera artificial i, per això, ara diem que no és el mateix que

l'alt Pirineu amb relació a la població, amb relació als diferents sectors de la població...

Oh, i tant!, perquè li hem provocat –perdonin l'expressió– aquesta desgràcia a la Val d'Aran, i li ha provocat un Govern i una política concreta, perquè podria haver estat una altra Val d'Aran, més rica –segur!–, amb moltes més possibilitats, molt més cohesionada, però és la que tenim, i la que tenim és fruit de vint-i-un anys de Govern que ha aplicat una actuació concreta en aquell territori.

I deia de la situació: la situació del Pirineu ha variat poc, per desgràcia, des de la discussió del 96. El meu company, Víctor Gimeno –que és el que va fer aquella defensa en aquells moments–, va fer una descripció de la realitat socioeconòmica del Pirineu, demostrant que tampoc diferia massa de la del 91, que ja hi havia hagut una altra discussió, i això és preocupant: 91, 96, 2001..., fites que no ens permeten excessius canvis a l'alt Pirineu. Això vol dir que no hi fem res, o això vol dir que hi fem molt poques coses. Les infraestructures no han avançat massa: l'Eix Pirinenc està embussat –perdonin l'expressió, eh?–, la xarxa ferroviària està en situació decimonònica i l'aeroport de la Seu no aixeca el vol, el cable a anys llum...

La realitat, en aquests moments, encara és massa dura per als habitants del Pirineu, tant que la població continua estant estancada; està estancada: amb dades del 98, doncs, amb lleugers augments de la Val d'Aran –augments que ja coneixem– i la Cerdanya –que també coneixem–, i amb decreixement a l'Alt Urgell, encara amb situacions comparades, eh? Poca diferència; malament. En tot cas, ha disminuït poc només a l'Alt Urgell; no a la resta, que ja és un element una mica positiu. La població jove continua baixant, eh?: un 12,3, el 91, a tot l'alt Pirineu ara, al 98, amb les dades que tenim del 98. En canvi, la població major de seixanta-cinc anys continua augmentant a tot el Pirineu, amb dades, doncs, ben diferents en segons quines comarques, no? Un creixement també important a l'Alta Ribagorça, amb un 43% de persones majors de seixanta-cinc anys... Problemes.

La situació –vaig donant aquestes dades; no vull atabalar massa amb dades però vull demostrar que la situació és la mateixa... En definitiva, amb dades poblacionals, en un 18% del territori de Catalunya, hi viu un 1,01% de la població, menys que a l'any 91. La proporció, amb relació a la catalana, menys que a l'any 91. I l'estructura de la població continua essent la mateixa: l'agricultura, doncs, un 11%; indústria i construcció un 30% –la meitat construcció, d'aquest 30–, i, el 60%, serveis. La mitjana de Catalunya és d'un 3% a l'agricultura; al Pirineu, un 11%, i ha anat baixant, ha anat davallant, des del 17% que hi havia fa cinc anys enrere. Això vol dir que també un element important va davallant, que és l'agricultura, en aquells territoris i, en canvi, només el que augmenta són els serveis. No fem del Pirineu un territori de serveis, i, en tot cas, quan parlem de serveis, només parlem dels serveis turístics, perquè, si la mitjana catalana, amb relació als serveis, és del 58%, això vol dir: Catalunya, 58%; al Pirineu, estem al 60%. Semblant, però els serveis de tot Catalunya són serveis financers, són serveis comercials, són serveis

industrials... Els de l'alt Pirineu, només els turístics –només els turístics. Compte!, no ens deixem enganyar per aquestes dades, sinó, evidentment, què hi ha darrere d'aquestes dades?

Amb relació a l'habitatge secundari, doncs, representa quasi el 50%; són segones residències –habitatge secundari. A la Cerdanya, la mitjana d'ocupació anual d'aquests habitatges és de disset dies; només s'ocupen durant disset dies –aquesta és la mitjana. S'està portant una depredació brutal del territori ceretà; l'hem copsat els últims dies, també, amb les visites que hem anat fent, tant a Puigcerdà –també a Puigcerdà– com a la resta de municipis més petits, malgrat que, aquestes dades, ens les feien arribar fa una setmana: dos mil habitatges a la Cerdanya sense ocupar. Mentrestant, se'n van construint, doncs, d'una manera forassenyada; dos mil habitatges sense ocupar i, mentrestant, se'n van construint. En canvi, mireu les dades d'habitatge protegit o mirin les dades d'habitatge protegit. Habitatge protegit construït el 1999: Alt Urgell, zero; Alta Ribagorça, zero; Cerdanya, zero; Pallars Jussà, un –no sé quin deu ser, però, bé; Pallars Sobirà, zero; Val d'Aran, zero... Habitatge protegit... Com podem fer que la gent jove es quedi en aquell territori, si no té possibilitats, perquè els preus de l'habitatge són preus turístics i ja no els vull explicar ara quins són els preus turístics, o el que fa es traslladar-se a les capitals de comarca, on encara hi ha alguna possibilitat que hi hagi habitatge de lloguer, no a preu turístic. I què fa això, doncs? Doncs, que els pobles petits es quedin sense població, es tanquin les escoles rurals, i estem en una situació cada vegada més difícil, i és només aplicant polítiques concretes, eh? No dir: «A veure: què farem a l'alt Pirineu? Habitatge». Doncs, aquesta és la situació.

O sigui que hi ha grans potencialitats en aquest territori; només cal voluntat política per desenvolupar-les harmònicament. Fins ara, a qui ha governat, no li ha interessat. Hi ha mil propostes. No; els ho repeteixo: estàvem... Propostes sobre patrimoni natural: un 30% de l'espai és protegit al Pirineu; es podrien fer elements importants de desenvolupament; en canvi, la situació és de degradació. En canvi, sí que es proposen noves pistes d'esquí: Boí-Taüll, que ja està construïda; ampliació Vaqueïra-Cabdella-Interllacs, a la vall Fosca, amb la consegüent i inevitable construcció d'hotels i apartaments.

A ensenyament, la formació professional és insuficient i no diferenciada per a les necessitats d'aquell territori; l'escola rural s'hauria de potenciar i s'haurien de fer, evidentment, moltes més reobertures d'escoles com un element important. En la sanitat també hi ha dificultats a introduir especialitats, ni que sigui a temps parcial, que no gaudeixen, no? Es deia que era molt important el que s'havia fet en hospitals a la Seu... És veritat, és important, però encara hi ha especialitats que, si més no a temps parcial, s'haurien de situar, també, en aquell territori i que, per qüestions de població, no hi són, i això és un element de qualitat de vida també per a aquells ciutadans que, únicament i exclusivament, per qüestions d'índex poblacional, no s'utilitza, i és un element també a tenir en compte.

En definitiva, perquè veig que ja se m'ha acabat el temps, hi ha possibilitats de tirar endavant aquesta qüestió; nosaltres creiem que l'elaboració d'un pla territorial parcial, amb els instruments de gestió adients, serien els elements importants. Ha augmentat la consciència de territori en la gent, doncs, de l'alt Pirineu i de pertànyer a una unitat comuna i volen ser protagonistes principals del present i, sobretot, del futur d'aquest país.

Jo crec que, aquest Parlament, el que ha de fer és dotar-los de les eines necessàries per aconseguir-lo, i jo crec que l'única manera per fer-ho és aprovant aquesta presa en consideració, aquestes quatre preses en consideració –que totes diuen el mateix–, i només d'aquesta manera caminarem cap a aquest futur possible i realitzable i que han de tenir els ciutadans de l'alt Pirineu. Espero que aquesta vegada, superant el 96 –aquesta vegada, sí: el 2001 i l'abril del 2001–, siguem capaços, tots plegats, de votar favorablement i de fer el favor que es mereixen els ciutadans de l'alt Pirineu en aquest sentit.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya per al reconeixement de les comarques de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació (presa en consideració) (tram. 202-00020/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya per al reconeixement de les comarques de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació. Té la paraula l'illustre diputat, per Esquerra Republicana, senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem un altre cop, a consideració d'aquesta cambra, la Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya amb l'objectiu de reconèixer, d'incloure, les comarques de l'alt Pirineu dins un sol, dins un mateix àmbit funcional de planificació. Com ha dit el diputat Boada i com vostès saben prou bé, no és pas aquesta la primera ocasió que el nostre Grup Parlamentari i altres grups d'aquesta cambra presenten aquestes iniciatives en el Ple del Parlament i tampoc és nou –i vostès ho coneixen perfectament– que l'oposició sistemàtica de Convergència i Unió al reconeixement de l'alt Pirineu com un àmbit de planificació propi va impedir, però, que aquestes iniciatives –o ho ha anat implicant en diverses ocasions– prosperessin.

A principi d'aquesta sisena legislatura, els diferents grups van posposar el debat i la votació de les corresponents proposicions de llei de modificació del Pla territorial, atès que el flamant conseller de Governació i Relacions Institucionals s'havia compromès a crear una

comissió d'experts que elaborés una nova proposta de divisió territorial per al país, per a Catalunya, com, efectivament, així va succeir. Per tant, això sí que ho volíem reconèixer i dir clarament –vagi per davant– el nostre reconeixement, el reconeixement del Grup Parlamentari d'Esquerra, a la decisió política del conseller Duran Lleida d'iniciar, d'obrir el gran debat nacional que hi ha darrere sobre l'ordenament territorial. Una altra cosa seria, doncs, la situació, el moment en què es troba aquesta Comissió d'experts, si, efectivament, la seva feina ha començat i ja ha acabat, o si té feina per davant i, per tant, nosaltres, sí, el nostre Grup agrairia profundament que s'aclarís aquesta qüestió, que, d'altra banda, ens sembla que hi ha indicis que ens porten a tenir una posició clara, no?, del paper que, actualment, aquesta Comissió desenvolupa.

Precisament, el document de la Comissió d'experts, l'anomenat Informe de revisió del model d'organització territorial de Catalunya, ho diu clarament: per a uns va massa enllà, per a uns altres es queda curt, però el que sí que és cert és que diu, clarament i sense ambigüitats, que l'alt Pirineu, l'àrea de l'alt Pirineu, compleix unes condicions específiques que requereixen un reconeixement i un tractament institucional diferenciat. I això ho diu ben clar; per tant, és un pas molt important d'aquell a què fins ara el Govern de Catalunya ens tenia acostumats, no? El Pla territorial general de Catalunya, com vostès saben, senyores i senyors diputats, no reconeix, avui, encara la majoria d'edat per a les comarques de l'alt Pirineu i les inclou dins l'anomenat «àmbit de Ponent», malgrat que, recentment, el Govern hagi acordat, més enllà dels treballs i les conclusions de la Comissió d'Experts, crear uns subàmbits per al Pirineu i l'Aran més enllà del que diu aquesta Comissió d'experts, perquè, de fet, si ens hem de creure que el gran debat territorial s'ha de circumscriure a la Comissió d'experts, no entenem per què el Govern anuncia, amb articles i amb decisions polítiques, una modificació si havíem d'estar asseguts i atents al que deia aquesta Comissió d'experts. Per tant, podríem parlar aquí de qui ha trencat, primer, fins i tot, l'acord que tots havíem acceptat de la Comissió d'experts.

Per tant, avui dia, les comarques de l'alt Pirineu no són reconegudes com una majoria d'edat i, com dic, una part d'elles, l'inclouen dins l'àmbit de Ponent i una altra part són incloses dins la Catalunya central, les comarques centrals –i em refereixo, naturalment, a la comarca de la Cerdanya. Per tant, les comarques de la Vall d'Aran i, per descomptat, amb tot el respecte i tota la consideració per l'especificitat de l'Aran, perquè, doncs, és una especificitat que queda clarament recollida a la Llei d'Aran, a més a més, doncs, de l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya, tot i les seves característiques geomorfològiques, territorials, culturals, econòmiques, demogràfiques, paisatgístiques, etcètera, clarament coincidents, no són reconegudes en el Pla territorial com un àmbit pirinenc propi.

I aquest fet és, sens dubte, causa i motiu, si més no, de perplexitat en els estudiosos, en els geògrafs, però també en el pirinenc de peu, en el pirinenc del carrer, en tots aquests ciutadans del quadrant nord-occidental de

Catalunya que no entenen que, a unes problemàtiques específiques concretes, s'hi vulgui donar solució amb medicaments tan diferents, no? Per tant, causa perplexitat en els ciutadans com diem tantes vegades d'aquell triangle del quadrant nord-occidental de Catalunya que té un vèrtex a Puigcerdà, un altre a Viella i un altre a Tremp.

Avui, molt probablement –avui, sí–, prendrem en consideració la modificació del Pla territorial general de Catalunya en el sentit que nosaltres plantejem i, per tant, si llegim el contingut de les proposicions de llei que es presenten, dels quatre grups, inclouren un àmbit funcional de planificació propi i, per tant, deslligat de les comarques de les terres de Ponent i també de les comarques centrals.

Però, fent un senzill exercici de memòria recordarem sense dificultat que això d'aquí, doncs, no ha estat fàcil i veurem quin serà el desenllaç futur –nosaltres volem ser optimistes, no? No ha estat fàcil i, per descomptat, hi ha hagut d'haver perseverança i tossuderia de tots els grups, no?, des de fa, doncs, ja tres legislatures ben bé, no? Hem de recordar, per exemple, quan el president de la Generalitat, el 15 de desembre del 92, va dir que «s'establirien set àrees territorials per planificar el país, una de les quals, la de la muntanya, la del Pirineu, s'entén des de l'Aran fins a la Cerdanya», i això ho podríem posar entre cometes perquè va ser literal. L'endemà mateix, però, el llavors conseller de Política Territorial, el senyor Joaquim Molins, rectificava i deia que serien sis i que la de la muntanya i la de la plana de Lleida s'inclourien en un sol bloc anomenat «de Ponent». L'endemà de la rectificació del conseller Molins, una declaració conjunta de tots els grups parlamentaris de l'oposició, en aquell moment –era el 13 de desembre del 92... Per tant, Socialistes, Iniciativa, Grup Popular, Esquerra Republicana, doncs, posaven i signaven un acord, un manifest públic on, públicament, manifestaven que, per raons científiques i polítiques, «cal considerar l'alt Pirineu com una àrea homogènia de planificació per les seves especials característiques socioeconòmiques, geogràfiques i climàtiques» –estic llegint literalment l'acord d'aquests grups i, com deia, era el 17 de desembre de 1992.

Dos anys després, en el moment de la discussió del Pla territorial, l'1 de març del 95, tots els grups parlamentaris, a excepció de Convergència i Unió, presentaven una esmena, defensada, doncs, fermament pels portaveus de tots els grups, que demanava la creació d'aquesta àrea funcional, tal com ho fem avui, com ho plantejem en aquest moment aquí. En aquell moment, però, com vostès saben, la majoria absoluta de Convergència i Unió va rebutjar un altre cop la proposta, com deia el senyor Boada, però, a la següent legislatura, el maig del 96, es tornava a plantejar, però llavors va ser aquesta majoria parlamentària, aquesta majoria parlamentària de Convergència i el Partit Popular que ho va impedir.

Per tant, som en el dia d'avui; cal, per tant, invertir aquesta dinàmica i fer passar la lògica, fer passar la raó, fer passar el sentit comú per damunt, si m'ho permeten, de l'aritmètica parlamentària, perquè la incorporació al Pla territorial general de les comarques de l'alt Pirineu,

dins de l'àmbit de Ponent, i pel que fa a la Cerdanya dins de l'àmbit de les comarques centrals, esdevé sense cap mena de dubte un pas enrere. En aquests moments és un pas enrere plantejar que aquestes comarques puguin ser incloses dins les comarques de Ponent. És un pas enrere, perquè malgrat el precedent de la regió pirinenca del 36; malgrat els moviments ciutadans dels anys setanta i dels anys vuitanta al voltant dels grups de l'alt Pirineu que exigien un enfocament global, integral, per solucionar els problemes d'una muntanya marginada –si se'm permet–; malgrat que els grups de l'alt Pirineu van aconseguir que la Constitució espanyola establís clarament que les àrees de muntanya havien de ser objecte d'un tractament especial; malgrat, fins i tot, l'existència d'una llei d'alta muntanya catalana, i malgrat que els consells comarcals de muntanya van ser els primers a posar-se en funcionament, fins i tot molt abans de l'aprovació de les lleis de comarcalització, malgrat tot això, senyores i senyors diputats, avui, aquí –a aquesta hora, a tres quarts de dotze–, hem de plantejar encara, una vegada més, la modificació del Pla territorial general de Catalunya per tal de reconèixer l'alt Pirineu com un àmbit funcional de planificació.

La creació d'aquest àmbit funcional de planificació deslligat del de Ponent i de les comarques centrals en el cas de la Cerdanya es justifica sobradament. Ho diem avui, però ho hem dit cada vegada que hem tingut ocasió; també ho vam dir, doncs, en el darrer Ple, si no m'equivoco, en el moment del debat i votació d'una moció del Grup Socialista en la qual, a partit d'una esmena, es va incorporar la creació de l'Institut pel Desenvolupament de les Comarques de l'alt Pirineu. Ho dèiem i ho diem que és una àrea socioeconòmica homogènia amb una problemàtica específica i que, per tant, per donar solució als seus problemes –resumint-ho molt, doncs–, cal practicar-hi unes polítiques diferenciades de les que es practiquen a la resta del país, sectorials. I, per tant, no inventem re de nou, no estem inventant la sopa d'all; això que estem dient fa molts anys que ho practiquen els països alpins. I, per tant, nosaltres quan ens decidirem a fer-ho segurament, doncs, ells ja hauran evolucionat, aquests països, cap a moltes altres bandes i ens quedarem, una vegada més, enlluernats per la modernor, que molt sovint en presumeix el Govern de Catalunya, enlluernats per aquesta modernor però una altra vegada al ralenti i al darrere.

En tot cas, com que podríem afegir arguments, que són sobradament als diaris de sessions, no pas del Grup d'Esquerra, sinó de tots els grups parlamentaris o la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra, doncs, que hi hem anat coincidint en aquests anys, sí que voldria, doncs, en tot cas, explicar breument el contingut de la Proposició de llei que avui presentem. És, com vostès saben, una proposició de llei amb un article únic, amb un article molt senzill, on hi ha una exposició de motius molt clara que, entre altres coses, diu que és obvi que unes comarques de l'alt Pirineu no poden quedar repartides entre l'àmbit de ponent i l'àmbit de les comarques centrals; i que, efectivament, una simple visió de la mateixa cartografia que inclou el Pla territorial posa de manifest aquesta especificitat d'aquestes comarques, que estan perfectament diferenciades de la resta del territori i segurament encara estan més di-

ferenciades de la plana de Lleida. Per tant, la metodologia de treball dens que s'imposi és un planejament i un plantejament diferent i clarament diferenciat, no?

Per tant, aquest article únic de la Proposició no de llei el que proposa és substituir el redactat de l'article 2.2 de la Llei 1/1995, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya, i, per tant, fixar un àmbit més dels que figuren en aquesta Llei. Actualment –vostès ho saben–, el Pla territorial contempla l'àmbit metropolità, l'àmbit de les comarques gironines, l'àmbit del Camp de Tarragona, l'àmbit de les terres de l'Ebre, l'àmbit de Ponent, l'àmbit de les comarques centrals, i proposem un punt més, per tant, per incloure-hi l'àmbit de l'alt Pirineu que hauria d'incorporar les comarques de l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà i la Vall d'Aran.

Aquesta és la Proposició de llei que el nostre Grup, igual que d'altres grups, doncs, d'aquesta cambra, també, presenta, avui, per tal que sigui presa en consideració, aquesta Proposició de llei. I, a més a més, ho fem perquè és molt important –és molt important– que mentre no hi hagi un model molt clar de divisió territorial amb regions i vegueries el que és evident és que la planificació del país es farà, doncs, en relació amb els àmbits funcionals i els plans territorials i els plans parcials que s'hagin dibuixat en el marc del Pla territorial general de Catalunya.

Per tant, de moment dibuixem aquest escenari i posem les eines de planificar el país en aquest escenari, en aquest àmbit i més endavant vindrà, ben segur, tardarà més o tardarà menys, una divisió territorial allunyada de la divisió provincial, una divisió que divideixi el país i que planifiqui i organitzi el país en forma de regions i vegueries.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00025/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, de 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya. Per a defensar-la, té la paraula, en nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, del que s'ha dit fins ara sobre el que és la modificació del Pla territorial general, del que és la presa en consideració, perquè, en tot cas, estem fent una presa en consideració, de diferents proposicions de

lleï que vénen a dir quasi el mateix mil·limètricament, voldria abans destacar alguns aspectes.

Qualsevol país modern –qualsevol país modern–, pel sol fet del seu moviment migratori, pel sol fet del que són els canvis i els costums i, de vegades, el que és la mateixa economia, està contínuament o ha d'estar contínuament preparat a canvis territorials, a canvis d'ordenació territorial. Amb la qual cosa parlar que estem en un debat des de l'any 1991, des de l'any 1987, parlant d'ordenació territorial i diferents models d'ordenació territorial, en tot cas, vol dir que el país està viu. Vol dir que el país, d'alguna manera, té diferents canvis per la mateixa economia, pel mateix flux migratori, pel mateix desplaçament de persones. Però estem parlant del Pla territorial general, un pla de l'any 1995 que, entre altres, fixa objectius que l'any 1995 semblaven –o ho podien semblar– assolibles i que, avui dia, sis anys després, han canviat moltíssim. Parlava d'un horitzó i parla d'un horitzó de fins a set milions i mig d'habitants. Alguns ja dèiem llavors –alguns ja ho dèiem llavors– que a aquest horitzó costava molt que hi poguéssim arribar. Ara crec que ja som tots els que diríem que no podem arribar a l'horitzó dels set milions i mig d'habitants.

Però el mateix Pla territorial general quan fa referència, per exemple, al nombre d'habitants o als creixements que poden tindre en cada un dels seus àmbits, el que fa d'alguna manera, o el que pot fer, és que puguin fer o es puguin dissenyar infraestructures en un àmbit que potser al llarg dels anys es veu perfectament que no és l'àmbit adequat pel que ha estat el creixement al llarg dels seus últims anys.

El Pla territorial general és l'eina de planificació de Catalunya, com deia, fins a l'any 2025. És una eina d'equilibri territorial en tots els seus aspectes, no de reequilibri, sinó d'equilibri territorial en tots els seus aspectes. I ja s'ha dit aquí, quan estem fent referència dins del mateix Pla territorial general a sis àmbits diferents d'aplicació, sis plans territorials parcials. I també s'ha dit per part d'altres grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, es diu: «És que del Pirineu encara estem igual.» Doncs, no estem igual, perquè, en tot cas..., fa molt poques setmanes, en el darrer Ple, a instàncies del Grup Popular com avui, s'aprovaran aquestes proposicions no de llei gràcies al suport del Grup Popular. I la resta de grups de l'oposició ho saben perfectament, perquè si no saben que no tirarien endavant aquestes propostes si no fos pel Grup Popular, com en el darrer Ple..., gràcies al Grup Popular, entre d'altres, es tira endavant que es porti a aquest Parlament un projecte de llei de l'Institut de Desenvolupament del Pirineu. I entre d'altres es diu, també, que hi hagi uns plans comarcals de muntanya que es compleixin en cada un dels seus objectius i cadascun dels seus programes. I, entre d'altres, també es diu que dins de l'àmbit territorial, dins de l'àmbit territorial parcial de Ponent, ja es diu –fa dos setmanes que ja es diu–, en el darrer Ple, que quedi molt clar el que és subdivisions: una primera subdivisió pel que fa a comarques de l'alt Pirineu, a comarques, per això, englobades dins de les comarques de Ponent, i l'altre aspecte són els temes específics de la Vall d'Aran.

S'ha dit, també, per part d'algun grup que potser no són tantes les diferències amb la Vall d'Aran. Doncs, bé, en tot cas, n'hi ha una, que és la que han de reconèixer, que és l'Estatut de règim especial de l'any 1990. I si no reconeixem aquest Estatut de règim especial de 1990 poc farem, a la vegada, pel que és el reconeixement, també, del conjunt de comarques del mateix Pirineu.

Estem parlant d'unes comarques que són el 20% del territori de Catalunya; estem parlant d'una comarques que, evidentment, cal fer desenvolupament sostenible, però cal fer desenvolupament, perquè puguin créixer les mateixes comarques. Es deia, també: «Solament es parla d'oci o de turisme.» És que aquesta és una de les finalitats que hem d'apuntar en aquestes comarques del Pirineu: el que és l'oci i el que és el turisme. Perquè evidentment de l'agricultura i de la ramaderia poques són les possibilitats que, avui dia, es poden apuntar en aquestes mateixes comarques.

I aquest conjunt de comarques que plantegem de modificar en aquest nou àmbit, l'àmbit de l'alt Pirineu..., estem parlant de comarques que, avui dia, estan definides dins de les comarques de Ponent i dins de les comarques centrals, com ben bé ja s'ha dit; també, a la vegada, comarques incloses dins del conjunt de les comarques d'alta muntanya definides per la Llei d'alta muntanya de 1983.

Però hi ha unes eines importants que –ho crec– fóra bo que en aquest debat, avui, recordéssim. Ja li hem demanat al Parlament –no ha estat el Govern, ho ha demanat el Parlament per majoria– que es porti un projecte de llei, com abans deia, per un Institut de Desenvolupament del Pirineu. Però, a la vegada també hem dit molt clarament que dins del Pla territorial de Ponent hi hagi aquestes subdivisions a què abans feia referència: la plana de Ponent, la Vall d'Aran i la resta de comarques, aquestes incloses dins de les comarques de Ponent.

Però no podem perdre de vista que tenim una ponència conjunta, creada en aquest moment en el si del Parlament de Catalunya; ponència conjunta que des del Grup Popular esperem que no hi hagi ingerències per part del Govern, perquè, en tot cas, és una ponència conjunta del Parlament. Que el Govern, evidentment, pot opinar sobre la mateixa ponència, i que esperem que en el decurs de la mateixa ponència el Govern fixi la seva posició. Però, en tot cas, que fixi una posició com a Govern i que digui clarament quina és la seva opinió a una de les eines de treball importantíssimes, que també s'hi ha fet referència, com és l'informe anomenat «dels experts» o anomenat «Informe Roca», com li vulguem dir; però, en tot cas, experts consensuats entre tots els grups parlamentaris i que tots els grups, d'alguna manera, hem dit que és una eina vàlida per al debat en la mateixa ponència conjunta.

És per això que avui quan s'aproven, quan s'aprovaran aquestes preses en consideració, hi ha un aspecte important que ve al darrere, que és l'aspecte procedimental d'aquestes preses en consideració. Nosaltres creiem que aquest pot ser –i ho hauria de ser– un document de treball a incloure dins de la mateixa Ponència conjunta sobre ordenació territorial, perquè en tot cas la ma-

teixa Ponència, amb una resolució com sortirà avui, amb una aprovació, perdó, d'aquestes preses en consideració, la mateixa Ponència haurà de tenir lògicament en consideració el que és la creació d'aquest nou àmbit, perquè estem parlant d'una ponència no que dissenyi vegueries o que digui que s'han de suprimir municipis o que s'han de fer més comarques, estem parlant d'una ponència conjunta global sobre la modificació de l'ordenació territorial de Catalunya, i aquí també entra el que és aquest àmbit, aquest nou àmbit, d'aquestes preses en consideració que avui estem en el seu debat.

Per això nosaltres creiem que el debat que s'ha suscitat fora, potser, d'aquest hemicle, per intentar buscar un consens –el que és el procediment a seguir–, és un debat que hauríem de mirar de fer-lo entre tots per consens. Hauríem d'aprofitar aquesta Ponència conjunta perquè sigui, també, un document de treball. Això no vol dir que tinguem el congelador –deixant-ho i dient-ho clarament– aquestes preses en consideració, sinó que, dins de tot aquest model d'ordenació, també hi tinguem en compte el que és el que avui anem a aprovar: una presa en consideració del reconeixement de l'alt Pirineu com a àrea funcional de planificació.

Vaig acabant, senyor president, dient que, en tot cas, sí que hi ha un debat important pel que fa al Pirineu, perquè, com deia abans, hem de tenir en compte el que és l'estatut de règim especial de la vall d'Aran de 1990, però també hem de tenir en compte el que diem alt Pirineu, el que diem Pirineu o el que diem comarques de muntanya, perquè la Cerdanya hi vol estar o no hi vol estar en aquestes comarques de què ara estem parlant? Per què no parlar, per exemple –no és el cas, però ficaré l'exemple–, del Solsonès, una comarca també definida en les comarques d'alta muntanya? O per què solament no parlem de les comarques, per dir-ho d'alguna manera, frontereres de l'Estat francès? Fins on arriba, fins on definim el Pirineu?

Creiem que aquest és un debat prou important perquè, dins de la Ponència conjunta, aquestes preses en consideració siguin una eina important de treball, però que a la vegada, també, avui, després de diferents anys de debat sobre el Pirineu, tal com vam fer en el Ple passat, les propostes d'aquesta cambra, i espero que siguin per unanimitat de tots els grups, facin un nou reconeixement del que és el Pirineu, del que és el 20% del territori, pel que és garant, en aquest 20% del territori, del medi ambient, de la sostenibilitat i, a la vegada, de l'equilibri, esperant que tot el desenvolupament que es pugui fer futur, en l'àmbit que sigui i amb la planificació que sigui, del Pirineu tingui també com a premissa el que és el medi ambient, però també tingui com a premissa el que és equilibri i territori, fixar la població al territori, i per això hem de desenvolupar totes aquelles infraestructures necessàries perquè això pugui ser així.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya
(presa en consideració) (tram. 202-00030/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, presenta l'il·lustre diputat senyor Joaquim Llena.

El Sr. Llena i Cortina

Molt honorable president. Senyores i senyors diputats, avui estic content, però els he de dir una cosa: discutir massa sovint d'obvietats empobreix l'intel·lecte, entristeix l'esperit, fins i tot baixa la libido i arriba a desorientar. Jo ja no sé si les valls del Pirineu estan orientades al sud, al nord, a orient o a ponent, tampoc sé la transcendència que això pot tenir. No sé ni entenc per què estem embrancats, especialment les darreres setmanes, en una discussió en la qual alguns semblen que pretenen que això del Pirineu és una realitat virtual que ens hem inventat uns altres amb finalitats polítiques poc honestes. Durant molt temps al nostre país hem acceptat com un fet que les característiques físiques d'un territori com el Pirineu condicionaven de forma gairebé irremeiable una situació de subdesenvolupament o marginalitat. Només cal fixar-nos en altres països europeus com Suïssa o Àustria per veure que això no és així, i que el grau de desenvolupament o subdesenvolupament d'un territori té més a veure amb el model de desenvolupament triat i les polítiques aplicades que amb l'orografia i el clima d'aquest. Afortunadament, el determinisme geogràfic sembla que s'ha acabat.

Però, desafortunadament, al Pirineu encara no tenim un model de creixement. Dues eines, al nostre entendre, són del tot imprescindibles i complementàries per tal de definir aquest model de desenvolupament que necessita el Pirineu: el Pla territorial del Pirineu i el Pla estratègic de les comarques de muntanya. El Pla territorial general de Catalunya aprovat el 1995 nega al Pirineu un àmbit propi de planejament, cosa que en aquests moments sembla ser que, encara que tard, però sembla que en aquests moments tots considerem necessària. El mateix conseller de Política Territorial va anunciar que allò que havia de ser el pla territorial de ponent contemplaria dues realitats ben diferenciades: el pla i la muntanya.

Avui l'únic que fem amb aquesta Proposició no de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya és donar forma al que sembla que ja és una decisió del Govern, no fem altra cosa que això. Hi arribem tard, però ens n'alegrem, i ja que hi arribem tard només podem demanar una cosa, arribem-hi bé. Per nosaltres, la primera condició per arribar-hi bé és comptar amb la participació dels ajuntaments. Ho tornaré a dir: per nosaltres, la primera condició per arribar-hi bé és comptar amb la participació dels ajuntaments. Fins i tot em queden ganes de tornar-ho a dir, perquè massa vegades en aquest país es compta només amb els consells comarcals. Hi insisteixo: cal comptar amb la participació dels ajuntaments.

Aquest Pla territorial del Pirineu, a grans trets i a la nostra manera d'entendre, ha de contemplar: la regulació del creixement urbanístic –definim un model de creixement–; dos, les grans infraestructures de comunicacions i d'altres necessàries perquè els pirinencs puguem gaudir d'igualtat d'oportunitats respecte als ciutadans i ciutadanes d'altres territoris, i tres, traçar polítiques concretes que permetin trobar l'equilibri necessari entre activitat humana i preservació del medi ambient –punt molt important: equilibri necessari entre activitat humana i preservació del medi ambient–, si no, els pirinencs podem caure o ens podem trobar amb un altre de tipus de determinisme geogràfic en què ens estiguin prohibides certes activitats pel sol fet de viure al Pirineu.

Paral·lelament en aquest Pla territorial que orienta les grans línies de creixement i ordenació territorial, cal un pla estratègic que detecti els punts febles o crítics de cada territori i que proposi o defineixi els eixos i les estratègies d'actuació, actuacions que han de recollir, sense cap mena de dubte, els plans comarcals de muntanya. El Pla estratègic de les comarques de muntanya, elaborat ja a instàncies d'una Moció del Parlament de Catalunya aprovada per unanimitat el maig del 94 –i, per cert, llàstima que no hi sigui el conseller, si no, em permetria felicitar-lo perquè trobo que és un document força encertat, tant pel que fa a la rigorositat de l'anàlisi de la situació com per les línies estratègiques que proposa–, el primer objectiu que es marca és: reconeixement i promoció de la identitat pirinenca, cosa, com aquesta moltes altres, que compartim, aplaudim i l'únic que fem és els animem a seguir-lo i que els nous plans comarcals de muntanya siguin un reflex del Pla estratègic.

Han calgut més de vint anys per entendre o acceptar que al Pirineu li cal un àmbit de planejament propi. Tan difícil és entendre això? Tant a costat entendre que el Pirineu és una realitat física que, si m'empenyen, podem tocar, a part d'una realitat socioeconòmica evident? I que si bé és cert que aquesta realitat física genera dificultats tant a la població com als diferents sectors, només cal tenir en compte que problemes concrets únicament requereixen –i ho repeteixo, problemes concrets– solucions concretes. I els dic això perquè el que avui sembla evident i el que avui fa que, senyor Fabregat, li doni les gràcies a vostè i al seu partit, i als altres grups com a pirinenc, però m'hauria agradat més fer-ho quatre anys enrere o cinc anys, el 96. El que avui sembla tan evident –ho repeteixo, i com han dit altres oradors que m'han precedit– fa uns anys no ho semblava. Els podria posar molts altres exemples –ja s'han dit aquí també–, com l'Institut de Desenvolupament del Pirineu, rebutjat en moltes ocasions i finalment sembla que ja té la porta oberta, també la marca de qualitat «Pirineus», que, després de rebutjar-la, curiosament el nostre Grup i altres grups presentaven la promoció conjunta sota la marca de qualitat «Pirineus», això va ser rebutjat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i ara no fa massa temps han signat un conveni amb l'Estat central per a la promoció de la marca «Pirineos». No entenem absolutament res.

Afortunadament, la realitat s'acaba imposant; avui reconeixem el Pirineu com un àmbit de planificació, i ben segur no tardarem massa a parlar del Pirineu com una regió natural de Catalunya i com una vegueria, malgrat que alguns afirmen que el Pirineu no té prou entitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició té la paraula en nom de Convergència i Unió l'illustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció pretendrà no només posicionar el nostre Grup en relació amb aquesta votació, sinó també clarificar algunes qüestions de les que s'han dit aquí, que ens sembla que val la pena que en parlem una mica.

D'entrada, cal insistir en una cosa que, malgrat que és òbvia, sembla que no queda prou clar, i és que en realitat avui el que estem fent no és l'aprovació de la modificació del Pla amb unes comarques, etcètera, sinó una presa en consideració perquè es pugui discutir d'aquesta qüestió. I ho dic molt clarament perquè si haguéssim de votar el contingut estricte de les propostes, nosaltres hauríem presentat esmenes, però evidentment, com vostès saben, no és el moment procedimental.

Avui, ara, només toca prendre en consideració aquestes proposicions de llei. I em referiré després el perquè hi ha alguns elements amb els quals nosaltres tenim diferències de criteri en alguns aspectes d'aquests textos.

Primera cosa, per tant: presa en consideració perquè es parli d'aquesta qüestió, i –i ho repetiré després perquè quedi clar– no hi ha cap canvi de posició en el nostre Grup Parlamentari, perquè sembla que alguns senyors diputats hagin perdut, durant aquesta Setmana Santa –no sé si per un excés de vacances–, la memòria tan dràsticament pel fet que fa dues setmanes el Ple d'aquest Parlament ja va aprovar un acord en relació amb un fet que el Govern també està desenvolupant –i m'hi referiré després–, que és fer la planificació per separat de les comarques de muntanya.

Però abans d'entrar a fons en aquesta qüestió, també voldré referir-me a una part d'alguns discursos que s'han fet des d'aquí.

Aquest discurs de la queixa constant i permanent en segons quins casos, fins i tot del catastrofisme, que diu: «durant vint anys, i no s'ha fet res durant vint anys, i no s'ha fet res durant vint anys!». Escoltin, per molt que repeteixin una mentida, ja sé que es diu allò que per molt..., si es repeteix molt una cosa que és mentida acaba essent veritat, escoltin, la realitat és la que és. I un dels primers acords que va prendre aquest Parlament, dels més importants, va ser la Llei d'alta muntanya, la creació del Consell de Muntanya, la creació dels consells comarcals de muntanya i dels plans comarcals de muntanya. No hi havia consells comarcals a Catalunya més que els consells comarcals de muntanya per decisió del Govern i d'aquest mateix Parlament.

Per tant, ni el reconeixement del Pirineu l'inventem avui, senyores i senyors diputats, ni tampoc el de la planificació específica –ja m'hi referiré després–, perquè ja hi ha pel camí una gran traça de decisions preses i, em perdonaran vostès, amb la unanimitat, crec, fins i tot, de tots els grups parlamentaris. I vostès diuen: «Ja han passat vint anys...!» Escolti'm, hi ha hagut la Llei d'ordenació territorial, hi ha hagut la Llei del Pla territorial... Escolti'm, les coses s'han de fer amb un procés, que és evolutiu, com ja s'ha dit.

Procés evolutiu que, a més a més, no només requereix instruments: requereix inversió, acció política, plans d'impuls... I en aquest terreny –i molt ràpidament em referiré, potser per ser la més extraordinària en aquest sentit, a la intervenció del portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya– encara hi ha alguns de vostès que segueixen fent un discurs del «desastre total», la «catàstrofe total», que fins i tot es barreja..., donant el Govern de la Generalitat com al responsable de tots els mals, unflant-los fins al màxim, introduint, incloent infraestructures que són responsabilitat del Govern de l'Estat –hi ha algun diputat socialista que fa gestos amb les mans–, infraestructures que són de l'Estat i que ministres socialistes van tancar, com la línia Lleida - La Pobla; va firmar un decret, el senyor Borrell, per tancar la línia Lleida - La Pobla, i ara es retreu al Grup de Convergència i Unió, fent-lo responsable de tots els mals, es parla de l'eix pirinenc..., ja dic, barrejant infraestructures de l'Estat amb responsabilitats de la Generalitat, barrejant autonomia municipal i decisions municipals i decisions del territori amb decisions de la Generalitat, barrejant-ho tot. O és que respecte al Pirineu no s'ha de respectar l'autonomia municipal? Sí, suposo que sí, no?

Doncs bé, encara es fa aquest tipus de discurs, i en el terreny de la inversió i de la promoció del desenvolupament: «amb limitacions i insuficientment»... Escolti'm, durant aquests anys s'ha caminat molt, però molt: en hospitals, en instituts, en escoles, en inversions... I se segueix caminant, donant suport a nous projectes d'inversió i de desenvolupament. Senyor Boada d'Iniciativa, evidentment, com que el model de desenvolupament és tan diferent, el seu del nostre, tenim també discrepàncies en aquest terreny. L'ampliació de Vaquèira, les pistes de Filià..., també hi ha hagut algun grup que ha tingut una certa evolució positiva en aquest sentit; és a dir, hi ha hagut també algun grup, fora del d'Iniciativa, que sobre el territori ha fet en moltes ocasions també discursos extraordinàriament proteccionistes i, en canvi, que avui fan un discurs més equilibrat, de dir: protecció, però també activitat humana i promoció de les persones.

Hi ha altres iniciatives que ha pres el Govern darrerament, com per exemple la modificació de la indemnització compensatòria de muntanya, amb un increment molt important d'ajuts per a la ramaderia i la pagesia de les comarques del Pirineu.

Per tant, matisades aquestes qüestions –que, malgrat que jo crec que la realitat imposa, val la pena repetir i insistir, per certes–, anem al nucli de la qüestió que avui discutim. Avui no fem tampoc..., s'han dit algunes expressions: «Avui invertim la dinàmica, per fi!» Escolti'm, volem parlar d'aquest tema i donarem suport a la

presa en consideració, però un ple de fa dos o tres setmanes –ara no ho recordo exactament– ja va aprovar un text que vostès coneixen i que respon al que és avui per avui l'acció del Govern, que és que la planificació territorial es fa en àmbits diferents per a les comarques de muntanya. Per tant, fins a cert punt, si l'objectiu avui fos fer una planificació específica per a les comarques de muntanya, aquest acord, de fet, no seria necessari. Però és que és més: vostès coneixen, perquè ho hem dit –però ho repetirem–, que des del dia 22 de febrer el Govern tenia un decret a informació institucional per desenvolupar la redacció d'aquest pla, i aquest Decret que estava a informació institucional preveia la planificació separada de les comarques de muntanya de la resta i, evidentment, també de la Vall d'Aran. Aquesta –ja he dit abans que hi havia discrepàncies de contingut– seria una de les discrepàncies de contingut que tindriem amb els textos que s'han presentat avui, però no amb el que va acordar el Ple de fa dues setmanes, perquè allà es va parlar dels tres subàmbits: Vall d'Aran, comarques de muntanya, comarques de la plana.

Per cert, ja que s'ha parlat de demanar la participació municipal –també amb un discurs d'un dramatisme, com si no es tingués en compte la participació municipal–, és que m'agradaria llegir un trosset del Decret que el Govern va posar a informació pública, on precisament, quan parla del procediment d'elaboració, es crea una comissió de participació local, amb la participació dels ajuntaments... Per cert, ja que el representant del Grup Socialista ha insistit tant i tant i tant en la participació dels ajuntaments, permeti'm dir: i també dels consells comarcals, que també se'ls ha oblidat. S'obliden de separar la Vall d'Aran, i també s'obliden de dir que els consells comarcals –nosaltres ho volem dir perquè hi creiem–, doncs, també han de formar part i formen part d'aquesta Comissió de participació local; amb representants de l'Administració local, doncs, dels consells comarcals i amb una àmplia presència d'agents socials i econòmics.

Per tant, resumint, en el moment en el qual ens trobem, després que a l'inici de legislatura –i d'això el responsable, el representant d'Esquerra Republicana n'ha fet esment, i n'ha fet esment en un sentit positiu, i jo me n'alegro– es va prendre aquell acord que es faria un estudi d'uns experts, per tal de tenir un document de treball i aprofundir de forma definitiva la possible modificació territorial del país, ha acabat ja aquest estudi d'experts, l'anomenat «informe Roca», que també, com el Decret i com l'acord del Parlament, d'aquest Ple del Parlament de fa dos setmanes, fa referència que cal una planificació diferenciada, doncs, és el moment en el qual pertoca, doncs, donar aquest salt endavant.

Per tant, el nostre Grup –i no és nou d'avui– està per donar un pas endavant important en aquestes matèries, perquè les comarques del Pirineu no són, per sort per a tothom, i no estan com estaven fa vint anys, evidentment; perquè l'experiència i les eines legals i els informes que hem explicat, les lleis d'ordenació territorial, les lleis de plans territorials, ens permeten avui donar aquest salt endavant, per consolidar una planificació específica que ja es va acordar en el Ple de fa quinze

dies i que el Govern ja té en marxa, però que és bo, doncs, que es prenguin en consideració avui aquestes iniciatives perquè es pugui aprofundir en aquesta matèria; que donem passos endavant en altres aspectes que no siguin només instruments de planificació, sinó instruments que millorin la capacitat de promoció, d'impuls, de prendre iniciatives en tots aquells aspectes específics de les comarques del Pirineu, i per això nosaltres hem fet la proposta, vam fer la proposta, que va ser aprovada també, a través d'una esmena del Grup Popular, de la creació d'un institut per a la promoció del Pirineu, per unanimitat de tots els grups de la cambra, i ens n'alegrem.

I, per tant, l'objectiu del nostre Grup és avançar en aquest major reconeixement i en aquesta major promoció i impuls, creant mecanismes, però, això sí, des d'una certa racionalitat i des d'un diàleg i consens.

No sé si ha estat el representant d'Iniciativa per Catalunya... Doncs, sí: diàleg i consens. Com per exemple l'aprovació de l'Institut de Desenvolupament del Pirineu, que va permetre una aprovació per unanimitat, i altres aspectes que no tenien consens, com el nomenament d'un delegat territorial del Pirineu, que no va gaudir del consens necessari. Per tant, sí, amb diàleg i consens; amb aquests mateixos diàleg i consens que ens permeten avui prendre en consideració aquests documents, però, això sí, amb la racionalitat –que jo he demanat també– que es puguin discutir en aquesta Comissió que el mateix Parlament ha constituït per tal de detectar aquestes matèries, que és la Comissió d'Estudi de la reforma de la unitat territorial del país, per tal que sigui allà, com un element més de les propostes i de les decisions en el terreny territorial, doncs, on es puguin recollir i tenir en consideració, amb el benentès que la planificació territorial de les comarques del Pirineu ja s'està fent de forma específica i de forma separada, com un subàmbit de l'àmbit general. I si tinguéssim més temps, doncs, podríem discutir la diferència que hi ha entre la terminologia d'una cosa o de l'altra, que la diferència és zero.

Per tant, partint d'aquesta base, que aquesta planificació territorial ja s'està fent i per un acord d'aquest Parlament també, per via separada, voldríem prendre en consideració aquests textos, per tal d'aprofundir en aquesta línia, hi insisteixo, de major impuls i major reconeixement del Pirineu, però des de la racionalitat, no des del «pim, pam, pum», des del regateig curt, des de, en fi, les propostes ple a ple, o ple rere ple, tal com van decidir tots els grups parlamentaris amb la creació d'aquesta ponència territorial. I, en tot cas, només insistir que avui no descobrim res nou del que ja s'està fent, però sí que insistir que aquest consens i aquest diàleg haurien de permetre que els temes territorials no siguin instrumentalitzats per ningú –per ningú, ja poso el nostre Grup al davant–, perquè no és el que convé al territori, i, per tant, que a través d'aquest diàleg i d'aquest consens es pugui anar avançant, com estem avançant, en decisions importants per al país, que és el que realment i definitivament interessa.

Per tant, gràcies, senyor president i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

A vostè, senyor diputat.

Ara sotmetrem a votació conjunta els punts 2, 3, 4 i 5 de l'ordre del dia d'avui.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera a la sanitat pública
(tram. 300-00448/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera a la sanitat pública. La presenta Iniciativa per Catalunya - Verds i la defensa la illustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir. (*Remor de veus.*) Esperí's un moment, senyora diputada, que per tractar les llistes d'espera no hi ha com esperar que marxïn els senyors diputats de la cambra. (*Pausa.*) Prego als senyors diputats que guardin silenci, si us plau. (*Pausa.*) Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'any passat va haver-hi un fort debat social entorn del problema de les llistes d'espera quirúrgiques que es va generar a partir de les cardiovasculars, però que també afectaven moltes altres patologies, i el nostre Grup va presentar a aquest Parlament una interpellació que instava el Govern a resoldre aquesta qüestió, i també ho va fer el Grup del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Es va aconseguir tota una sèrie de compromisos per part del Govern, que havia d'aplicar un pla de xoc per reduir les llistes d'espera, publicar un registre de llistes d'espera, fer actuacions per establir temps màxims de garantia, treballar per unificar els criteris d'inclusió en les llistes d'espera i de prioritització, i establir les pautes d'actuació per evitar les bosses de llista d'espera que afecten determinades patologies.

El nostre Grup es congratula que el compliment d'aquests compromisos hagi significat incrementar de forma notable l'activitat assistencial a partir del Pla de xoc i la reducció del temps d'espera d'algunes patologies, cosa que s'ha concretat amb l'increment de 510 intervencions de cirurgia cardíaca, entre juny i desembre del 2000, i la realització de 14.924 intervencions amb altres 14 procediments quirúrgics a càrrec del Pla de xoc. Una Comissió treballa, d'altra banda, en l'elaboració dels criteris d'inclusió i prioritització.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

Al final del gener del 2001, el Govern va donar a conèixer, finalment, el registre de les llistes d'espera, que es va tancar el desembre del 2000 i que van difondre, també, els mitjans de comunicació.

El nostre Grup ha pogut avaluar, d'altra banda, quina incidència ha tingut el Pla de xoc i la situació real dels hospitals, de la xarxa hospitalària d'utilització pública amb relació a les llistes d'espera a través de la resposta de diverses preguntes parlamentàries i a través de dades directes que ens ha proporcionat el Departament de Sanitat i Seguretat Social. Vull ressaltar i esmentar la col·laboració que en tot moment hem tingut per part d'aquest Departament a l'hora de subministrar aquestes dades, perquè, si en altres moments hem denunciat que altres departaments no ho han fet així, és just ressaltar que en aquest cas sí que s'ha fet i hem tingut tota la col·laboració en aquest sentit.

Tot i considerar que, amb relació a la situació de les llistes d'espera quirúrgiques, s'han fet passos endavant, també cal denunciar les insuficiències i qüestions que queden pendents de resoldre, qüestions com –i en ressaltaré les més importants– un temps d'espera insosteniblement llarg per a determinades patologies, uns hospitals en què hi ha bosses, concentracions grans de llistes d'espera amb temps de resolució elevats, amb una distribució desigual per regions sanitàries, cosa que ens mostra que el Pla de xoc ha sigut insuficient i, en tot cas, que s'ha distribuït d'una manera que nosaltres entenem no ha estat satisfactòria.

Intentaré justificar aquestes afirmacions. Deia que hi ha algunes patologies en què el temps d'espera continua sent insosteniblement llarg; n'hi ha quatre d'aquestes, en concret, que estan bastant per sobre el temps de resolució de la mitjana de Catalunya –la mitjana de 3,7 mesos. Que, en tot cas, és relativament curta, perquè, a l'hora de fer una mitjana, resulta que hi intervenen molts components i molts factors; hi intervenen en el càlcul hospitals que, per sort, no tenen llistes d'espera o patologies –que, per sort, no en tenen massa–, però això oculta un temps real que en algunes patologies és molt gran: les cataractes, les varices –en concret–, les pròtesis de maluc i les pròtesis de genoll, que, a més a més, en alguns hospitals arriben a uns valors molt elevats.

Per exemple, en el cas de les cataractes –i de manera aleatòria, entre els que tenen llistes d'espera més elevades–, el Clínic de Barcelona tenia –les dades són del desembre del 2000– 1.678 pacients en llista d'espera, amb un temps de resolució de 13,88 mesos en cataractes. No és l'hospital que en tenia més; Sant Joan de Déu de Martorell tenia 35,75 mesos de resolució, amb 864 pacients. En el cas de les varices, també: l'Hospital Prínceps d'Espanya de Bellvitge, 30 mesos i mig de temps de resolució i 521 pacients. Podríem anar donant dades d'hospitals que tenen temps de resolució molt elevats, llistes d'espera llargues, en pròtesi de maluc. En la pròtesi de genoll, per altra banda, els temps d'espera són, deia, insosteniblement llargs; en aquest cas, més que en cap altra patologia, en hospitals que tenen valors per sobre dels 30 mesos de resolució, com l'hospital de Tarragona Joan XXIII, el del Mar, Sant Rafael, el de Tortosa, la Creu Roja de Barcelona, Prínceps d'Espanya de Bellvitge, la Creu Roja de l'Hospitalet, l'Hospital de l'Esperança, la Unitat Coronària de Manresa, o l'Hospital de Sant Boi, que arriba a tenir 78,18 de resolució i 215 pacients en llista d'espera.

Per tant, trobem concentracions molt importants de llistes d'espera amb temps de resolució molt elevats en determinades patologies; també en determinats hospitals i en unes regions sanitàries es concentren més aquests problemes, sobretot a la Regió Sanitària VIII, la de Barcelona, on el temps mitjà de resolució està molt per sobre del conjunt de Catalunya —és un 5,14 mesos—; Costa de Ponent, 3,99 mesos, o Tortosa, 4,74 mesos de resolució, amb un volum de pacients que, en el cas de Barcelona, s'eleva a 15.619. Per tant, estem parlant de força gent afectada.

Dèiem que el Pla de xoc ha sigut insuficient, perquè, si no, no trobaríem aquestes bosses de llista d'espera, aquestes concentracions tan notables en alguns hospitals. I, a més a més, dèiem que s'ha distribuït molt irregularment entre regions sanitàries i entre diferents hospitals. I és aquí on volem incidir, i el comentari que volem fer, també. Resulta que en aquestes tres regions sanitàries: la de Tortosa, la de Barcelona i Costa de Ponent, que és on hi ha temps de resolució més elevats i és on es concentren els hospitals amb llistes d'espera més grans —deixant a part que la regió de Tortosa té només un sol hospital—, és on el Pla de xoc i, per tant, l'activitat addicional —quan parlo del Pla de xoc, em refereixo a l'activitat addicional a partir de la qual es van destinar aquells 3.000 milions de pessetes per poder resoldre el tema de les llistes d'espera— ha incidit menys.

En el cas de la regió sanitària de Tortosa, s'hi han fet 166 intervencions, cosa que ha implicat un 21% de les que haurien estat necessàries. En la regió sanitària de Barcelona s'han fet 4.379 intervencions, cosa que ha implicat un 28% de les necessàries. A la regió Costa de Ponent, 2.308 intervencions, que només han implicat una reducció d'un 32% de les llistes d'espera. En contrast amb la regió sanitària de Girona, el Pla de xoc ha significat la reducció d'un 81% de les llistes d'espera.

Per això, deia que s'ha distribuït irregularment, però, sobretot, no ha incidit més allà on més es necessitava. I, si això és veritat per regions sanitàries, també és veritat quan fem referència als hospitals. El Pla de xoc no s'ha aplicat selectivament als hospitals que més ho requerien i, fins i tot, podem dir que en alguns casos el Pla de xoc ha estat utilitzat per centres que tenien llistes d'espera mínimes i, en canvi, centres amb major temps d'espera n'han fet poc ús. De fet, són molt significatives les dades corresponents als hospitals que han fet més activitat a càrrec del Pla de xoc i els que n'han fet menys, és a dir, els exemples són molt clars.

Per exemple, és sorprenent el cas de la Policlínica del Vallès, que en sis mesos i només 116 llits ha realitzat 947 intervencions. És el centre que més intervencions ha fet a càrrec del Pla de xoc, i no és qui més ho necessita. En dir el nombre de llits no vol dir que totes les intervencions suposin hospitalització —per descomptat—, sinó per donar una indicació de la dimensionalitat del centre. En contrast, l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona, per exemple, ha fet només 233 intervencions, quan té quasi mil llits i té un temps de resolució molt elevat: quasi de 7 mesos. El mateix podríem dir de diferents hospitals. Tret de l'Hospital de l'Esperança, que, efectivament, sent dels hospitals que té llistes d'es-

pera molt grans, ha fet moltes intervencions a càrrec del Pla de xoc, els que més ho haurien necessitat: l'Hospital Sant Joan de Déu de Martorell, l'Hospital del Mar, l'Hospital de Traumatologia Vall d'Hebron de Barcelona —estic dient els hospitals que tenen uns temps de resolució més elevats—, resulta que han fet, proporcionalment, molt poques intervencions a càrrec del Pla de xoc.

Amb això, vull dir que és necessari replantejar...

La vicepresidenta segona

Senyora Comas, hauria d'anar acabant, si us plau.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, un minut només, o trenta segons, només...

La vicepresidenta segona

Trenta, d'acord.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...per indicar que cal reorientar les actuacions del Servei Català de la Salut a fi d'aconseguir reduir eficaçment les bosses de llista d'espera que afecten determinats hospitals i determinades patologies, sent molt conscients que tot això va en la línia de donar aquesta percepció social de la qualitat que té la sanitat pública, perquè la té, però, evidentment, quan les llistes d'espera són llargues i els temps de resolució són elevats...

La vicepresidenta segona

Ara sí que se li ha esgotat tot el temps, illustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...aquesta percepció es deteriora i, per això, cal que ho evitem.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula per a la resposta l'honorable conseller, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Senyora presidenta, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Comas d'Argemir, com vostè ha dit, el 29 de gener d'aquest any, vàrem facilitar a la Comissió d'Anàlisi de les Llistes d'Espera per a la Sanitat Pública, que s'havia constituït el 27 de juliol, les dades sobre la situació de les llistes d'espera a Catalunya, que afectaven catorze procediments quirúrgics i contenien dades de 62 hospitals, amb el nombre de malalts i el temps mitjà de resolució.

El temps mitjà de resolució se situa en 3,65 mesos i, de l'anàlisi de les dades, es desprenen dues qüestions: que 19 hospitals, alguns dels quals vostè ha citat en la seva intervenció, a Catalunya estan per sobre d'aquest temps mitjà i, a la vegada, també, quatre procediments en una

llista d'espera elevada. Estem parlant de les cataractes, amb 4,94 mesos; de les varices, amb 5,52; de les artroplasties de genoll, amb 21,55, i de maluc, amb 6,31 mesos.

És una situació, d'altra banda, bastant lògica, que no vol dir que sigui acceptable, si tenim en compte quins són els factors que intervenen en la gènesi de les llistes d'espera. Estem parlant, bàsicament, de l'envelliment de la població, de la millora de les tècniques quirúrgiques i, també, de la millora del material que s'utilitza, del material protètic, que fa que hi hagi un increment notable de la demanda per damunt, fins i tot, de l'oferta.

Reduir les llistes d'espera ha estat, és, sense cap mena de dubte, un dels objectius prioritaris de la política sanitària del Govern. En aquest sentit, s'han dut a terme tota una sèrie d'actuacions, que enumeraré, per veure quin ha estat en aquest sentit l'activitat desenvolupada pel Departament i pel Servei Català de la Salut.

En primer lloc, l'elaboració d'un registre –en aquest cas, centralitzat i nominal, atenent criteris tècnics adients i, d'altra banda, un fet –també positiu– consensuat amb les diferents organitzacions hospitalàries. Aquest registre ha permès, evidentment, la monitorització i el seguiment mensual de l'evolució dels catorze procediments. Aquest registre, ara cal completar-lo –vostè també ho esmentava– amb el que representen els criteris d'inclusió i de prioritització, i ha implicat, d'altra banda, també, nous hàbits de gestió de les llistes d'espera per part dels mateixos centres.

En segon lloc, una de les actuacions més importants que ha estat esmentada ha estat l'increment de l'activitat quirúrgica mitjançant dos instruments: un, que nosaltres anomenem la «compra selectiva», i, l'altre, la compra addicional dintre del que és el Pla de xoc. Amb la compra selectiva, el que s'ha fet és incidir en aquella activitat en la qual hi havia més llista d'espera dins dels hospitals, però, tenint en compte, a la vegada, també, la seva pròpia capacitat, i és per això que, probablement, si es fa una lectura de les dades no en diríem, parcial, però vull dir: sense tenir en compte totes les dades, pot semblar que, en algun hospital que, fins i tot, tenia menys llistes d'espera, s'ha afavorit més l'activitat, i era que també tenia més capacitat. Per tant, la compra selectiva ha tingut en compte el que era el nombre de malalts en llista d'espera però també el temps de resolució. Per tant, l'activitat i la pròpia activitat, la pròpia capacitat que podia fer el mateix centre.

Durant l'any 2000, a més a més, es va prioritzar aquesta compra selectiva amb els procediments amb els quals ens havíem compromès a fixar temps de garantia. Si l'any 2000 vàrem fer o vàrem comprar selectivament al voltant de 106.000 intervencions quirúrgiques, l'any 2001 –per tant, estic parlant, ja, d'actuacions de futur–, arribarem a les 121.000 intervencions dins d'aquest instrument de la compra selectiva.

D'altra banda, tenim el que és el Pla de xoc, és a dir, la compra addicional que... En aquest sentit, hem seguit, també, aquests mateixos criteris: el nombre de malalts en llista d'espera, la capacitat del centre, que dona en definitiva el temps mitjà de resolució. Si l'any 1999 vam dedicar 1.600 milions de pessetes en aquesta com-

pra addicional, l'any 2000 –vostè ho ha esmentat– hem dedicat, vàrem dedicar 3.000 milions de pessetes i, l'any 2001, pensem dedicar una xifra al voltant dels 1.000 milions de pessetes, i que tenim possibilitats d'arribar fins als 2.000, en funció, també, de com vagi evolucionant l'activitat quirúrgica.

Un altre, també, instrument utilitzat pel mateix Departament ha estat redirreccionar els fluxos, és a dir, intentar que..., en el lloc on hi havia més llista d'espera, traslladar aquests malalts cap a altres centres amb més capacitat. Això s'ha fet sempre, per descomptat, respectant la decisió final del malalt.

Una de les mesures que ens sembla, també, molt positiva ha estat l'establiment del temps màxim de garantia en quatre procediments quirúrgics. L'any 2000 ho vàrem fer amb les colecistectomies, amb l'alliberament del canal carpià, la prostatectomia i la histerectomia. Val a dir que vàrem posar en funcionament, a final d'any, un telèfon d'atenció al ciutadà, que ha rebut fins a la data 181 trucades i només 21, d'aquestes trucades, feien referència a aquestes patologies en temps de garantia.

D'altra banda, també s'està treballant i a finals del mes de maig tindrem, ja, el resultat d'aquest estudi per tirar endavant els criteris d'inclusió i de prioritització, que ha de ser un instrument a l'abast dels clínics, que ens sembla molt positiu de cara a poder actuar sobre les llistes d'espera.

Quines són les actuacions futures i que incideixen, d'alguna manera, en el que vostè plantejava? En aquest sentit, estem treballant i s'ha posat, ja, damunt de la taula, i s'està negociant amb els diferents hospitals, un pla específic d'actuació pel que fa referència a les pròtesis de genoll. Amb aquest pla específic pensem incrementar el 20% les intervencions, enguany –per tant, estem parlant al voltant d'unes mil intervencions més–, que suposarà, en el conjunt del que fa referència a les artroplasties de genoll, un volum de recursos al voltant dels 4.000 milions de pessetes.

Per altra banda, també, farem una sèrie d'actuacions concretes en el territori, mitjançant aquests dos instruments, que és la compra selectiva i la compra addicional, i a la vegada, també, utilitzar una altra vegada el que és redirreccionar els fluxos, en aquest sentit, entre els diferents hospitals, però també utilitzant l'atenció primària. És a dir, que siguin els mateixos centres d'atenció primària que, amb la informació que tenen al seu abast, puguin dirigir un malalt a un o a un altre hospital, si és que hi ha menys llista d'espera.

Per regions sanitàries, hi estem actuant. Vostè ha esmentat una regió sanitària com és la de Tortosa en què hi ha una situació que dificulta poder avançar, que és el fet que hi hagi només un hospital. Malgrat això, s'està fent una actuació concreta i, en aquest sentit, es fa un Pla de xoc específic en traumatologia que representarà comprar d'una forma selectiva al voltant del 33% més d'activitat, enguany, que la que es va fer l'any 2001. I en pròtesis de genoll i de maluc pensem incrementar l'activitat un 30%. També hem ampliat l'activitat amb la Quinta de Salut de l'Aliança, que és un centre que dona suport, d'alguna manera, a l'Hospital Verge de la Cinta.

Pel que fa a la ciutat de Barcelona, també s'hi està treballant. Vostè ha citat que pel que fa a la regió sanitària, el que és la ciutat, els temps de resolució són superiors, per tant, el que estem treballant és evitar derivacions que estiguin injustificades des de fora de Barcelona, i també, en un pla d'actuació especial en l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària, que gestiona l'Hospital del Mar i l'Hospital de l'Esperança, i un increment de la compra selectiva al voltant d'un 16% d'activitat i, també, una compra addicional al voltant de les 1.270 intervencions a la ciutat de Barcelona.

A Costa de Ponent també hi ha actuacions específiques, tant en l'increment d'activitat selectiva, que incrementaríem amb un 10%, com en la compra addicional, que hi preveiem unes 725 intervencions. Capítol a banda hi ha a l'Hospital de Martorell, en el qual hi ha una situació molt condicionada per l'increment demogràfic i s'està treballant amb un pla estratègic per adequar la seva activitat a les necessitats i a la demanda.

També en el cas de Girona hi ha increment d'activitat en el que és compra selectiva —estem parlant d'un 15%—, i també, en el cas de les pròtesis de genoll, pensem incrementar un 33% l'activitat en relació amb l'efectuada l'any 2000.

I a la regió sanitària de Tarragona —per tant, estaria afectant bàsicament, també, l'hospital que vostè ha esmentat—, a l'Hospital Joan XXIII, també, fariem un increment d'activitat amb compra selectiva al voltant del 7,6% i amb una compra addicional al voltant de 145 intervencions, cinquanta-sis de les quals estarien en pròtesis de genoll.

Enguany pensem que la voluntat és establir temps màxims de garanties per quatre procediments quirúrgics —estem parlant, en aquest cas, de cataractes, que és un procediment en el qual hi ha una llista d'espera notable, artroscòpies, hèrnies i la circumcisió—, per continuar l'any 2002 amb tres procediments quirúrgics més, i l'any 2003, tres més, en els quals s'inclourien les pròtesis de genoll.

Per tant, aquesta és l'activitat que estem realitzant en aquest sentit, per tant, de disminuir i alleugerir al màxim les llistes d'espera, que sense cap mena de dubte repercuteixen, com molt bé vostè deia al final de la seva intervenció, en la qualitat de vida dels malalts.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyor conseller, insisteixo que el nostre Grup valora que s'han fet passos endavant, i un d'ells és poder comptar amb aquest Registre perquè ens orienta, evidentment, ha d'orientar l'actuació del Servei Català de la Salut i ha de millorar l'actual sistema sanitari. Ens preocupa —hi torno a insistir— que la qualitat que té el sistema sanitari públic no vagi acompanyada, de vegades, amb la percepció social d'aquesta qualitat, i les llistes d'espera hi contribueixen, sens dubte. En aquest

sentit, és significatiu que entre 1995 i 1999 resulti que les assegurances sanitàries privades han tingut un increment del 30%, cosa que ens està indicant que, quan hi ha persones que no veuen que el seu problema es resol d'una manera relativament ràpida —dic això de «relatiu», eh?, en el context de la sanitat pública—, busquen solucions a través de la via privada.

Per tant, suposo que compartim que actuar sobre les llistes d'espera té efectes positius per enfortir la sanitat pública i, amb aquesta percepció, millora la percepció social de la qualitat. I és en aquest sentit que, d'una manera o altra, de forma diferent, tots hi estem compromesos.

Ens ha dit com s'ha fet el Pla de xoc. En tot cas, s'ha fet compra selectiva, s'ha fet compra addicional. En tot cas, hi ha uns resultats, el Registre presenta unes dades en què ja s'ha aplicat el Pla de xoc i, per tant, ens dona uns resultats. I aquests resultats què ens mostren? Mostren aquestes diferències molt grans entre regions sanitàries i diferències molt grans entre uns hospitals i uns altres, i diferències molt grans quant a unes determinades patologies. I això vol dir que el Pla de xoc no ha funcionat prou bé. Ja ho sé que s'hi han fet esforços, però la impressió que, a aquesta diputada, li ho ha quedat, veient el resultat final —i veient, també, com s'ha fet la compra addicional en què avui el conseller deia que s'ha seleccionat aquelles patologies que més ho necessitaven, però, per altra banda, també es deia que també es tenia en compte la capacitat de cada centre—, em fa l'efecte que, en un determinat moment, va prevaler més la qüestió quantitativa, quantes intervencions més podia fer cada centre, que la dimensió selectiva i qualitativa de necessitats, i per tant, d'intentar veure que calia actuar més, allà, on més es necessitava.

I hi torno a insistir, d'acord que hi ha unes capacitats que limiten, però en tot cas, el que cal fer —i és aquí el sentit de la nostra intervenció— és una anàlisi d'aquestes limitacions —què ha passat perquè hagin quedat aquestes llistes d'espera concentrades en determinats hospitals?— per poder-ho corregir i actuar de manera selectiva i no només de manera quantitativa. I no dic que s'hagi actuat sols de manera quantitativa, però sí que, en tot cas, tenim uns resultats que són clars: les desproporcions són grans, i vol dir que les persones que habiten a la regió sanitària de Barcelona tenen moltes alternatives, però al mateix temps és on es concentren els hospitals amb llistes d'espera més llargues —a l'Hospital de l'Esperit Sant, a Santa Coloma de Gramenet, avui mateix surt una notícia al diari sobre el problema de les llistes d'espera, té llistes d'espera considerables—, i potser, en el conjunt de la regió sanitària no és tan greu. Per tant, cal actuar selectivament i aquesta és una insistència nostra.

També caldrà garantir un temps màxim per a les patologies cardiovasculars, que finalment, a aquestes, no se'ls ha garantit un temps màxim, i per tant, també, caldrà fer-ho. Potser caldrà fer una mica més, amb relació a les pròtesis de genoll i maluc, que el que s'ha anunciat. Ja s'ha dit que s'incrementarà l'activitat, però cal reflexionar si és suficient. Em sembla que no, un increment d'un 20%, en general, amb prou feines ab-

sorbirà l'increment de la demanda i ens situarà a l'any 2003 sense poder atendre el temps de garantia de sis mesos per a aquesta patologia.

(El vicepresident primer reprèn la direcció del debat.)

També caldrà vetllar perquè el fet d'actuar amb catorze procediments quirúrgics no sigui en detriment d'altres, no generi noves bosses de llistes d'espera en altres llocs. Evidentment, la derivació i el redireccionament de pacients cal millorar-los, no han funcionat prou bé, i en aquest sentit, el que es pugui fer des de la derivació, des de l'assistència primària, és primordial. I algunes altres mesures..., i també, caldrà –ja, per acabar– avançar cap a una visió integral i anar cap a mesuradors de temps real d'espera, anant més enllà del temps de demora de les intervencions quirúrgiques...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...i començant a actuar, també, amb les proves complementàries, amb les visites a especialistes i amb rehabilitació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyora diputada, cal contemplar el que és el Pla de xoc com un instrument puntual. Es tractava, d'alguna forma, d'arribar a un punt zero i, a partir d'aquest punt i amb un altre instrument com és el Registre, començar a actuar molt decididament en aquest tema per tal que es produïxi un equilibri entre les diferents regions sanitàries i entre els diferents hospitals.

Evidentment, el Pla de xoc, encara que vostè no hi estigui d'acord, es va fer amb una sèrie de criteris, però tenint en compte, com jo li deia, tant la mateixa capacitat del centre... És a dir, a Tortosa només hi ha un hospital; per tant, no podíem fer molta més activitat de la que vàrem plantejar –la pròpia activitat, la seva pròpia capacitat de resolució– i utilitzar un altre instrument, que és aquest de la compra selectiva, que del que es tracta és de prioritzar, des del punt de vista de l'assegurador –en aquest cas, des del Servei Català de la Salut–, aquella activitat en la qual té més repercussió, hi ha més llista d'espera, repercuteix més negativament en els ciutadans.

Per tant, a mi em sembla que en aquest moment, ara, tenim un bon instrument, tenim un bon instrument de gestió, fins i tot un instrument, en aquest sentit, d'equitat, com és el registre, i del que es tracta és de posar-lo en funcionament, és a dir, de fet, ja ho està; fins i tot, com deia abans, millorarà, jo crec, molt quan també tinguem la conclusió d'aquesta Comissió que està analitzant els criteris, els criteris d'inclusió i de prioriza-

ció, fet que també jo crec que ens pot ajudar molt en el que fa referència a les pròtesis de genolls, per exemple, que és una patologia molt lligada a l'envelliment i en la qual, realment, pel cost que té la intervenció quirúrgica, hi ha una llista d'espera molt considerable.

A mi em preocupa, com a vostè, lògicament, la confiança –i molt– que puguin tenir els ciutadans envers la sanitat pública i, per tant, les llistes d'espera és d'aquells punts crítics que generen més desconfiança en el sistema públic, però també és bo que tots plegats sapiguem trobar el to del discurs amb la finalitat de no malmetre aquesta sanitat pública. Jo crec que és important, quan parlem d'això, veure l'esforç que s'ha fet, l'esforç que hem fet, començant pels professionals i les diferents institucions, els diferents hospitals quant a l'increment d'activitat aquests darrers anys perquè pot semblar, quan analitzem un tema com les llistes d'espera, que, de fet, l'activitat és la mateixa –i això no és així. És a dir, pels catorze procediments que estem monitoritzant en aquests moments, l'any 1997, es feien noranta-tres mil intervencions i, l'any 2000, se'n van fer cent vint-i-vuit mil, és a dir, s'ha incrementat el 38% amb aquests procediments, mentre que en la resta de procediments quirúrgics que no estan monitoritzats l'activitat ha crescut només un 10%.

Per tant, hi ha hagut una especial atenció per entrar en aquest tema de les llistes d'espera. En cataractes, l'increment ha estat, entre el 97 i el 2000, espectacular; estem parlant d'un increment d'activitat del 83,5%, i, si parlem de les pròtesis de maluc, aquí hi ha un 13% més d'activitat, i, amb les pròtesis de genoll, també hi ha hagut un increment molt important d'activitat –estem parlant, pràcticament, del 80% més d'activitat. És a dir, això és el que s'està fent i, evidentment, s'ha de continuar, s'ha de continuar incrementant l'activitat on hi hagi més llista d'espera i per a aquells procediments quirúrgics que també incideixen d'una forma més intensa en la qualitat de vida de les persones.

No hem parlat dels temps de garantia, com vostè plantejava en el cas de la cirurgia cardíaca, ja que entenem que, per la pròpia essència d'aquest procediment, no és necessari, és a dir, aquí hi ha, bàsicament, un criteri clínic en el qual la llista d'espera ha de ser, bàsicament, tècnica. Enguany, però, el nostre objectiu és posar el temps mig al voltant d'entre l'1,4 o l'1,5 mesos, i creiem que, amb l'activitat quirúrgica que s'està desenvolupant amb el nou servei de cirurgia cardíaca dels hospitals Germans Trias i amb l'increment d'activitat dels altres serveis, ho aconseguirem.

Per tant, jo, l'únic que voldria, per acabar la meua intervenció, dir és que seria desitjable que el clima que hi ha hagut en el si de la Comissió, que jo crec que hi ha hagut un bon clima entre els diferents representants dels partits polítics i els diferents representants de les societats científiques, es pugui mantenir, perquè tinc la impressió i, a la vegada, crec fermament que només podem abordar un tema d'aquestes característiques des del consens i des del treball conjunt, evitant demagògies que són fàcils de fer en un tema que afecta tan directament la vida dels ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya (tram. 300-00467/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya, que correspon al Grup socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per a la seva exposició, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyora consellera, deixi'm que comenci amb una confessió. Pujo a la tribuna amb una certa perplexitat, perplexitat que, si no m'equivoco, comparteixen bona part dels membres d'aquesta cambra. El dia 4 d'abril, festivitat de Sant Telm, en una compareixença formal davant la premsa, vostè va fer unes declaracions sobre la qüestió de la reforma de l'organització territorial de Catalunya, declaracions que vàrem poder escoltar per ràdio, per televisió, ja que varen ser àmpliament divulgades, com correspon, pels mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i que donaren lloc, l'endemà, a un judici unànim per part de la premsa escrita. «De Gispert enterra l'informe Roca sobre la divisió territorial», deia *El Periódico*; «De Gispert enterra el informe Roca sobre el modelo territorial», deia *El País*; «De Gispert se desmarca del informe Roca», deien a l'ensems *La Vanguardia* i *El Mundo*; «De Gispert critica la reordenació territorial de l'informe Roca», deia *l'Avui*; «Gobernación no acata las directrices del informe Roca», deia *l'ABC*. L'originalitat no és molta, reconeguem-ho, però la veritat és que el contingut de la compareixença, senyora consellera, va ser inequívoc.

«L'informe elaborat per la Comissió d'experts, presidida pel senyor Miquel Roca i Junyent, ha estat –ho llegeixo– fet sense escoltar el territori». El seu contingut, tant pel que fa a la reforma del mapa municipal, a la revisió del règim comarcal, a la creació de vegueries, no s'adiu a allò que propugna la Conselleria, i, per això, la consellera es proposa iniciar una ronda de reunions amb alcaldes i altres representants territorials, que es pot allargar fins a final d'any i, en aquell moment, donarà a conèixer la posició del Govern. Ara, senyora consellera, a la vista de les reaccions que les seves declaracions han suscitat, podem entrar en aquell joc tan conegut de matar el missatger, no? i, fins i tot, negar allò que vàrem escoltar i vàrem veure per televisió. En tot cas, haurà d'admetre que són molts missatgers, molt coincidents, que les seves declaracions són diàfanes i constitueixen una confutació radical de la línia que fins llavors havia seguit el seu Departament.

Però és que, a més, no es tracta pas d'un pronunciament aïllat; va rebre el suport explícit del president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, des de la ciutat santa compostellana, l'endemà, i, per si això no fos prou, han estat ratificades pel senyor Ramon Espadaler, director general d'Administració Local i novell secretari gene-

ral d'Unió Democràtica, que ha afirmat literalment el dilluns, a *La Vanguardia*, que «en aquest tema, veu molt difícil arribar al consens parlamentari». Admetrà vostè, senyora consellera, que quan, en poc més d'una setmana, es produeixen tants pronunciaments coincidents, el del president de la Generalitat, el de la consellera de Governació, el del director general d'Administració Local sobre un tema, costa de creure que tot plegat es tracti d'una mala interpretació.

Jo no entraré en el contingut de les seves opinions, ni en les opinions del senyor Pujol, ni en les opinions del senyor Espadaler, sobre si cal o no cal fusionar petits municipis, sobre si cal o no cal reformar els consells comarcals, sobre si el Pirineu o les terres de l'Ebre, o el Camp de Tarragona, han de rebre un reconeixement institucional; no és aquest l'objecte de la nostra interpellació; temps hi haurà per fer això, no és veritat? La ponència parlamentària que tracta sobre el tema ha reclamat, de manera unànime, la seva compareixença i allà tindrem ocasió per debatre en profunditat aquestes qüestions. No; l'objecte d'aquesta interpellació és molt més bàsic, molt més senzill: consisteix, essencialment, a demanar-li si vostè assumeix, si vostè està disposada a honorar els compromisos que va contreure el senyor Josep Antoni Duran i Lleida, el seu antecessor en el càrrec, amb tots els grups de la cambra respecte al tema de l'organització territorial.

Quins varen ser aquests compromisos? Com s'hi arribà? Permeti'm que li ho recordi molt breument. Tots som conscients que a Catalunya tenim un tema mal resolt, aquest tema de l'organització territorial. En part, el tenim mal resolt perquè deriva d'un altre, que és el de l'encaix difícil de Catalunya a Espanya; en part, perquè els darrers intents per afrontar-lo, les lleis d'organització territorial de 1987, no han donat un resultat satisfactori. I així l'actual organització territorial de l'Administració pública catalana es caracteritza per tres coses, no és veritat? Una: l'extremada centralització de la Generalitat; dues: la confusió i la superposició de nivells administratius; tres: la incapacitat per donar resposta adequada a aquelles parts del territori català que volen expressar-se, que volen fer-se escoltar.

En els darrers temps, aquest tema ha anat guanyant més i més presència en el debat polític, en el debat ciutadà. En primer lloc, perquè diverses forces polítiques –la nostra, en primer lloc– han assenyalat que la modificació d'aquest estat de coses és un requisit imprescindible per a una major equitat en la prestació de serveis, per a una millor representació del territori, i, en segon lloc, perquè des de llocs molt diversos del territori català: des de l'Ebre, des del Pirineu, des del Camp de Tarragona, des de la Barcelona metropolitana, des de la Catalunya central, sectors importants, influents, de la ciutadania, tips de no sentir-se escoltats, han reclamat un reconeixement institucional, una veu pròpia. Fruit d'aquesta pressió, poc després de les darreres eleccions, el Govern va demanar a tots els grups d'entrar en converses, d'entrar en converses respecte a la forma de resoldre parlamentàriament aquesta qüestió, i aquestes converses culminaren amb un acord que fou anunciat públicament pel conseller Duran i Lleida el dia 14 de gener de l'any 2000. Un acord que consistia en dos aspectes. Un: s'anomenaria una Comissió d'experts que analitzaria la

situació present i les possibles solucions, amb un informe que seria lliurat al Parlament, i dos: es crearia una ponència conjunta que estudiaria i proposaria les reformes legislatives adequades, si fos possible, a partir del consens de tots els grups.

I així es va fer. Junts, tots els grups parlamentaris i els Governos van acordar la composició de la Comissió, que va quedar integrada, com sabem, per experts de reconegut prestigi, presidida, ni més ni menys, que pel senyor Miquel Roca i Junyent. Junts, tots els grups parlamentaris es van abstenir de presentar cap iniciativa parlamentària durant més d'un any sobre aquest tema. Junts, per acord unànim, tots els membres de la Comissió d'experts varen signar l'informe que va ser lliurat puntualment al Parlament el dia 19 de gener del 2001. Junts, tots els grups de la cambra, també per unanimitat, varem acordar la creació de la ponència conjunta, i junts hem acordat un calendari de treball i hem iniciat les tasques en el si de la ponència. Podem dir, doncs, que aquest tema de l'organització territorial ha estat, juntament amb la qüestió de l'audiovisual, juntament amb el tema de la dinamització del Parlament, per la qual tant ha maldat el nostre president, un dels pocs temes bàsics, relatius a les regles del joc democràtic, en el qual en aquesta legislatura s'ha avançat una mica, de manera consensual, de manera unitària.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És per això que l'elaboració de l'informe, la mateixa elaboració de l'informe, senyora consellera, independentment del seu contingut, ha de ser considerada un avenç essencial. Per què? Perquè consisteix, el reconeixement per part de tots els grups de la cambra, que l'organització territorial de Catalunya necessita ser reformada –primera–, i segona: que ha de ser reformada amb l'acord de tots. I en això estàvem quan es produeixen les declaracions de l'honorable consellera i les declaracions del molt honorable senyor president de la Generalitat, i les declaracions del director general d'Administració Local. Declaracions que constitueixen, almenys, dues coses. En primer lloc, una intromissió flagrant de l'Executiu en la tasca del Legislatiu respecte a un tema que hi ha una ponència conjunta treballant. Segon lloc, una vulneració claríssima i sense previ avís dels acords contrets pel seu antecessor amb els grups d'aquesta cambra per tal d'arribar a una proposta consensuada i unitària.

M'haurà de reconèixer –i acabo– que els motius de la perplexitat dels quals parlava al començament estan ben justificats. És per això que, de manera formal, senyora consellera, jo li demano de respondre clarament a la cambra quatre qüestions ben simples. Primera: quins són els seus propòsits d'actuació en matèria d'organització territorial. Segona: té intenció d'honorar els compromisos contrets pel senyor Duran i Lleida amb els grups d'aquesta cambra? Tercer: hem de concloure que el procés endegat, que l'elaboració de l'informe de la Comissió d'experts, ha estat una pèrdua de temps? I, finalment, aquells que, durant més d'un any, hem cregut en la paraula del Govern, ens hem de considerar burlats? Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot, senyor Nello, vull aclarir les meves declaracions o el que vostè o alguns diputats de la cambra van entendre.

En primer lloc, ni he trencat el consens, ni el vull trencar; en segon lloc, no he enterrat l'informe, i en tercer lloc, tampoc l'he desautoritzat. El que vaig fer és donar una opinió; una opinió, com molts de vostès l'han donat; una opinió, com la va donar el meu antecessor en el càrrec el dia 6 de febrer, el mateix dia que em passava, com si diguéssim, la responsabilitat de la Conselleria, que era dir que l'informe era un informe tècnic elaborat per experts, un informe amb un alt valor, però tècnic, no polític, que no era vinculant ni per al Govern, ni per al Parlament, i que era un punt de partida per als treballs parlamentaris. I això és el que jo vaig dir i vaig repetir al cap de dos mesos de prendre possessió del meu càrrec.

Era una roda de premsa en la qual explicava quins eren els objectius de la Conselleria, en cinc aspectes, del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i un d'ells..., en l'àmbit de l'Administració local, vaig parlar de tres objectius: un, la meua posició en aquell moment sobre l'informe, el qual ja m'havia llegit, no una ni dues vegades, sinó que l'he llegit amb profunditat, i considero el que repeteixo: és un bon informe, i ara toca a alguns parlamentaris fer la seva i explicar la seva posició i treballar.

L'informe, com vostè ha dit..., fa un any es va consensuar a través de tots els grups parlamentaris i del meu antecessor en el càrrec la creació d'aquest equip de treball, creació que es va publicar en el DOGC el mes d'abril; van iniciar les seves tasques, i les van acabar el 18 o el 19 de gener. Molts de vostès han fet declaracions en els mitjans de comunicació, han anat al territori i han copsat què diu la gent, què diuen els municipis, què diuen els alcaldes, què diuen els consells comarcals. I jo el que vaig dir a la roda de premsa és que ara ho faré jo també, entre altres coses perquè, com a membre del Govern, tinc competències en l'àmbit local i és una obligació meua sentir què pensen. Però, a més a més, és que no invento res.

Els experts de l'informe, en quatre llocs diferents –pàgina 8, pàgina 13, pàgina 32 i pàgina 53–, diuen que el seu informe és un informe tècnic i que el que cal és sentir el territori i que, quan se senti el territori i es tingui en compte què és el més important i el més necessari per a l'organització territorial de Catalunya, seran els grups parlamentaris i el Govern els que decidiran què és el que s'ha de fer. I això és el que vaig dir. Vaig dir més coses? Sí, vaig dir que havia de traslladar un missatge de tranquil·litat als petits municipis; també ho va dir el meu antecessor, i jo crec que això també ho han dit vostès.

L'informe estableix un pla de fusions, un pla d'agrupacions, que no..., no ho veig, no hi estic d'acord. I això no vol dir que desautoritzi l'informe. Dic que en aquest aspecte potser s'han de prendre en consideració altres coses, però no precisament aquesta. Per tant, defensar el petit municipi, sí; defensar-lo per damunt de l'eficàcia, també, perquè a vegades un municipi de cent habitants no necessita ser molt eficaç: l'important és que sigui pròxim al seu territori i pròxim als seus ciutadans. Potenciar les comarques? També l'informe no diu el contrari; fins i tot en crea més. Potser el que s'ha de fer és valorar si s'han de crear o no s'han de crear, i això també ho vaig dir. Escoltem el territori, l'informe ho diu, els experts ho diuen i, a més, diuen una altra cosa: vam escoltar els grups parlamentaris per saber quins eren els seus parers i l'abast del seu parer, vam escoltar la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació, però ara també em demanen o ens demanen, diuen els experts, escoltar altres persones i altres entitats, i hem dit que no, que han de ser els polítics, han de ser els grups parlamentaris, ha de ser el Govern el que, després del nostre informe, faci el que sigui necessari per sentir el territori.

I això és el que nosaltres farem, i em penso que com a consellera de Governació això és el que haig de fer: visitar el territori, fer reunions amb alcaldes, fer reunions amb consellers comarcals i sentir què és el que volen i què és el que creuen davant d'aquest informe. I això és el que farem. Però això no vol dir en absolut, ho repeteixo, desautoritzar l'informe, no vol dir enterar-lo; vol dir tenir-lo en compte i posar-lo en el seu lloc. És un document de treball tècnic, científic, tot el que vostè vulgui, però és un document de treball que ens ha de servir per als treballs parlamentaris que posteriorment s'han de fer, i, lògicament, hem d'intentar que siguin consensuats. Això ho va dir el meu antecessor i jo ho repeteixo, i, a més a més, la meua trajectòria en el Govern ha estat aquesta: negociar i consensuar, i, per tant, intentarem negociar i consensuar. Això no vol dir que potser tot es consensui; tant de bo, que ens hi posem d'acord!, perquè el consens vol dir una cosa que també vaig dir: vol dir cedir per totes parts, vol dir no estar al cent per cent d'acord en el resultat d'aquelles proposicions de llei que s'hagin de fer, vol dir cedir en una part i guanyar en una altra. I això és el que, des del meu punt de vista, és el consens i hem d'intentar consensuar.

Per tant, les meves declaracions van anar en aquesta línia. A vegades –i vostès ho saben, i tenen la mateixa, igual o més experiència que jo– els titulars diuen una cosa i el contingut en diu una altra. Jo, ho torno a repetir, no l'entero, el tinc en compte. I el tinc en compte per fer el que ara ens toca fer a tots, a vostès i a nosaltres, als grups parlamentaris i al Govern: escoltar el territori, escoltar el parer i, a partir d'aquí, intentar portar al Parlament tot allò que pugui millorar la nostra organització territorial.

I una última cosa: ens serà més fàcil treballar –i dic més fàcil perquè hi tenim competències directes– en alguna modificació o en algunes modificacions de la llei municipal i de la llei comarcal, i ens serà més difícil treballar en l'organització de les regions o vegueries. I

per què? Perquè no és una llei del Parlament, sinó que és una llei estatal. I és en aquest sentit que a mi em preocupa la possibilitat de crear regions o vegueries a través d'una llei estatal, perquè potser no és avui el moment oportú políticament per poder-ho fer.

Per tant, aquesta és la meua posició. Reitero el consens, absolutament; escoltar el territori, prioritàriament, i és després, quan escoltem el territori i quan tinguem en compte tots els treballs de la ponència, quan haurem de consensuar aquelles proposicions de llei que siguin necessàries per modificar el model d'organització territorial de Catalunya.

I res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Torn de rèplica: el senyor diputat té la paraula.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora consellera, vull agrair-li el to de les seves paraules, paraules que és molt convenient que s'hagin pogut escoltar en aquesta cambra i que ens ratifiquen en la utilitat de la nostra interpellació. En collegeixo que el Govern no vol interferir en les tasques de la ponència conjunta i que no posarà pals a les rodes a la seva feina; al revés: que la impulsarà i que tractarà que s'arribi en aquesta legislatura a una resolució positiva sobre aquest tema; tema que té una trajectòria llarga i ben malaurada en aquesta cambra, i això ve de lluny, ve de molt lluny. Deixin-me que els expliqui una anècdota.

El dia 10 de maig de l'any 1933, quan el Parlament de Catalunya estava a punt d'enllestir el debat sobre l'Estatut interior de la Generalitat republicana –no és veritat?–, el senyor Lluís Duran i Ventosa, diputat de la Lliga Catalana, proposà que el Parlament es dissolgués després d'aprovar l'Estatut interior i altres lleis fonamentals, entre les quals es comptava la divisió territorial. L'Estanislau Ruiz i Ponsetí, que era diputat d'Unió Socialista, li va dir, sorneguer, si la Lliga –«la caverna», que llavors en deien– pretenia allargar indefinidament la vida d'un Parlament, en el qual estava en franca minoria, perquè sobre el tema de l'organització territorial ni en cinc, ni en deu, ni en cinquanta anys ens posaríem d'acord.

Doncs bé, no s'equivoquin: això s'ha acabat; aquesta espècie de maledicció històrica per la qual el territori de Catalunya no ha pogut tenir una administració eficient, una administració equitativa, s'ha acabat. S'ha acabat perquè hi ha un conjunt de forces polítiques, entre les quals ens hi comptem, que s'ho ha proposat fermament. I s'ha acabat sobretot perquè arreu de Catalunya moviments ciutadans, persones molt diverses, s'han adonat que per resoldre els seus problemes, per aprofitar les seves oportunitats, els cal poder-se organitzar i els cal poder-se fer escoltar. Que no ho veuen, el que està passant? Que no ho veuen, que es varen veure obligats a crear una delegació a les terres de l'Ebre, que hauran d'aprovar el pla territorial d'aquelles terres, que d'aquí a quatre dies hi haurà una delegació de TV3? Que no ho veuen, que tindran vegueria, ho vulguin o no? Que

no ho veuen, que allò que era impossible a començament de legislatura per al Pirineu –la creació d'un institut per al desenvolupament, l'aprovació d'un pla parcial– ho acabem d'aprovar amb aquest pla i amb l'anterior? Que no veuen que al Camp de Tarragona s'acaba de constituir un consorci que és l'embrió d'una organització pròpia? Que no escolten el que els diuen des de la Catalunya central? Que no senten el que els diuen els alcaldes metropolitans, el de Barcelona al davant?

No s'escudin en el tema dels petits municipis; això és un espantall. Estem tots d'acord que no cal anar pel camí de les fusions, que no hi hem d'anar. No s'escudin tampoc en el tema de Madrid. La descentralització de la Generalitat en regions o vegueries, en vegueries, diguem-ne, l'organització de la cooperació local en àmbits veguerials es pot fer perfectament a través de lleis de Catalunya, i després ja anirem a Madrid a demanar que l'Estat, si vol, hi adapti la seva Administració perifèrica. Deixin d'aixecar fantasmes per justificar el que no és altra cosa que la seva paràlisi.

I, finalment, no tinguin por de la Catalunya plural, de les ciutats de Catalunya. Catalunya és una ciutat de ciutats, i, com més forta sigui cada una d'elles, més ric, més puixant serà el conjunt. Les actituds defensives, senyora consellera, les reticències, les resistències, no serveixen ja de res, perquè els fets són tossuts i el canvi que s'ha iniciat és ja imparable.

Res més; moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. No es deixi el rellotge a la tribuna, que... Moltes gràcies.

Senyora consellera, per contrareplicar, té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Tres minuts. Jo he dit que, en el tema de l'informe, la proposta de les vegueries no era una proposta que, avui per avui, ens agradi, en el sentit que he dit: perquè, tal com diu l'informe, alterar el nombre i la delimitació de les províncies actuals requereix una llei orgànica. I això ho diu l'informe, i jo he criticat en aquest sentit el contingut de l'informe. Una altra cosa és si volem fer un altre tipus de regions o vegueries; ja en parlarem, en la ponència ja en parlarem. Ara, també no oblidem una cosa: que hem d'anar creant administracions i superposant administracions? Jo crec que en la ponència d'això se n'ha de parlar, i se n'ha de parlar a fons. I això és el que he dit.

Municipis, comarques, les tenim, estan assumides, assimilades, i, per tant, serà més fàcil posar-nos d'acord, probablement. En el tema de les vegueries no serà tan fàcil, però no dic que no: dic que se n'ha de parlar, i que s'ha de sentir molt més el territori en aquest sentit.

Vostè també ho ha dit: en el pla de fusions, pràcticament no hi ha cap grup parlamentari que hi estigui d'acord; per tant, aquí no hi haurà cap problema, probablement no caldrà ni tornar-ne a parlar. Però això no vol dir que no has d'anar al territori i tranquil·litzar la gent, perquè la gent no s'ho pensa, això; la gent ha vist

l'informe i s'ha cregut que l'informe era el que seria després la proposició legislativa, i, per tant, se n'ha de parlar i se'ls ha de tranquil·litzar. Això no vol dir que estiguem tots d'acord, però ho hem de dir.

Respecte a tota la resta, se n'ha de parlar més a fons. Potser per això fa un any es va decidir crear aquesta Comissió i que fes un informe tècnic, per intentar establir unes pautes, unes línies bàsiques, i a partir d'aquí començar a parlar-ne. Ara, el consens és entre tots, i, ho torno a repetir, no es tracta de dir: «Ara és la nostra, i el Govern haurà de passar pel tub.» No, passar pel tub, tampoc. El que volem és treballar en un model que pugui ser positiu per al territori, i si tots hem dit, fa un any, «el consens», repetim-ho ara: el consens. I, per tant, amb consens discutirem i ens posarem d'acord o no ens posarem d'acord. Arribarem a un 60%? Doncs, per mi és un bon consens, o un 40 o un 50. El que no pot ser és dir: ara toca que el Govern abaixi el cap. No, no l'abaixarem, el cap; defensarem les nostres posicions, perquè entenem que s'han de defensar, com vostès. I probablement en moltes coses estarem d'acord.

Per tant, crec que avui ha quedat clar quin és el nostre paper: una cosa és el Parlament, una altra cosa és el Govern. Intentarem consensuar i mantenir el consens. Ara, jo, com a consellera de Governació, aniré al territori, escoltaré i el que em digui el territori intentaré traslladar-ho a la Ponència, ho traslladaré a la Ponència, perquè qualsevol modificació legislativa necessita dos consensos: el dels grups parlamentaris i el del territori.

No oblidem que estem parlant de l'organització territorial i, per tant, ells són els primers protagonistes, i nosaltres el que hem d'intentar és adequar el que ells volen i posar-ho en una llei, no al revés, no hem d'imposar lleis, hem d'adequar-les al que vol el territori.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Tenim l'honor de tenir a la nostra tribuna la Plataforma Europea d'Autoritats Reguladores, que és l'àmbit on el CAC està integrat en la seva organització europea. Els donem la benvinguda en el nostre Parlament.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç interior (tram. 300-00049/06)

La següent interpellació al Consell Executiu la formula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent, sobre la política de comerç interior. Té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller..., el motiu de la interpellació que avui li presentem, senyor conseller, ve motivat pel coneixement que ja té el nostre Grup del projecte del Pla territorial sectorial, i pel coneixement, que també té

el nostre Grup i el conjunt de la població, del recurs que el Govern de l'Estat ha decidit presentar a la Llei de l'impost. Ens semblen dos elements suficientment importants com perquè ens remuntem en el moment de l'aprovació de l'última Llei d'equipaments comercials i puguem fer un moment de reflexió per, a continuació, fer propostes que, a parer nostre, caldria fer.

Senyor conseller, l'any 97, van fer una nova llei d'equipaments comercials que va representar un pas endavant molt important en la regulació de l'activitat comercial a Catalunya. Aquesta Llei venia, entre d'altres, emmarcada pel que va ser l'última Llei que en aquesta matèria es va aprovar a Madrid, la Llei sobre el *comercio minorista*, que donava, a les comunitats autònomes, competència per donar llicències a grans establiments comercials, grans superfícies comercials. Per quina raó? Perquè s'entén que l'impacte que origina en el teixit comercial..., aquest tipus d'instal·lacions són de caràcter supramunicipal, i aquesta competència sembla recomanable que no es quedés en l'àmbit estrictament municipal, pels defectes que podia causar una política no prou ben planificada en aquest àmbit.

Però, aquella Llei del 95, simultàniament a la concessió de llicència, feia una incursió important en tot el que eren els plans de modernització. Cal recordar que aquesta Llei ja no la gestiona el Govern socialista, la gestiona el Govern del PP, amb diferent recolzament de vostès, els quatre anys, i en aquests moments amb majoria absoluta. El Pla de modernització que preveia la Llei del 95 no l'hem vist, no l'hem vist, no el coneixem.

Ara, en el moment que entrem en la Llei del 97, senyor conseller, apareix un element important i és que es pretenia –amb la Llei– dir que, a partir d'aquest moment, els criteris per a l'autorització de les grans superfícies comercials disposarien de criteris objectius. S'acabava l'arbitrarietat que en alguns moments havíem observat amb actuacions anteriors en l'autorització d'aquest tipus d'activitats. I arriba la Llei de l'any 2000.

La Llei de l'any 2000 ens ve presidida, bàsicament, i argumentada per dos raons: una era el tema de la competència, en matèria de competència, i l'altra era per la fusió empresarial. Però aquesta Llei, senyor conseller, fa un salt qualitatiu molt important endavant. Aquesta Llei, que en diem «de grans superfícies comercials» o que en diem «d'equipaments comercials», és una llei que ja depassa el que havia estat la Llei del 97, que es limitava a regular les grans superfícies comercials, i pretenia, en el seu projecte inicial, incorporar, a dintre del règim i de la consideració del que era gran superfície comercial, les superfícies mitjanes. Fruit de la negociació, dels acords, de la intervenció, bàsicament del nostre Grup, van modificar els criteris. Les superfícies mitjanes són mitjanes, i les superfícies mitjanes per autoritzar necessitaran llicència comercial dels municipis, no de la Generalitat, però, a continuació, i aquí ve la mare dels ous, la regulació de l'autorització, el marc sobre el que s'han d'autoritzar s'adreça al Pla territorial sectorial.

Ja el coneixem aquest Pla, senyor conseller. Tinc la impressió, per tal com es va portant tot plegat, que el suggeriment que nosaltres els fèiem, que era que prè-

via a la seva publicació vostès el negociessin amb les organitzacions municipalistes es fa del tot necessari, senyor conseller. Perquè quan entrem en un àmbit de regulació, en el qual la presència de l'Administració de la Generalitat no està tant per vetllar pels interessos entre els municipis, sinó del sector, els ajuntaments hi tenen molt a dir, senyor conseller, tenen pràcticament tot a dir. En el moment que una de les reflexions que fem és dir: «Fins a quin punt pot perjudicar la xarxa comercial de distribució a Catalunya el fet que estigui en mans de societats d'altres països?», com pot afectar la indústria productora a Catalunya?» Aquesta pregunta, que cal que ens fem i que cal que sapiguem trobar-hi una resposta, necessita consens, perquè per aquesta via, senyor conseller, ara hem començat per alimentació i fins a quatre-cents metres podem acabar amb cinquanta metres i podíem acabar convertint el conseller o el director general de comerç amb el regidor de comerç de Catalunya i aquest no és el cas.

Estem d'acord, des del nostre Grup, senyor conseller, que el creixement no pot ser infinit, que hi han d'haver punts d'equilibri. I estem d'acord amb un model que necessàriament ha de respectar la supervivència del model tradicional a Catalunya de comerç urbà, en tots els formats. No amb el petit comerç tradicional, no, en tots els formats. Perquè això no és un caprici de cap Grup Parlamentari, i menys del nostre, això és una necessitat dels consumidors; per tant, han de ser presents en el conjunt del país i en el conjunt de municipis del país, si així poden i així ho desitgen, perquè els consumidors ho requereixen, la possibilitat de disposar de tots els formats comercials al seu abast.

Ara bé, més enllà de les incongruències que té el Pla territorial sectorial, que n'hi diré algunes a continuació, senyor conseller, l'article 11 de la Llei, que té com a títol *Objectiu del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials*, en el seu apartat 3, diu: «D'acord amb les prescripcions que el Pla territorial general estableix per als plans sectorials, són també objectius del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials: a) La potenciació de determinats centres o subcentres comercials. b) La potenciació dels centres o les polaritats comercials escollits en el Pla territorial general per a corregir desequilibris territorials.» No ho hem sabut veure en el projecte de Pla territorial sectorial. «c) La correcció dels dèficits d'equipaments comercials, que permeti evitar desplaçaments de la població, especialment pel que fa a la compra quotidiana.» Tampoc ho hem sabut veure. «d) Establiment de criteris i la quantificació de les reserves de sòl per a l'equipament comercial a l'efecte del planejament urbanístic, tant en la fase d'elaboració com en la de revisió.» Tampoc ho hem sabut veure en el projecte de Pla territorial sectorial.

I per anar acabant aquest primer torn, senyor conseller, l'article 18 ens parla de la modernització dels equipaments comercials, que diu: «Per a fomentar la modernització dels equipaments comercials a Catalunya i per a desenvolupar plans d'actuació en àrees afectades pels emplaçaments de grans establiments comercials, el Govern pot promoure la creació de tributs propis i de convenis amb altres administracions.

»Dos. La recaptació que s'obtingui dels tributs a què fa referència l'apartat 1 s'ha de destinar a la modernització, la innovació i la millora del comerç urbà. Les prioritats i els objectius s'han de determinar en el Pla de dinamització del comerç urbà, que s'ha d'aprovar simultàniament al Pla territorial sectorial d'equipaments comercials i té el mateix període de vigència. La concreció dels objectius anuals del Pla de dinamització s'ha de fer mitjançant la Llei de pressupostos de la Generalitat.»

Primera pregunta, senyor conseller, el Pla aquest que s'ha d'aprovar simultàniament en quina situació el tenim? Aquest Pla de dinamització, el podem conèixer? Suposo que deu estar bastant endavant. I aleshores, en la mesura que sembla que poden quedar en entredit els recursos provinents de l'impost, com ho pensa resoldre la Conselleria? Aquests 14.000 milions de pessetes previstos d'inversions en els propers quatre anys, com els farem sortir?, d'on els faran sortir i com els incorporaran? Ara, més enllà d'això, què és important, senyor conseller? Cal que entrem en una nova fase. Ara, no es tracta ja..., jo crec que cal que vostès vagin abandonant els aspectes estrictament electoralistes que ha presidit la seva actuació en matèria de comerç. És important el vot dels comerciants, però, senyor conseller, per al futur del país, per a l'economia del país, és més important l'activitat comercial. I cal que fem un disseny d'un nou model perquè una bona activitat comercial en el país, per tant, en el conjunt de municipis, va directament lligada al benestar dels ciutadans d'aquests municipis.

El nostre Grup té claríssim, senyor conseller, que un municipi amb una bona xarxa comercial és un municipi més pròsper que aquell que no la té, i, per tant, és prosperitat, també, per als seus ciutadans i benestar per als seus ciutadans. Per tant, és un element de la política econòmica que cal desenvolupar, que és important.

I per acabar, senyor conseller, vostès en la planificació del PTSEC fan moltes referències a l'IAE, el donen pràcticament com a l'eix vertebrador de les dades. Està amenaçada la continuïtat de l'IAE. Els seus socis parlamentaris han anunciat a Madrid que pensen treure l'IAE. Hi han dos motius de preocupació: desapareixeran les dades estadístiques? Estaran d'acord aleshores, senyor conseller, que fem un registre, en buscar la col·laboració dels ajuntaments de Catalunya per elaborar un registre d'activitats comercials a Catalunya? I com farem la planificació, si se'n acaba l'IAE, sinó és a través d'aquest registre, senyor conseller?

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, efectivament, senyor Clofent, vostè ha fet una història resumida de la normativa sobre comerç interior. S'ha saltat alguna cosa, però no m'hi entretindré massa. De fet, aquí, en aquesta casa s'ha legislat

sobre aquesta qüestió des de l'any 87, i hem sigut sempre pioners en la regulació de l'activitat comercial. Que, per altra banda, és probablement una de les activitats econòmiques que té una tradició més antiga de regulació. Recordin, per exemple..., estic mirant un diputat d'Esquerra Republicana, que és un expert en l'activitat comercial dels mercats ambulants, els mercats aquests que se celebren un dia a la setmana, que tots ells procedeixen de privilegis reials; és a dir que la regulació del comerç, i podria citar d'altres exemples, és una cosa molt i molt antiga perquè afecta, tal com vostè ha dit, senyor diputat, d'una manera molt directa, la convivència a les ciutats.

Quina ha estat la política que ha presidit el desplegament normatiu en aquests anys? I això que diré ara és vàlid, d'una manera molt substancial, fins a la Llei del 97. La Llei que vam aprovar el 2000 té un altre component, que l'explicaré. El que ha presidit aquesta política ha estat la potenciació del comerç urbà, d'aquell que està incorporat a la trama urbana sigui mitjà, petit o gros, enfront, la potenciació d'aquest, del comerç extraurbà, d'aquell comerç que, quan es va generalitzar la utilització de l'automòbil i de les carreteres, doncs, va descobrir que hi havia ubicacions que, des d'un punt de vista estricte de la rendibilitat econòmica, eren més favorables, que eren les cruïlles de camins, que en francès es diuen de determinada manera que, a més a més, és una marca comercial.

Nosaltres vam patir la invasió d'aquestes formes de comercialització amb una evident influència supramunicipal. Què li he d'explicar a vostè, que és de la mateixa comarca que jo i que vam tenir una de les primeres instal·lacions d'aquesta naturalesa en un municipi tan petit que és evident que el municipi no justifica aquella implantació, sinó que allò afectava substancialment el municipi del costat? I aquesta línia de defensa del comerç urbà, que en el passat se n'havia dit «comerç tradicional»... A mi no m'agrada aquesta expressió perquè el comerç urbà, malgrat que estigui format, substancialment, per petits empresaris, pot ser tan dinàmic, tan modern, tan creatiu, tan servidor dels seus clients com qualsevol i, per tant, per això, jo l'evito sempre i en dic «comerç urbà».

I aquesta ha sigut la línia que va presidir la legislació que vam fer fins a l'any 97, incloent la Llei del 97. Després, què va passar? La Llei del 97 va donar lloc al primer Pla territorial i sectorial d'equipaments comercials, del qual es va autoritzar, durant la seva vigència, que van ser, pràcticament, tres anys —no hi va arribar del tot—, si no ho recordo malament, un 18% de les previsions que el Pla feia, com a màxim. Per tant, es pot dir que va tenir un efecte dissuasori important per a la proliferació d'aquelles grans superfícies extraurbanes, cosa que va disminuir molt la pressió sobre l'Administració, i això és positiu perquè la gent es va autoregular; va dir: «Escolta: per què ho vull demanar, perquè ho haig de demanar si, al final, m'acabarà dient que no. Perquè ho volia demanar aquí i allà i allà, i allà i allà no es pot fer».

L'any 99, a finals del 99, es produeix aquell fet que va provocar la paralització del Pla d'equipaments comercials anterior i la redacció d'una nova llei, que va ser

l'anunciada fusió, en aquell moment, de dues grans entitats del tipus de comerç extraurbà al qual jo m'estava referint. Curiosament –i això només és una curiositat; la cito, de tota manera, perquè jo crec que val la pena citar-la–, la seva interpellació és d'un mes abans que es produís aquella fusió, o aquell anunci de fusió; vol dir que segur que la intenció que vostè tenia en aquell moment no era pas la que fa ara, però ja se sap; és a dir, s'entra un instrument parlamentari i llavors s'utilitza en el moment oportú. Ja ho entenc. No és cap crítica; simplement, és una referència també històrica, d'història parlamentària.

Molt bé. Què va passar, doncs? S'anuncia una gran fusió, es tem que hi hagi una concentració... Tots estem d'acord que cal témer la concentració de poder comercial i, per tant, de perjudici per al consumidor, per disminució de competència; ho suspenem i, llavors, fem una llei en la qual es contempla no només l'autorització –després en parlaré– de les mitjanes superfícies, també, amb llicència municipal; es modifiquen lleugerament els termes de les autoritzacions que requereixen autorització de la Generalitat, sobretot perquè, a més a més, en aquell moment, també havia coincidit que s'havia resolt el tema, en el Tribunal Constitucional, de la possibilitat de vetllar per la defensa de la competència per part del Govern autonòmic... Doncs, es crea..., la Llei crea el Servei de Defensa de la Competència.

Molt bé. A part d'això, la Llei introdueix un altre novetat, que acabo d'esmentar, que vostè ha esmentat i que, de fet, ha convertit, una mica, en el centre de la seva intervenció –i ara m'hi referiré. Vostè diu: «Tots d'acord perquè és una Llei que vam fer amb un elevat grau de consens; només hi va haver cinc diputats que hi van votar en contra, i no precisament per aquest motiu sinó que, si no ho recordo malament, pel motiu que la Llei no contemplava ni contempla unes formes noves de comerç, com pot ser el comerç electrònic –recordo perfectament l'argumentació del senyor López Bulla–, però, vaja, en qualsevol cas, no es refereix al que estem discutint i, en el que estem discutint, vam estar-hi tots d'acord, després d'un procés de ponència i de comissió important, que va acostar posicions.

I què vam decidir? Doncs, vam decidir que, per a les anomenades mitjanes superfícies, es requeria llicència, i, en aquest cas, la llicència seria municipal. El que no és veritat, senyor diputat –i aquesta és una opinió que li puc assegurar que compartim amb altres grups parlamentaris d'aquesta cambra; no vull pas avançar res, però sé que la compartim–, és que, en el nivell de llicències que la Llei preveu que puguin donar els municipis, si es poguessin donar sense cap control, sense cap referència, per ser més precisos, que és la referència que la Llei demana al Pla sectorial i territorial d'equipaments comercials, ens podríem trobar amb influències decisives, també, sobre municipis veïns, és a dir, supramunicipals. És clar, amb això no es pot ser taxatiu perquè la conseqüència final d'això, si portéssim el raonament a la seva última conseqüència, seria que no hauria de ser una llicència municipal sinó una llicència autonòmica.

No tinc, senyor diputat, cap voluntat –en absolut– de copiar el que van fer els francesos, mestres en movi-

ments pendulars, que van anar de no-licència fins que, des de París, s'hagi de donar una llicència per tres-cents metres quadrats. En absolut; la Llei no preveu això, i l'esperit de la Llei és ben clar. Llicència municipal; ara, subjecta a un marc, a un marc que vostè diu que no s'ha consultat. Home, és clar que s'ha consultat, fins al punt que, precisament, el període de consulta es va acabar la setmana passada; hem rebut bastants menys alegacions que en el PTSEC anterior... Bastants menys, vull dir –estic parlant de memòria–, de l'ordre, probablement, d'un terç, i aquestes alegacions, evidentment, seran degudament estudiades, degudament debatudes i degudament contestades, i això no vol dir que la contesta sempre sigui negativa, sinó que seran degudament debatudes, estudiades i contestades.

Per tant, home, vostè, en principi, el que fa és un judici previ sobre què passarà amb aquestes alegacions. De tota manera, jo l'enganyaria, senyor diputat –i no ho vull fer–, si li digués que la nostra línia serà, diguem-ne, de màniga ampla en aquesta direcció, perquè no ho pot ser. I no ho pot ser, si vostè mira els equilibris que hem de perseguir entre capacitat de despesa comercialitzable, persones del territori, *vis-à-vis* l'oferta. I no podem deixar que això es descontrolï substancialment perquè, si deixéssim que això es descontrolés, el que provocaríem seria greus crisis en el sector.

Vostè em diu: què pensen fer –i vaig acabant aquesta primera intervenció; en tot cas, ja ho matisarem–, què pensen fer amb el tema pressupostari? Home, nosaltres ens hem trobat –tota aquesta cambra, perquè la vam votar per unanimitat–, ens hem trobat que la Llei de l'impost ha estat recorreguda. A més a més, no sabem quan trigarà el Tribunal Constitucional a pronunciar-se. Sobre aquell tema de defensa de la competència va trigar deu anys, és a dir que vam haver de recórrer una disposició que havia fet un Govern socialista, traient-nos la capacitat de vigilar sobre la defensa de la competència... Bé, vam guanyar; igual guanyem també l'impost, però, mentrestant, què pensem fer? Doncs, l'hi explicaré. En aquest exercici, en el qual no es va incorporar, encara, cap rendiment previsible de l'impost, farem el que teníem previst fer. Està previst i complirem els compromisos que jo vaig agafar quan em vaig presentar davant de la Comissió i els vaig presentar el Pla de dinamització per a aquests propers quatre anys.

I, en els exercicis següents –senyor president, si m'ho permet, només trenta segons per fer una afirmació rotunda, que, a més a més, constarà en el *Diari de Sessions* i vostès me la podran retreure, si no la complim–, en els següents exercicis, pensem donar la dotació pressupostària corresponent al que hauria estat el rendiment previsible de l'impost. Per tant, podrem mantenir, tal com jo vaig presentar en Comissió, el Pla de dinamització del comerç urbà.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. No ha arribat ni als trenta segons. A vostè. Per replicar, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, satisfà l'última afirmació; no pot ser d'altra manera, perquè, de no haver-la fet, suposo que –per això, l'ha feta, m'imagino–, era conscient que trontollava el projecte. Ara, hi ha una part de la meua intervenció que no m'ha contestat i que jo crec que és important, i m'agafaré, perquè em sembla que pot il·lustrar, una mica, el que pretenc dir, a les paraules de l'honorable consellera, quan contestava com s'havien de fer les lleis. Deia: «Primer, parlarem amb aquells que tenen el problema; després, parlarem el conjunt de diputats, i acabarem fent la llei que se'ns demana». Jo li demano que, a partir d'ara, fem això.

Per tant, deixem de legislar sobre els ajuntaments en matèria de comerç, asseguem-nos amb els ajuntaments perquè, en definitiva, quan diem «ajuntaments», què estem dient? Estem dient aquells que ho viuen en el cada dia. I no seria bo, senyor conseller, perquè pot passar estrictament, mirant-se la llei, mirant-se el reglament, que tractéssim igual tots els municipis, perquè no tots són iguals, i no només en funció del nombre d'habitants, que és el que fa la norma, o dels visitants, sinó en funció del seu propi dinamisme. No podem, perquè, quan hi ha un municipi que, comercialment, és dinàmic, no és que ho sigui la seva Administració només; vol dir que també ho és el seu teixit comercial, i no podem tractar exactament igual l'eficàç que el no eficaç. I en el nostre model de preservar i potenciar el comerç urbà, no hi està exclòs el que en surti l'ineficaç, perquè aquest és un dels avantatges del mercat... Això no vol dir que hem de tenir numerus clausus perquè visquin i sobrevisquin tots, que, per cert, senyor conseller, parlant de numerus clausus amb aquest PTSEC, els petits poden anar fent-se la competència a base de petites superfícies de cinquanta, cent, cent cinquanta, dos-cents, tres-cents; els grans ja no –ja ho tenen clar.

Una altra cosa que hauríem de començar a rumiar: ens sembla bé que, per anys de funcionament, puguin ampliar en segons quines circumstàncies, però en una zona que sigui saturada, senyor conseller, i que no s'autoritzi en un municipi que no en té cap. Una superfície mitjana o gran, deixaria de ser una mica estrany que s'autoritzi l'ampliació d'un existent en el municipi veí. Per tant, suposo jo que estarien d'acord a acceptar que allà on està declarat com a zona saturada no puguin créixer per la via de l'antiguitat, perquè, si no, es produeix un greuge respecte a aquells que estan congelats en el seu creixement.

I, en el tema de les superfícies petites, senyor conseller –o mitjanes–, jo no he volgut donar cap èmfasi en el tema de la influència del municipi veí. Parlàvem de generalitats. Els petits, generalment, no tenen influència; ara, si vostè es vol referir a comerços concrets de la ciutat de l'Hospitalet o de Barcelona, que comparteixen carrers, per descomptat que sí. Sí que hi ha zones que sí, però quatre-cents metres quadrats, senyor conseller, en un municipi de deu mil habitants, o el tens col·locat a la frontera del municipi veí, o l'impacte del consum va tot ell a sobre. Per cert, quan vostè comentava: «Escolti'm: és que, des de la regulació del 97, hem donat el 18% de les demandes». Sí, però, és clar,

tota llei diu allò que passa: que, feta la llei, feta la trampa. Que ha fet? Ha proliferat les superfícies mitjanes. Perquè, és clar, els operadors volen actuar.

Per tant, com que ja entrem en una nova lògica, jo li demano, senyor conseller, que ens accepti entrar en un procés de discussió i de debat sobre quin ha de ser el model per a Catalunya. Perquè no ha de ser aquell que surti de la Llei, sinó que ha de ser d'aquella llei que surti d'aquest consens, que, necessàriament i obligadament, s'ha de fer amb les organitzacions municipalistes de Catalunya, amb el mateix sector i amb els sindicats, amb els treballadors del sector. Per tant, ja li he anunciat, senyor conseller, al llarg de la meua intervenció, quins seran els termes de la Moció, que espero que tinguin un bon acolliment per part del seu Grup i puguin tirar endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat, no ens hem de confondre quant a qui són els subjectes passius, per fer servir una terminologia una mica tècnica, d'una llei. És a dir, si s'està tractant... Miri: li diré un exemple ben senzill que no entra en polèmica amb ningú. Fa mesos que estem parlant amb les cambres de comerç catalanes, discutint un text, afinant-lo, perquè són tretze, sap?, i, si has de fer una llei que reguli l'estructura i funcionament de tretze entitats, home, doncs, val la pena parlar-ne amb les tretze entitats.

La consellera abans ha fet una afirmació que jo comparteixo plenament, però pensi que estàvem parlant d'organització territorial, administrativa i política. Per tant, és obvi que aquells ens amb els quals s'ha de consensuar..., o s'ha d'escollar, millor dit, s'ha de consensuar amb els partits polítics, però aquells ens que s'ha d'escollar són els que materialitzen una estructura politicoadministrativa sobre el territori. Però en aquest cas els amos i els destinataris del comerç no són els municipis. Ja ho sé, que són molt importants; ja ho sé, que són l'Administració que està més directament arapada al territori, ja ho sé. Però els destinataris són finalment els consumidors, els ciutadans consumidors, els empresaris comercials, els empresaris industrials, que si es troben sotmesos a la pressió de grans grups monopolístics es troben amb dificultats molt greus, es poden trobar amb dificultats molt greus. Per tant, ens trobem amb una multiplicitat de subjectes, i també seria abusiu que només ho consensuéssim amb els municipis.

La Llei està prevista perquè el municipi hi jugui un paper important, i pensi..., vostè no ho ha esmentat en cap moment: el mateix municipi, que emprèn ell l'acte de responsabilitat de planificar comercialment el seu territori i fer allò que se n'ha dit POEC –que n'hi ha uns quants d'engegats prou bé–, va començar molt a poc a poc –en l'altra Llei ja es preveia–, però en canvi després

ha agafat empenta i hi ha hagut ciutats que ho han fet i ho estan fent molt i molt bé. Bé doncs, això, la nova Llei el que preveu és que, precisament quan un municipi fa un POEC, té un cert grau addicional de flexibilitat amb la superfície que vol donar, malgrat que el Pla sectorial d'equipaments comercials li ho restringís. Per tant, tot ha anat en la línia de preservar un adequat equilibri entre unes necessitats i uns punts de vista, i uns altres.

Vostè em diu: «A part de la demografia, hauríem de tenir en compte el dinamisme.» Doncs, miri, el que li acabo de dir n'és un exemple. Es té en compte la demografia, es té en compte la centralitat comercial des d'un punt de vista geogràfic i, si vostè vol, d'organització territorial, que, malgrat les crítiques que tenen les comarques, resulta que les centralitats comercials, que va ser un dels criteris que va fer servir en Pau Vila a l'hora de determinar-les en el primer moment, encara continuen essent vigents en la majoria de casos. Ja ho sé, que hi ha algunes modificacions i hi ha algunes evolucions, però no molt substantives. Per tant, no és només la demografia: és també la centralitat comercial des d'un punt de vista geogràfic, i és també el dinamisme. Al capdavant, què vol dir un POEC? És a dir, si el municipi, per exemple..., li diré un municipi que segur que, a més a més, li agradarà que l'esmenti, no? Si Terrassa, que ha fet durant anys una bona política comercial de comerç urbà, fa un POEC, i això li dona un grau addicional de flexibilitat –no sé fins a quin punt, ara; no m'he estudiat les alegacions, no sé com està–, què vol dir simplement? Doncs, que això queda reflectit, efectivament, en la regulació final.

Per tant, senyor diputat, jo crec que tenim més elements en comú que no pas que ens fan discrepar. En tot cas, el que ens pot fer discrepar és, home, algunes situacions que són, si més no, estranyes. En aquests moments, per exemple, recordo un municipi a Catalunya, important, que ha autoritzat no fa gaires mesos una superfície de 2.500 metres quadrats a una ensenya que en aquell municipi ha de desinvertir d'acord amb les decisions de defensa de la competència que es van prendre quan la fusió Pryca-Continent. Home, no em negarà que això..., almenys fa estrany, i, per tant, que es tingui de tenir el grau de regulació que jo li estic dient en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, les conselleres de Governació i Relacions Institucionals, i d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Soci-

al, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta l'adreça al president de la Generalitat l'illustríssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si ha fet un balanç de l'autogovern de Catalunya per afirmar que es produeix un procés d'involució en el desenvolupament autonòmic (tram. 317-00231/06)

Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, ha fet un balanç de l'autogovern per afirmar que s'està produint un procés d'involució en el desenvolupament autonòmic?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Doncs sí, he fet un balanç d'aquests últims temps i de més temps, i, de fet, el balanç del que ha estat tot aquest procés dels últims vint, vint-i-cinc anys és bo. Però és un procés en el qual hi ha hagut moments d'acceleració, hi ha hagut moments de frenada o de reculada, o de perill de reculada, i ara, encara que ens trobem en un moment en què, ho repeteixo, per exemple, si mirem el que van ser els últims set o vuit anys, fins i tot la legislatura anterior, doncs, hi han prou punts positius, de tota manera hi han també prou elements per obligar-nos a estar especialment vigilants per tal que no es pugui produir una certa reculada o, evidentment, un estancament notable.

Aquesta és la situació tal com la veiem.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. L'illustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Bé, senyor president, hi han afirmacions massa recurrents en el debat i en el discurs polític a Catalunya, i són massa recurrents no tant perquè aquestes manifestacions, aquestes afirmacions s'ajustin a la realitat, sinó, ben al contrari, perquè molt sovint aquest tipus d'asseveracions –parlar d'invo-

lució, parlar de reduccionisme— es fan per justificar estratègies interessades a mantenir un discurs polític, com si res hagués canviat al llarg dels últims vint-i-un anys.

Per això, senyor president, crec que no és bo mantenir aquests plantejaments i fer reiteradament aquests advertiments, quan, evidentment, ni el clima polític ni l'actitud del Govern d'Espanya van en aquesta direcció. Perquè si hi han riscos d'involució o hi han riscos de reduccionisme són, precisament, els que es poden desprendre, en algunes ocasions, de la mateixa tasca del Govern de la Generalitat.

Hi han a Catalunya riscos de reduccionisme? Doncs, clar que sí, senyor president. Hi ha el risc de reduccionisme de credibilitat; hi el risc de reduccionisme de l'eficàcia, tant de la gestió del Govern de la Generalitat de Catalunya, que està perdent eficàcia molt sovint perquè està sent més notícia per les ombres que es desprenen d'alguns aspectes de la gestió dels recursos públics a Catalunya que no pas per la mateixa activitat ordinària del Govern, o, malauradament, hi ha el risc de pèrdua de credibilitat política a Catalunya des del moment que la coalició que governa Catalunya, Convergència i Unió, trasllada la percepció a la societat catalana que està més preocupada per governar-se ella mateixa que no pas per governar Catalunya.

Per això, senyor president, seria important mantenir un discurs —com acaba de fer en aquesta primera intervenció— en positiu, parlar precisament de tot allò que pot significar afegir esforços per part de totes les administracions polítiques, afegir esforços des del diàleg polític també en aquest Parlament de Catalunya, parlar d'incrementar potencialitats, parlar de governar Catalunya des de la normalitat, i no pas des d'una permanent excepcionalitat o des d'un discurs de la confrontació o la controvèrsia, molt sovint innecessària, en lloc de parlar de la cooperació, perquè tot plegat serviria perquè alguns després no haguessin de ser presoners del seu propi discurs i per, després, no haver d'apaivagar...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, si de vegades aquestes afirmacions són recurrents és perquè els fets que obliguen a fer-les també són recurrents, no?, per exemple, quan d'una manera tallant se'ns diu que no hi haurà cap més traspàs, tot i que, de fet, en queden una pila per fer; tot i que per exemple fa dos o tres anys encara en Duran i Lleida va negociar les beques universitàries, que després, doncs, simplement s'han tancat amb pany i forrellat.

Quan cada dos per tres se'ns diu —i esperem que ho podrem evitar— que poden fer-se lleis homogeneïtzadores segons com s'orientin els equilibris pressupostaris, etcètera; quan de fet ens trobem moltes vegades, no ja a nivell polític, sinó a nivell de l'Administració..., però l'Administració respira pel que li arriba de dalt, des dels més alts nivells polítics, amb actituds molt tancades; quan ens trobem cada dos per tres que l'Administració

central o el Govern central intervé —perquè té diners per fer-ho, encara que no tingui competències— en coses que no són de la seva competència i intenta en un cert sentit, per dir-ho així, expulsar-ne el poder autonòmic; quan ens trobem que cada vegada que es fa un impost autonòmic, no a Catalunya, sinó en altres indrets de l'Estat, es fa immediatament un recurs; quan ens trobem que un alt personatge, no del Govern, però sí molt vinculat al Govern i al Partit Popular..., per exemple, quan se li diu que una determinada competència se'ns hauria de donar, no té més... —i és un home molt constitucionalista; amb «constitucionalista» vull dir «expert en Constitució»—, se li diu: «Això no es pot donar, simplement per una raó», no busca la raó constitucional, diu: «perquè és massa important per donar-ho a una autonomia» —i això té noms i cognom, evidentment—, quan passa tot això, és lògic que nosaltres... Quan veiem les declaracions, per exemple, d'alts representants...

El president

Senyor president... Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació que viu la Sindicatura de Comptes i sobre els treballs pendents (tram. 317-00233/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó i Massó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, fa unes setmanes la notícia era que les votacions per elegir síndic major no reeixien; avui el tema és que la Sindicatura de Comptes està molt partiditzada. La instància que ha de donar transparència a la gestió dels cabals públics està tocada. Què hi diu el president de la Generalitat?

És més: és cert que vostè s'ha entrevistat amb síndics proposats per Convergència i Unió durant tot aquest període?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

De les mateixes paraules que vostè acaba d'expressar, se'n dedueix ben clarament que si alguna vegada la Sindicatura no ha estat partiditzada és ara, perquè el que en podríem dir «les disciplines de partit» no deuen haver funcionat, si és que n'hi haguessin d'haver. (*Ri-alles.*) Per tant, de partidització, res de res.

Jo lamento la situació que s'ha creat; crec que es resoldrà —ho espero—, i confio que també, malgrat tot, la Sindicatura —perquè ho pot seguir fent, malgrat la seva situació particular— podrà seguir treballant eficaçment.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, amb la serietat del Ple del Parlament: és cert o no que vostè s'ha entrevistat amb síndics proposats per Convergència i Unió, de vegades acompanyat del seu conseller de Presidència, durant aquest període? És cert o no és cert?, senzillament. Perquè la partidització es pot intentar; el que pot succeir és que guanyi independència una institució, malgrat las barroeres pressions partidistes per fer canviar d'opinió. *(Veus de fons. Pausa.)*

No li torno a demanar l'empara quant al temps...

El president

Perdó...

El Sr. Ribó i Massó

Puc continuar, senyor president? *(Veus de fons.)*

El president

Ha pogut continuar sempre que li ha calgut, eh? Li dic això perquè, si rebo una missatge entremig, no és d'incumbència de ningú.

El Sr. Ribó i Massó

No, senyor president, vostè estava parlant per telèfon, però mentrestant s'escoltaven veus, molt legítimes, per part dels bancs de la majoria, els quals...

El president

De moment té el cronòmetre parat, i ara l'engego i pot continuar.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, per què la Sindicatura de Comptes a Catalunya es troba en aquesta situació? No sé si partiditzada o no, però és una situació ben galdosa davant de l'opinió pública, que la institució que ha d'analitzar la transparència dels cabals públics, que té damunt de la taula informes sobre fets de fefaent irregularitat a la seva Administració, per part del seu Govern..., i està paràlitzat. Amb motiu de què? Quina és l'actitud del president de la Generalitat quan ha intentat, acompanyat d'altres membres del seu Govern, fer canviar opinions dels que han de votar lliurement en una institució de l'autogovern i independent? Per què la *Guardia Civil* ens aporta més proves sobre casos de possible corrupció del seu Govern que no pas la mateixa Sindicatura de Comptes? I no és responsabilitat dels síndics, que s'hi escarrassen; si de cas, de la situació a la qual han dut, i li ha dut principalment un govern que està instal·lant o intentant instal·lar una forma d'actuar, en el que és la independència dels òrgans elegits per aquest Parlament, que res s'adiu amb la transparència democràtica.

Això no li mereix cap opinió, senyor president? Li mereix només una broma a fer davant de la seva majoria? Respongui només aquesta pregunta ben senzilla...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...ha rebut o no, s'ha entrevistat amb síndics proposats per Convergència i Unió durant aquest període?

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè.

El president de la Generalitat

Miraré de contestar la seva pregunta. Primer, la Sindicatura de Comptes no està paralitzada, perquè, segons tinc entès –ho he llegit no sé on–, aquesta setmana precisament es reuneix per aprovar una sèrie d'informes. Per tant, primera cosa: no està...

Segona, la Sindicatura de Comptes està demostrant, i molt a bastament per cert, que els seus síndics actuen amb absoluta independència –ho està demostrant. Que ens agradi o no, o que m'agradi a mi com actua, és un altre tema. Que nosaltres, molts de nosaltres..., ara he vist algun síndic, avui n'he vist dos per aquí; devien venir a saludar algú, suposo que encara que sigui per desitjar-li, doncs..., no ho sé, una bona Pasqua, però... *(Rialles.)* Bé, que jo, al síndic en funcions, li he demanat..., al síndic en funcions no, al president en funcions de la Sindicatura més exactament, li he demanat que activi..., perquè sóc el primer interessat que realment no caigui en paràlisi la Sindicatura, justament perquè hi han uns temes que ens interessa que siguin evacuats ràpidament, i espero que algun d'ells almenys haurà pogut ser aprovat en aquesta reunió d'aquesta setmana, que precisament el que indica és que no hi ha aquesta paràlisi. Tot això és cert.

I més no puc fer jo, i no ho he de fer. Perquè el que passa, que justament jo ho tinc molt present –ho tinc molt present–..., el president de la Generalitat no ha d'intervenir, no ha de demanar comptes ni ha de donar consignes, i no ho he fet. Perquè s'ha de respectar la independència, i tots l'hem de respectar. Perquè de vegades, fins i tot, per trobar procediments –com que sé que algunes vegades algun grup parlamentari ha intentat fer– per veure com hi podia influir per superar, amb bona fe, la crisi, podria ser contraproductiu, perquè per resoldre un tema conjuntural es podria atemptar contra allò que vostè, molt justament, subratlla que ha de ser important, que és la independència de la Sindicatura...

El president

President...

El president de la Generalitat

...que nosaltres, com s'ha vist, hem respectat.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les posicions que adoptarà el Govern davant dels intents d'harmonització autonòmica (tram. 317-00238/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Josep Huguet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor Pujol, quina posició està adoptant el Govern que vostè presideix davant les reiterades iniciatives destinades a arranar encara més l'autonomia de què disposem?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Doncs, miri, en primer lloc, cada vegada que hi ha una iniciativa d'aquest tipus –i abans m'he referit a alguna, quan contestava al senyor Fernández Díaz–, doncs, negociar; i si no ens en sortim negociant, i el resultat ens ho permet o creiem que ens ho permet, recórrer, que és el que hem fet una pila de vegades, afortunadament molt sovint, i hem guanyat precisament els nostres recursos.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Illustre senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor Pujol, el Govern del nacionalisme espanyol, a qui vostès donen suport, està duent a terme o anunciant un seguit d'iniciatives que pretenen recentralitzar competències que, segons la lletra dels estatuts, pertanyen a les comunitats autònomes. És el cas de la proposta d'una llei de cooperació autonòmica, nou eufemisme amb què es coneix l'harmonització; també la proposta feta des de l'actitud caragirada del ministre d'Afers Exteriors, de tutelar l'acció exterior de les comunitats autònomes; el mateix Projecte de llei d'estabilitat presupostària, que eliminarà la possibilitat d'endeutament, mentre la negociació del finançament autonòmic apunta cap a una simple millora de la suficiència financera, sense disminuir l'injust dèficit fiscal, i avisant que aquest és el darrer capítol del desplegament autonòmic. Si a això afegim la promesa de convertir l'èuscar en optatiu i de posar l'Ertzaintza sota el control de Madrid, com a antecedent del que després vindrà a Catalunya, tenim un panorama complet que el moment en què ens trobem és de màxima involució autonòmica, només comparable a la posterior del 23-F.

Llavors va ser el Govern del PSOE-PSC qui va gestionar la «loapització», i vostè, que disposava de la majoria absoluta a Catalunya, va restar presoner del Govern central, degut segurament a l'afer Banca Catalana, més pendent, doncs, de la supervivència pròpia que de la defensa del país. (*Remor de veus.*) Ara, en circumstàncies similars, vostè prima l'estabilitat partidista, per intentar donar oxigen al seu hereu polític, a costa no ja de la defensa de la millora de l'autogovern, sinó a costa de la seva erosió.

Vostès, senyor Pujol, actuen cada cop més com la Lliga en la fase final de la Restauració. Per no perdre, vostès, sempre al costat del vencedors, opten per sobreviure com a partit i com a grup de poder, mentre l'autogovern de Catalunya està amb la soga al coll.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, ara, volia fer-li una resposta que no li faig. (*Veus de fons.*) No, no... (*Veus de fons.*) Senyor president, això no val, oi?

El president

No.

El president de la Generalitat

Bé, escoltin... Bé, escolti, vostè està preocupat –i jo, també– per la Llei d'equilibri presupostari, i amb això farem el que li he dit abans: nosaltres negociem, estem negociant, i per altra banda, si no ens en sortim, haurem de recórrer, perquè, efectivament, la Llei tal com està actualment nosaltres entenem que és altament recorrible. Esperem que la puguem canviar.

Sobre la llei de cooperació autonòmica no li puc dir re, perquè no existeix aquesta llei avui per avui, no existeix. En el seu moment en parlarem però tindrem més o menys, també, la mateixa actitud.

Jo, l'altre dia, deia, en un discurs que feia en el Consell Consultiu, que tant el Consell Consultiu com el Tribunal Constitucional són per a nosaltres elements de defensa. I jo el que li vull dir és..., perquè no pensi que això de fer recursos al Tribunal Constitucional és una manera com una altra de perdre el temps, perquè, per exemple, nosaltres, en el que va d'any –en el que va de l'últim any, vull dir, des d'abril a abril–, doncs, de les sis sentències que hi ha hagut, n'hem guanyat quatre i n'hem perdut dues, i alguna d'elles amb coses prou importants com, per exemple, amb una cosa que aquests dies està molt al dia que és amb competència d'aigües, posem per cas, prou important. Per tant, nosaltres seguirem fent aquesta línia, que, per altra banda, és l'única que, en el marc del diàleg polític i en el marc constitucional en el qual ens volem moure, etcètera, en aquest marc ho podem fer.

El judici final que podem fer, en tot aquest procés –que no li nego, i ho he dit abans, que ens ocasiona inquietuds–, es veurà d'aquí a un temps quan sobretot veiem en què acaba, finalment, un tema sobre el qual no tenim la garantia que el resultat hagi de ser bo, però que sí que pensem que resultarà una millora substancial respecte al que tenim actualment, que és el tema del finançament, en el qual les tesis que avui expressa el Govern, fins i tot el mateix president del Govern, del Govern central, vull dir, són en tot cas molt més properes que no eren abans, però esperem a veure quin és el resultat final.

Respecte a això que diu que ens diuen, ens decreten, que s'ha acabat la reivindicació, en realitat ni el senyor Aznar ni jo mateix ni cap de nosaltres...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...està en condicions de dir si s'ha acabat o no s'ha acabat la reivindicació.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els propòsits d'actuació del Govern pel que fa al procés de revisió del model d'organització territorial de Catalunya, especialment sobre el reconeixement institucional de les terres de l'Ebre, del Pirineu, del Camp de Tarragona i de la resta de territoris de Catalunya que el reclamen (tram. 317-00239/06)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Moltes gràcies. Molt honorable senyor president, ara fa un any –un any i mig, passat– es va constituir el Govern. Vostè va nomenar un conseller de Governació i Relacions Institucionals, que després ha marxat, i ell es va comprometre a complir un calendari que, efectivament, es va complir, que a finals de l'any passat tinguéssim, ja, un informe d'alguna comissió d'experts, formada per tècnics que tots els partits vam triar i que vam acceptar com a tècnics rellevants i presidits, a més, per una persona de l'eminència política del senyor Miquel Roca. Aquests senyors han fet el seu Dictamen, aquest Dictamen té un rebuig en allò que es refereix als

ajuntaments i la fusió de municipis, que és un annex, per altra banda, del Dictamen, i per la resta sembla que centra el seu èmfasi en alguna al·lusió a les comarques i, sobretot, en la creació de les vegueries.

Senyor president, quin és el seu posicionament sobre les vegueries? Vostè està a favor de l'existència de vegueries? Vostè, al contrari, pensa, com alguna vegada he sentit, que no ens les demanen? Quin és el seu posicionament? Quina serà l'actitud del Govern? Per descomptat que sabem que serà de respecte de les funcions i les competències del Parlament, però vostè, d'ara en endavant, d'aquí fins a final d'aquest any, que sembla que serà un moment decisiu per a la decisió respecte de l'organització territorial de Catalunya, quin capteniment tindrà el seu Govern? Què farà?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Exactament aquesta pregunta no la hi puc contestar i li diré perquè. Perquè la consellera va donar una opinió sobre aquest Dictamen i tothom se li va tirar a sobre. Per tant, comprendran que jo no tinc perquè opinar i tornar a caure en el risc que va córrer la consellera De Gispert, que, per altra banda, va ser prou mal interpretada.

Miri, nosaltres, que hem complert el calendari i el seguirem complint i es tractava de discutir a través d'una comissió parlamentària de diverses forces polítiques, buscant el consens i amb un document base, que és l'Informe aquest, l'anomenat Informe Roca, evidentment, oberts també a altres documents, i obert a tot el que sigui escoltar el territori, i això, és el que farem.

I en el seu moment, el Govern, quan sigui el seu moment, el Govern, evidentment, donarà la seva opinió sobre les vegueries i sobre tantes altres coses, sempre, naturalment, en la línia del que va ser una de les raons de l'inici d'aquest procés, que és que volíem arribar a una simplificació territorial –recordin-ho: simplificació territorial–, per això sí que li puc avançar que qualsevol cosa que es faci ha de ser a base que signifiqui una autèntica simplificació de l'organització territorial.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Sí, em penso, senyor president, que entenc el sentit de les seves paraules: Vostè no diu quina és la seva opinió sobre les vegueries, no ho vol dir, ja ho dirà quan pertoqui.

Tinc la impressió que, quan vostè posa l'èmfasi en el fet que ha de ser una simplificació, del que ens està avisant és que tenen una altra possibilitat de fugir d'estudi, li ho dic amb tota sinceritat, que és dir: «Ara, no les podem fer, les vegueries, perquè mentre hi hagi les pro-

víncies i hagin de coincidir set vegueries o sis o set vegueries amb quatre províncies, això no és simplificació.» No ens enredi, senyor president, i perdoni, i amb tot el respecte. Han passat molts anys, vint anys, la República va fer en sis anys i amb un mar de problemes una cosa que nosaltres amb vint anys encara no hem fet, i això és culpa del Govern que hem tingut. Vostè em dirà: «És culpa del Parlament.» D'acord, segurament el Parlament no ha estat en condicions de fer-ho, però sé i sabem que l'actitud del seu Govern no ha sigut justament favorable a l'existència d'uns territoris de Catalunya, senyor president, que ara, no és que els hagin d'anar a escoltar, com ha dit aquest matí la senyora consellera, fa vint anys que parlen. N'hi ha tres que ja s'estan organitzant, ells; pràcticament estan arrabassant la vegueria per ells mateixos, que són...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...les terres de l'Ebre, el Camp de Tarragona i el Pirineu. I els altres, què li demanaran?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Primer, efectivament, quan es va crear aquesta Comissió, recordin que hi havien cinc iniciatives legislatives que plantejaven amb ordre la denominada dispersió –i, si m'ho permet, d'una gran confusió– el que podria ser aquest tema de l'organització territorial: alguns demanaven la supressió de les diputacions, els altres demanaven la creació de vegueries, un altre demanava la província única, noves organitzacions comarcals, etcètera, etcètera.

Davant d'això, el Govern de la Generalitat jo crec que va fer una bona tasca, fins i tot, pedagògica, de dir: «Escolteu, parlem-ne, parlem-ne», això, fins i tot, amb aportacions exteriors.

Evidentment, sí –evidentment, sí–, em sembla que tothom hi estarà d'acord, creiem que hi ha d'haver una simplificació, tothom ho diu. Per què si tothom sempre ho ha dit, no es pot dir ara mateix, també, que òbviament un dels objectius és la simplificació de les diverses estructures territorials, que ens hem cansat de dir que en alguns casos estaven duplicades i que de cap manera no convenia que es tripliquessin?

Però torno a dir-li, això ja es resoldrà en el seu moment. Sàpiga només que nosaltres no descobrim el territori ara, sinó que fa molts anys que l'hem descobert, des de la ciutat de Barcelona fins al poble més petit que hi pugui haver a Catalunya, que deu ser, m'imagino, no ho sé, Sant Jaume de Frontanyà. El coneixem el territori, l'hem treballat i, per tant, hi estem molt atents, i ho hem estat sempre durant molts i molts anys i ho seguirem estant ara. I el reconeixement institucional...

El president

President...

El president de la Generalitat

...que es pugui fer d'un determinat territori haurà de ser, evidentment, el resultat precisament...

El president

President...

El president de la Generalitat

...d'aquest estudi que entre tots –perdoni– hem de fer.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern per a facilitar l'accés a Internet a les escoles catalanes (tram. 317-00242/06)

La següent pregunta, i en nom de Convergència i Unió, la formula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà. Té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, el premi Nobel Kenneth Arrow deia, no fa molt, que les noves tecnologies feien que el món estigués canviant de ser un conjunt de sistemes tancats, basats en l'equilibri, a ser uns sistemes adaptables complexos. Amb tot, estem tendint cap a un món on la informació i les idees s'estan tornant més importants que els objectes.

En l'última dècada, la generalització dels avenços tecnològics estan produint una revolució en la forma en què les persones accedeixen a la informació i es comuniquen entre si. Catalunya no ha estat aliena a tot aquest procés de transformació. De fet, tenim l'oportunitat de convertir el nostre país en el gran trampolí tecnològic del sud d'Europa. Però tot això ha de començar des del marc del nostre sistema educatiu.

La informàtica, les comunicacions i els multimèdia ocupen cada cop més els espais de la vida quotidiana, mentre creix la seva influència en l'àmbit de la informació. Les noves tecnologies creen noves necessitats, però també ofereixen noves possibilitats per a millorar la qualitat de l'educació.

És per aquest motiu que és necessari que el Govern garanteixi la igualtat de condicions a l'hora d'accedir a les noves tecnologies. Ha de ser prioritari evitar el risc que es produeixi una fractura social i intergeneracional en l'ús de les noves tecnologies.

És per tot això, molt honorable president, que ens interessa saber quines són les accions que fa i farà el Govern per facilitar l'accés de les escoles catalanes a Internet.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

D'acord amb el que vostè ha dit, ha estat objectiu del Govern de la Generalitat, de fa temps, aconseguir ràpidament aquest Internet i la familiarització dels estudiants –també de les famílies, darrerament– en totes aquestes noves tecnologies. I el resultat d'això ha estat que ja l'any 99 totes les escoles de Catalunya –vull dir les públiques, de les privades no li puc donar la garantia del cent per cent, però sí del 85 o del 90% i, probablement, més–, totes les escoles públiques de Catalunya el 1999, dos anys abans que ho establís el Reglament que va elaborar sobre això la Comissió Europea, dos anys abans ja hi va haver aquest accés, d'Internet, a totes les escoles de Catalunya a través del programa Argo que, de fet, continuava uns programes que hi havia hagut anteriorment.

Això ha representat una despesa, del 98 al 2000, de 5.100 milions de pessetes, que ara es complementa..., justament ahir, a la reunió del Govern d'ahir es va alliberar, es va permetre, es va donar via lliure per a la despesa de 980 milions més, per tant, en faran més de 6.000 milions de pessetes, que s'inverteix en això, no solament amb maquinari, sinó amb continguts, amb noves modalitats, amb accés als serveis de banda ampla, etcètera.

La situació a Catalunya, en aquest sentit, es pot comparar molt bé –molt bé–, segons dades de la Unió Europea, fins i tot, diguem-ne, amb els països més avançats d'Europa. Per exemple, nosaltres tenim una ràtio d'alumne / ordinador de 13 a 1, que esperem que podrem rebaixar ràpidament d'11 a 1. Això és la ràtio que té Finlàndia –11 a 1–, Dinamarca –10 a 1–; un país com França, per exemple, té 22 a 1. I això a primera vista sol ser, diguem-ne, una mica sorprenent per a segons qui, però només cal anar a buscar les dades ben objectives i indiscutibles de la mateixa Comissió Europea.

Tenim 13.700 professors que fan cursos de formació permanent en tecnologies de la informació. I ara últimament hem creat un fet que és nou –nou– a tot Europa, en això ens hem avançat a tothom, que és el nou portal educatiu anomenat edu365.com, que està al servei dels estudiants però també dels pares i de les mares, en realitat de les famílies, a fi que es pugui establir aquesta comunitat d'aprenentatge entre família i els fills, i això és prou important perquè hagi merescut, també, i em torno a referir a la Unió Europea, aquest judici tan positiu que acaba de publicar fa quinze dies, concretament, la Unió Europea, en què parla de l'edu365.com a Catalunya, parla que intenta...

El president

President, s'ha acabat el temps. (Pausa.) Gràcies, i la sessió de les preguntes dirigides a vostè.

Pregunta al Consell Executiu sobre la subscripció d'un conveni amb Air Nostrum concernent al trajecte aeri Girona - Madrid (tram. 310-00251/06)

Les següents preguntes s'adrecen al Consell Executiu, i la primera la formula la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho a l'honorable conseller senyor Pere Macias, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, sobre la subscripció d'un conveni amb Air Nostrum concernent al trajecte aeri Girona - Madrid. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, quina és l'actuació actual del conveni que fóra subscrit per la Diputació de Girona, la Cambra de Comerç de Girona i la Generalitat de Catalunya envers el trajecte aeri Girona - Madrid?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Senyora diputada, nosaltres valorem molt satisfactòriament aquest vol que ha cobert les expectatives generades i, per tant, estem treballant per fer possible la seva continuïtat en el sentit que s'hi estan esmerçant diners públics. I, com vostè sap perfectament, en el control i en el rigor amb l'ús dels diners públics cal posar-hi molta atenció. Sota aquests dos objectius estem, en aquests moments, negociant amb l'empresa, que actualment fa el servei, per fer possible, amb el cost més barat possible per als usuaris, que la subvenció pública també sigui la mínima.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. La il·lustre diputada pot repreguntar.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, honorable conseller. La veritat és que la potenciació d'una infraestructura aèria com és l'aeroport de Girona és preocupació de tots i del nostre Grup Parlamentari en primer lloc. Per això l'Administració, també l'Administració central, té un gran interès i està potenciant la infraestructura per tal de millorar i fer que no sigui infrautilitzada com fins ara.

La subscripció d'aquest conveni l'any 99 fou molt positiva i sembla ser que l'ocupació del mateix ha estat llindant els nivells del 52%. Ara bé, senyor conseller, com molt bé vostè coneix, ha estat comprovat que els preus d'aquest vol Madrid - Girona no han estat competitius; estan a uns vols que puguin prendre's vint-i-quatre hores abans, estan quasi ratllant les 59.000 pessetes. No són uns preus competitius i no permeten, als gironins i a les gironines, obtenir un vol amb els mitjans iguals que puguin ser el pont aeri a Barcelona.

Nosaltres voldríem saber, senyor conseller, quines són les negociacions que vostè està tenint amb la companyia Air Nostrum, i si també l'està realitzant amb altres companyies aèries per tal de millorar la competitivitat del servei d'aquest vol aeri. Nosaltres, a més, senyor conseller, voldríem saber quines han estat les revisions d'aquest conveni, que segons semblava s'havien de fer cada quatre mesos per part de la Generalitat de Catalunya. Quina ha estat, senyor conseller, també, la responsabilitat i l'exigència de responsabilitat a la companyia Air Nostrum quan es van cancel·lar, en menys de vint-i-quatre hores, sis vols de la companyia Air Nostrum?

Volem saber, també, senyor conseller, com és que els preus han estat pujant d'aquesta manera i per què, a partir de febrer d'aquest any, resulta que la Generalitat de Catalunya va denunciar l'incompliment d'aquest conveni. I, a més, semblava ser que retenien 140 milions corresponents a l'any anterior. I, a més, es presentava una demanda judicial contra la companyia. Això, senyor conseller, segons els mitjans de comunicació. I sobretot una cosa: es valora per part de la companyia que és el vol regional més rendible d'Espanya.

No ens estranya, senyor conseller, si, és clar, els seients ocupats, els seients que no s'ocupen són els que subvencionen, doncs no hi ha una gran preocupació per part de la companyia d'emplenar els vols, perquè si l'usuari paga el seu vol...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ara mateix, senyor president. Però la resta, els seients buits són pagats per la Generalitat de Catalunya i la resta dels membres del conveni; la veritat, el vol ha de ser sempre molt rendible. Nosaltres volem que sigui rendible, però que sigui competitiu i que es pugui fer servir pels ciutadans de Girona.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Gràcies, i procuri tenir una puntualitat més que aèria. (*Rialles.*) Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé. Escolti'm, això no deu ser tant de negoci perquè la companyia es fa pregar per continuar el vol, no? Si fos tant de negoci segurament el que voldria és continuar-lo i augmentar-lo.

Aquest tipus de vols a Catalunya, a Espanya i a França, on també hi ha molta experiència, o bé són fortament subvencionats o bé no tiren endavant. I, de fet, el nostre conveni amb Air Nostrum és el número trenta d'una llista que ha fet aquesta companyia amb altres governs autonòmics, sobretot també amb diputacions provincials, i tots tenen el mateix esquema –tenen, també, el mateix esquema. Jo penso que aquí han copiat l'aviació regional del que s'ha fet a França, és a dir, garantir un número de places que sigui la plaça que fa rendible

la mateixa existència de vol. Hi han altres modalitats? No ho sé, francament; al context que nosaltres coneixem no n'hi han.

Nosaltres, en tot cas, li hem de dir que en aquest marc el que volem és: primer, continuïtat del vol; segon, que els preus siguin al més econòmic possible –al més econòmic possible–, i, en tercer lloc, com que estem parlant de diners públics, si al final amb l'actual companyia no ens entenguéssim i haguéssim de rescindir, el que faríem seria en comptes de fer un conveni amb una companyia, com que en aquest moment n'hi han d'altres que possiblement podrien estar-hi interessades, faríem un conveni després d'un concurs, amb la qual cosa jo penso que es garantiria plenament els anteriors objectius que jo li anunciava i que –ho crec– coincidia amb les seves preocupacions.

Finalment, només una acotació perquè...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí..., deixi'm només deu segons per poder arribar a Madrid, no?

El president

Pensi que els avions fan retard a base d'això, també..., deixi'm això i al final... (*Rialles.*)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Deu segons..., deu segons, si us plau, senyor president. Miri, no es poden haver suspès sis vols en vint-i-quatre hores, perquè només hi han quatre vols al dia. Per tant, tampoc cal exagerar.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la IV edició d'una mostra artística promoguda per l'Ateneu de Cadaqués (tram. 310-00155/06 i 310-00156/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Martí Sans, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana, sobre l'actuació de l'equip de govern de l'Ajuntament de Cadaqués d'impedir la IV edició d'una mostra artística promoguda per l'Ateneu de Cadaqués. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president. Tinc dues preguntes, m'agradaria acumular-les, acumular el temps, i segurament que no el gastaré tot.

El president

No hi ha problema, les pot acumular.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies. Senyor conseller, a Cadaqués, a l'Alt Empordà, cada any celebraven una mostra d'art, que en deien mostra Cap d'Art, la feien al setembre, al final de l'estiu, i era una mostra que es feia al cap de Creus, a l'aire lliure i hi venien artistes plàstics de diferents llocs; concretament, aquesta última vegada, un va venir expressament del Japó. El que va passar va ser que el dia de la inauguració, quan van anar a inaugurar la mostra, el material de la mostra havia desaparegut, perquè l'Ajuntament de Cadaqués amb traïdoria, premeditació i –no n'estic segur– amb nocturnitat, perquè era a la matinada, doncs, va enviar un funcionari, un treballador de l'Ajuntament, i varen retirar la mostra plàstica que hi havia allà. Aquesta mostra l'organitzava l'Ateneu de Cadaqués o l'Ateneu cadaquesenc com els agrada que se'ls digui, a ells, i hi havia un cert ressò.

El fet aquest de l'Ajuntament va provocar que aquest senyor japonès, que va venir expressament i se'n va tornar amb la cua entre cames, fes unes declaracions que no van ser gens favorables ni a Cadaqués ni a nosaltres, com vostè es pot imaginar. Què en pensa el senyor conseller d'aquesta actitud de l'Ajuntament de Cadaqués?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller de Cultura, té la paraula.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, l'Ateneu de Cadaqués, com diu vostè molt bé, és una entitat que promou activitats artístiques al voltant de Cadaqués i que, a més a més, té el suport del Departament en moltes de les seves activitats, i tanmateix per respecte a aquesta IV edició del Cap d'Art, que ja va ser suspesa l'any 98 –vull dir, no programada, perquè ho fan habitualment en una àrea que és protegida, d'alta protecció en el cap de Creus–, així i tot ens van venir a veure el mes de setembre de l'any anterior, del 99, i nosaltres vam fer..., ens van demanar que fés-sim gestions davant del Parc Natural del Cap de Creus perquè s'autoritzés aquesta exposició, cosa que vam fer, i el Parc Natural del Cap de Creus va autoritzar en uns terrenys concretament adjacents a un restaurant, que són de tipus privat, i els va demanar que es poses-sin d'acord amb aquest restaurant i amb el propietari d'aquests terrenys i, també, amb l'Ajuntament.

El que va passar, segons l'informe que tenim nosaltres de l'Ajuntament, que hem demanat a partir de la seva pregunta i una miqueta per les informacions que teníem, és que van ser, jo diria, que no amb nocturnitat... –home!, les 9 del matí és d'horeta, però jo diria que al cap de Creus, doncs, està ja tot posat, diguem-ne, a les 9 del matí–, i a les 9 del matí va ser retirat... I la raó no va ser de tipus altre que per dos aspectes: un, aquesta entitat –en desconeixem el motiu, és una cosa que ara hem parlat amb ells i entenem que s'ha de fer així– ho

va fer sense permís municipal, quan en aquesta àrea l'Ajuntament –i crec que és raonable que es faci així– demana una sèrie d'exigències que en aquest cas no es van complir.

Però sobretot –sobretot–, perquè aquesta, diguem-ne, escultura efímera temporal tenia una estructura de tela metàl·lica amb espines que tenia sis metres de llarg i dos d'ample, es va instal·lar en un dia de molta tramuntana, es va moure aquesta instal·lació i, per dir-ho així, van considerar, els tècnics de l'Ajuntament, que posava en risc, per dir-ho així, la seguretat dels vianants, i, a més a més, impedia l'accés en una àrea de fàcil accés.

La nostra posició és que entenem que aquesta mostra d'art és interessant i creiem que és positiu que, a Cadaqués, es faci. Però també entenem que s'han de fer unes..., vaja, s'ha de buscar el permís municipal. Nosaltres respectem absolutament l'autonomia municipal perquè creiem que no hem d'actuar d'una altra manera.

El president

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Senyor conseller, la seva resposta és correcta, s'até als fets tal com varen passar, va haver-hi un petit error de no demanar, també, permís municipal. S'havia demanat al propietari dels terrenys, que eren particulars, tenia una carta de la directora del Parc, i això va ser un *prurito* del senyor alcalde que encara està amb la mentalitat i amb el concepte del *non plus ultra* que es creu que després d'allà no hi ha res més en el món, eh? Perquè no..., precisament –precisament, senyor conseller–, no és un ajuntament que pugui presumir massa de legalitats, i d'això ja n'hem parlat altres vegades i, malauradament, en continuarem parlant.

Ara bé, l'Ateneu cadaquesenc i els expositors varen presentar una denúncia al jutjat contra l'Ajuntament, perquè entre altres coses ha desaparegut el material. No sé on el varen posar, però ha desaparegut; no el troben, no els el poden tornar. Nosaltres..., i el motiu d'aquesta meua segona intervenció, senyor conseller, és bàsicament per això: jo crec que..., estic d'acord amb la seva filosofia que han d'arribar a acords i no han d'anar amb picabaralles per aquest tema, però –ho crec–, i li ho demano a vostè com a conseller de Cultura, que també faci el que pugui –jo també ho faré– perquè les dues parts es disculpin mútuament i que això no hagi de passar més. Perquè tampoc no hem de donar un trist espectacle per una cosa que hauria de tenir un cert ressò mediàtic, que acontentava a una sèrie de gent i que realment, doncs, pot agradar més o menys, però, en tot cas, era una expressió plàstica d'una gent que creuen que és el que han de fer i que els agrada fer-ho.

Per tant, senyor conseller, sí que li demanaria que fem tots els que puguem per la nostra part perquè es demanin disculpes mútuament, i que la V mostra de Capdart es pugui fer l'any que ve sense cap problema.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller.

El conseller de Cultura

A veure, hi ha dues coses: una, que l'alcalde demani un permís per fer una activitat d'aquest tipus no em sembla *prurito*, em sembla que és raonable. Jo diria que qualsevol ajuntament de Catalunya tindria..., és raonable que una mostra d'art ha de parlar amb l'ajuntament, explicar-los com la faran, quan la faran i de quina manera. Aspecte u que crec que és claríssim.

Segon aspecte que voldria dir: dit això, nosaltres ja hem tingut –el delegat territorial de Cultura a Girona, el senyor Domènech, ja les ha tingudes– reunions amb l'Ajuntament i amb aquest grup perquè evidentment això no es repeteixi, en la línia que hi hagi una bona entesa, que crec que és el que hem de treballar i el que hem de fer.

Nosaltres, com a Departament de Cultura, estem recolzant aquest tipus d'activitats, però també entenem que la persona que organitza i que programa aquest tipus d'activitats ha d'estar d'acord amb l'ajuntament d'on ho fa. I, per tant, és raonable que l'alcalde exigeixi un permís municipal. Encara que –ho torno a dir– en l'informe que tinc, aquí, dels serveis municipals va ser retirat, no tant per aquest aspecte de no permís, sinó pel respecte que aquest tipus d'instal·lació, que era –ho repeteixo– una tanca metàl·lica de sis mestres per dos metres, lligat a una forta tramuntana va fer que es desmuntés aquesta obra i que quedés allà d'una forma realment que impedia un trànsit normal en aquella àrea. Convenia també deixar-ho clar, això.

Un altre aspecte que volia dir-li: jo crec que el que hem de buscar és una solució per establir-ho en el lloc més adequat, millorar aquestes relacions, i en aquesta línia és en la qual hem de treballar. Jo crec que això serà el més positiu per Cadaqués i, en general, per una expressió d'art molt, molt, molt viable i molt positiva com és la que intenta fer l'Ateneu de Cadaqués, com altres activitats que fa que no tenen cap tipus de problemàtica ni de problema.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la incorporació de les tecnologies de la informació i de les comunicacions en el disseny curricular actual (tram. 310-00157/06 i 310-00158/06)

La següent pregunta, la formulen a l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Carme-Laura Gil, i ho fa la il·lustre diputada senyora Teresa Serra, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre els recursos a Internet per a l'ensenyament de primària i secundària. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Serra i Majem

President, tinc dues preguntes. Si li sembla bé, les acumularia totes dues juntes.

El president

Molt bé; les pot acumular.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estic segura, senyora consellera, que estem d'acord que fan falta continguts educatius adaptats als nous mitjans i que aprofitin al màxim les potencialitats que ofereixen les tecnologies d'informació i comunicació, i, al mateix temps, que siguin accessibles per a tota la comunitat educativa, i no tan sols fa falta la producció d'aquests continguts, sinó també el seu manteniment i complement.

Senyora consellera, com s'han d'incorporar les TIC en el disseny curricular actual? Quins són els recursos educatius disponibles a Internet per a l'ensenyament a primària i secundària?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pot contestar l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè sap, el Departament d'Ensenyament ha posat a disposició, des de ja fa molts anys, a tot el sistema educatiu un conjunt d'infraestructures i de serveis de telecomunicació bastats en Internet per ser utilitzats en tots els àmbits educatius i, especialment, en l'activitat acadèmica, en l'estudi i l'aprenentatge; també en la formació permanent del nostre professorat i també en un àmbit de la innovació i la renovació pedagògica. Aquest conjunt que vostè coneix molt bé i que s'anomena la xarxa telemàtica educativa de Catalunya, sap que, l'any 1995, ja va ser integrat en Internet i que en aquests últims anys ha tingut un progrés enorme i, a més, com si diguéssim, ha operat i ha elaborat una quantitat de recursos molt importants, tant per a l'ensenyament primari com per a l'ensenyament secundari. A més, com fa poc s'ha dit en aquesta mateixa sala, cal afegir que, molt recentment, hem presentat el portal educatiu edu365, que és una eina basada en Internet, com vostè sap, enormement valuosa, única a tot el continent europeu i que serà una eina més democratitzadora de l'educació.

Quant al que vostè em preguntava de les tecnologies d'informació al currículum, després, potser, quan sàpiga el que em vol preguntar exactament..., però de moment jo li diré que les tecnologies estan incorporades al currículum ja des de l'any 92. L'any 92, ja hi ha dins del currículum de l'ensenyament primari i secundari actituds, habilitats i coneixement, i ara han passat de ser un eix transversal a tota l'educació a convertir-se, també, en competències bàsiques per a tot l'alumnat.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. Pot repreguntar la il·lustre diputada.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Coneixem la web de l'xtec a la xarxa educativa; molts dels seus continguts estan generats pels mateixos mestres i són molt valuosos, però per començar no té un buscador de continguts. Això ja dóna una idea de com es tracten els mateixos continguts d'aquesta web, continguts que no es validen, ni s'actualitzen, ni es promouen entre els mateixos professors. D'altra banda, l'accés a aquest servidor és lent i, moltes vegades, no s'hi pot accedir. Ara, per exemple, i des de fa més de dues setmanes, hi ha més de tres-cents centres que no hi poden accedir. És, també, molt important l'aprofitament, selecció i control de qualitat i difusió dels materials produïts pels mateixos ensenyants –generalment, molt valuosos i adaptats al currículum escolar. Des del nostre Grup Parlamentari, creiem que és indispensable fer una veritable xarxa cooperativa per a la creació, ampliació i manteniment dels continguts educatius, generats i existents; una xarxa que admeti continguts educatius que també proveinguin de fora de Catalunya, del món empresarial, dels entorns universitaris, de mestres i d'aprenents, de professors i d'alumnes: una vertadera comunitat educativa virtual.

També li haig de dir, consellera, que, si no milloren les infraestructures de telecomunicacions de les escoles connectant-les a Internet amb banda ampla i no ens deixem estar de projectes experimentals com Educàlia i Educared, l'aprofitament que aconseguiran de tots aquests materials serà ben baix. El mateix passa amb els ordinadors, consellera: les aules acostumen a tenir vuit o nou ordinadors i els alumnes arriben als trenta. Aquest fet impedeix, per exemple, que a ESO s'utilitzin en molts crèdits comuns. Creiem, també, que els ordinadors no han d'estar només a una aula, sinó a totes les aules per canviar la forma d'ensenyar i per poder utilitzar els materials multimèdia a la mateixa aula. Això ens porta ràpidament a ràtios d'1 a 4 o d'1 a 6 i a una renovació constant dels equipaments, de les eines i dels continguts. Avui ja fa falta actualitzar el parc obsolet. Quants ordinadors obsolets comptabilitzen les seves ràtios, consellera, en aquests 13 a 1 que ens ha anunciat el president Pujol en la seva anterior pregunta? La Unió Europea, senyora consellera, recomana un ordinador per a cada cinc alumnes.

D'altra banda, fa falta encara adaptar el disseny curricular actual ja que no inclou uns mínims en tecnologies d'informació i comunicació, d'acord amb els temps actuals. Només se'n parla, de forma mínima, a l'àrea de tecnologia. No es tracten, encara, les TIC com una eina transversal a totes les àrees, principalment, degut a la falta de formació dels ensenyants, consellera. Coneixem el document elaborat pel seu departament, pel Departament d'Ensenyament, que estableix un primer nivell de concreció de la competència bàsica en TIC, que l'alumnat ha d'assolir en acabar l'ensenyament obligatori. Però, com diu el mateix document, només és un primer nivell.

Cal definir la competència bàsica en TIC també per als mestres, consellera. Ho ha començat a fer per als alumnes però s'ha oblidat els mestres, i pot estar segura que cal començar per ells per assolir amb èxit la incorporació de les TIC a l'educació. I en això, consellera, no estem seguint la normativa europea –ja l'hi vaig dir en el passat Ple.

Em parla, també, de l'edu365, vostè i el president Pujol, aquest portal dirigit a tota la comunitat educativa, a pares i mares i a alumnes, del qual estan tan satisfets. De moment, aquest portal només ha servit d'excusa per fer una inauguració més. Vostès han fet una web de cara a la galeria perquè està de moda, però no han fet un projecte sòlid i realista. Edu365 és el símbol de la seva política. És necessari crear un portal amb continguts educatius per als alumnes i tota la comunitat educativa, supervisat i validat pels mestres i pel Departament d'Ensenyament, elaborat en xarxa: alumnes, mestres, empreses, universitats..., altres portals nacionals o d'arreu del món; que aprofiti el que es fa, que ho seleccioni, ho validi, ho actualitzi o ho doni de baixa. Però fem-ho bé: amb un buscador que funcioni i amb garanties de qualitat. Cal promoure aquest portal, formar i sensibilitzar els que l'han d'utilitzar i, a més, obrir les aules d'informàtica a tota la comunitat escolar, perquè tothom hi pugui accedir, per garantir-ne l'accés als que no tenen Internet a casa. Si no ho fa així, consellera, aquest portal no complirà l'objectiu pel qual ha estat creat.

Gràcies, president, consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyora consellera, pot recontestar.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo crec que, quan nosaltres hem parlat..., i nosaltres vam explicar davant de la Comissió de Cultura i Educació el portal educatiu –aquí jo vaig tenir l'honor de veure-la, a vostè, que hi assistia–, segurament, vostè no va atendre amb la màxima atenció, perquè, si no, hauria vist que, realment, és una comunitat, és per a la comunitat educativa. A més, nosaltres vam explicar que anàvem a fer un paquet per fer maquinari que poguessin, les famílies, adquirir a preus molt baixos i sense interessos, i també que donàrem classes de formació i alfabetització al respecte a les famílies dels nostres alumnes dins dels mateixos centres.

Pel que vostè em parla de les infraestructures –i jo sé que vostè és una gran coneixedora d'aquest tema, i la respecto enormement en aquest tema; jo no ho sóc–, sí que li puc contestar –i, vostè, ben segur que m'entendrà de seguida– que el desplegament i la implantació de les infraestructures i serveis de banda ampla no depèn del Departament d'Ensenyament, no depèn ni del nostre Govern. Sap vostè que depèn de les companyies operadores de telecomunicació, algunes de les quals ja actualment presten serveis, però en zones molt restringides del territori català. Nosaltres, sempre hem dit que, a mesura que aquestes operadores s'estenguin al servei

de banda ampla i sigui plenament operatiu, nosaltres anirem implementant, també, els nostres corresponents serveis educatius, perquè ja els tenim pensats perquè estiguin basats en banda ampla, i així ho farem, perquè ja sap vostè que tenim la millor collecció que existeix a tot l'Estat espanyol i, segurament, arreu de, per exemple, vídeos didàctics, que nosaltres esperem que puguem passar, però necessitem la banda ampla per fer-ho.

De tota manera, vostè em parla, també, de la formació del professorat. Escolti: més de vuitanta mil persones han passat ja pels nostres cursos de formació. Li deia l'altre dia –no sé si vostè em va escoltar– que nosaltres no acabem de néixer en aquest sistema; nosaltres, fa molts anys..., a partir dels anys vuitanta, ja hem estat no pioners, sinó que hem estat pioners i seguim essent capdavaners –no ja pioners. I, quant al portal educatiu, vostè sap que jo vaig explicar que ara l'obriem només com a orientació, com a orientació per a pares i alumnes, i li he de dir que en un mes ja hi ha hagut 400.000 pàgines que s'han vist, eh?, o sigui que sí que ja ha estat útil a la societat en general. També vam dir que seria operatiu per a tota la comunitat educativa a partir del mes d'octubre de l'any que ve. Això és el que vam dir. Llavors, hauré d'esperar el mes d'octubre, quan hagi començat el curs, i estem preparats perquè sigui un èxit, un èxit segur, i així ho ha considerat la comunitat educativa i el nostre professorat, que s'ha entusiasmat amb aquest nou projecte, que és, sí, realment, un símbol de com el nostre Govern i el Departament d'Ensenyament, específicament, s'ha preocupat per tota la banda Internet i per les noves tecnologies de la informació.

També crec que no s'ha llegit bé els decrets de l'any 92 sobre els currículums de l'ensenyament obligatori i ensenyament secundari, perquè veuria que sí que estan incloses aquestes competències i també estan incloses les actituds i les habilitats, tret del currículum de religió i d'educació física. Si volen, en tinc còpia per a, després, passar-li, però, vaja, està a disposició de vostè al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre les responsabilitats polítiques del Departament de la Presidència en matèria d'immigració (tram. 310-00159/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'adreça a l'honorable conseller senyor Artur Mas, sobre les responsabilitats polítiques del Departament de la Presidència en matèria d'immigració. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, a l'anterior legislatura, el Grup Socialista ja havia demanat que es passessin o es traspassessin a Presidència les polítiques d'estrangeria, no perquè pensem que el Departament de Benestar Social no pugui fer aquestes

polítiques transversals, sinó perquè intuïem que, evidentment, necessitava una programació política diferent i, fonamentalment, per la relació, també, amb l'àmbit local i per a l'àmbit general, perquè hi ha moltes polítiques que han de ser normalitzades.

A la darrera legislatura, nosaltres vam perdre una i altra vegada aquesta iniciativa, però ens alegrem que en aquesta vostès, com a Govern, que, evidentment, és qui ha de distribuir les temàtiques, tingui vostè en el Departament de Presidència la Secretaria d'Immigració i la responsabilitat de la planificació.

Miri, senyor Artur Mas: si busquéssim a les hemeroteques, en raríssimes ocasions vostè parla d'immigració, tot i que vostè és el titular d'un departament on té la Secretaria d'Immigració; si no ho recordo..., només per donar la raó al que havia dit l'esposa del president, eh?, perquè, pràcticament, en cap altre moment. Per tant, la meua pregunta era: ens podria aclarir quines són les seves responsabilitats polítiques des del Departament de Presidència en matèria d'Immigració, senyor Artur Mas, si us plau?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, miri: com vostè sap molt bé, el fet que les polítiques d'immigració estiguin coordinades des del Departament de la Presidència no és per altre motiu que per subratllar la importància política i institucional que el nostre Govern vol donar als temes relacionats amb la immigració. En aquest sentit, doncs, lògicament, les meves funcions com a titular del Departament de la Presidència són, fonamentalment, les funcions de coordinació interdepartamental.

Vostè mateixa en la seva intervenció inicial ja esmentava que és una bona política –i amb això referenda la nostra política– no integrar totes les polítiques d'immigració en un sol departament, sinó, precisament, intentar no discriminar els serveis que reben els immigrants i, per tant, de tenir polítiques integrals des dels diferents departaments de la Generalitat responsables d'aquestes diferents polítiques. Això és, concretament, el que fa el Govern de Catalunya i, des del Departament de Presidència, el que es fa és coordinar el conjunt d'aquestes polítiques d'atenció als immigrants.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. La il·lustre diputada pot repreguntar.

La Sra. Geli i Fàbrega

Miri, senyor Artur Mas: ahir, el senyor Miquel Puig, en la presentació d'un llibre seu, deia: «Menys doctrina i més serveis i més polítiques». Nosaltres, sincerament, no sabem –amb relació a la immigració m'estic referint, eh?–, de debò que no sabem exactament quina és la seva funció, de quina coordinació parla. Exactament,

des de la Secretaria d'Immigració, quins són els programes, com farem el Pla interdepartamental d'immigració... Perquè, és clar, es necessiten recursos, es necessita, evidentment, construir un discurs i, sobretot, cada un dels departaments –sobretot els departaments que han de fer atenció a la immigració normalitzada, que és pel que nosaltres apostem fonamentalment–, clarament dirigir-los. Per això, quantes vegades vostè ha reunit tots els consellers implicats i consellers per parlar d'aquest tema, senyor Artur Mas?

Per tant, era concretar i, si em permet, podria –me n'he descuidat, senyor president– podria haver agrupat una altra..., potser s'acaba el temps perquè vostè volia parlar aquí, doncs. Molt bé, ho deixaria aquí. Per tant, demanava molta més concreció de la seva competència política, senyor Artur Mas, des de Presidència.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller...

El conseller en cap

Com vostè comprendrà, senyora diputada, jo tampoc li explicaré totes les trucades telefòniques, totes les reunions, totes les sessions informatives que fem habitualment dintre del Govern per parlar de temes d'immigració, perquè em fa la sensació que tampoc és el motiu, suposo, del seu interès i de la seva pregunta, no?: no conèixer tan en detall aquesta feina, que és una feina, bàsicament, governamental.

Ara, ja que vostè s'interessa tant per tot el que són aquest tipus de sessions, li diré que, aquest proper divendres, aquest proper divendres, dia 20 d'abril, està convocada –des de fa bastants setmanes– una reunió de la Comissió Interdepartamental en temes d'immigració, en la qual es presentarà un document tan important com el nou pla interdepartamental de cara als temes d'immigració. Per cert, plans interdepartamentals dels quals Catalunya i l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha estat, també, pionera a nivell del conjunt de l'Estat.

Ja ho hem fet, històricament; ho seguim fent ara, ho actualitzem, ho actualitzem, lògicament, amb nous programes i –hi insisteixo–, aquest mateix dia 20 –per tant, aquest divendres, aquesta mateixa setmana–, tindrem aquesta reunió, on hi haurà diversos membres del Govern, diferents representants de l'Administració de la Generalitat, i on donarem compte del que ha de ser aquest nou pla interdepartamental de cara als temes d'immigració.

El president

Senyor conseller...

El conseller en cap

Gràcies. Veig que sona el timbre.

El president

...se li ha acabat el temps. I aquí acaba el període dedicat a preguntes.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica (tram. 300-00214/06)

I, per tant, continuem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i l'exposa l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui presentem aquesta interpellació perquè la considerem essencialment oportuna. Segurament que en tot moment és bo parlar de política energètica, però, després que el Parlament de Catalunya rebutgés la proposta de mapa eòlic presentada pel Govern, després que el Parlament de Catalunya rebutgés la implantació d'una central tèrmica de cicle combinat a Móra la Nova, en un moment en què estem pendants, evidentment, de rebre per part del Govern un nou mapa eòlic; en un moment en què estem a les expectatives que es presenti el pla energètic, Catalunya Horitzó 2010; que hi ha el compromís per part de la Conselleria que així sigui prou; en un moment en què esperem, definitivament, que vegi la llum el pla d'energies renovables, creiem que és un bon moment per parlar d'energia i, concretament, de generació energètica.

L'avaluació que en fem des del Grup d'Esquerra Republicana en molts aspectes no és prou satisfactòria. Creiem que el plantejament global que es fa no aborda, no ataca de fons l'arrel del problema. Segons fonts de l'Icaen, de l'any 80 a l'any 97, en transport s'ha incrementat un 50% el consum d'energia: s'ha passat de 8.997 quilotepts a 12.358 quilotepts. Segons declaracions del director general d'Energia, el senyor Albert Mitjà, recents, l'increment de consum d'energia elèctrica, entre l'any 86 i el 99, ha estat d'un 68,7%. Segons l'informe de la Comissió d'experts en matèria de línies d'alta tensió, publicat el gener de l'any 2001, d'enguany, es preveu, d'aquí al 2010, un increment del 37% en consum d'energia elèctrica. La primera pregunta que ens fem és: no pensem fer res per aturar aquest creixement?

Pel que fa a la producció, entenem que el model tampoc no és el més encertat. Estem davant d'un model centralitzat i nuclearitzat. Nuclearitzat, perquè el 80%, prop del 80% de l'energia es genera en centrals nuclears. Juntament amb França i Lituània, Catalunya és el país més nuclearitzat del món. I només Bèlgica supera, al costat d'aquests dos països i de Catalunya, el 50% de la generació de la producció d'energia a partir de centrals nuclears. Un model centralitzat que, a més a més, segons diferents estudis –i en tinc un dels professors Lovins i Amory, de la *Publishing Company* d'Andover, de Massachusetts–, els sistemes centralitzats són els més vulnerables, i després en tornarem a parlar.

A partir de l'any 97, de la Llei 54/97, ens trobem, també, amb un model liberalitzat i, per tant, sense planificació. Un model liberalitzat que ens ha portat a un du-

opoli en què, a Catalunya, l'energia està controlada per dues empreses: Endesa i Iberdrola, que, a més a més, al cap i a la fi, acaben sent un monopoli perquè es posen d'acord i s'entenen perfectament quan es tracta de generar energia nuclear, i s'ha vist, doncs, amb aquesta mena de consorci creat entorn d'Ascó i Vandellòs.

La planificació a Catalunya durant aquests anys ha estat, al nostre entendre, pràcticament nulla. Tenim aquest pla energètic Catalunya Horitzó 2010, que, teòricament, havia d'aparèixer a la llum pública aquesta primavera –hi havia el compromís que aparegués a la llum pública a la primavera– i, en resposta a una pregunta per escrit, se'ns assegura per part del Govern que estarà acabat abans de finalitzar l'estiu d'enguany. Bé, tindrem paciència; no vindrà d'un trimestre més; si, al final, doncs, arriba, serà ben rebut.

En el pla d'energies renovables, segons va dir vostè mateix, senyor conseller, en la seva compareixença de l'1 de juny de l'any passat, porten tres anys treballant-hi i continuen treballant-hi. Ho celebrem, però ens agradaria tenir ja resultats, començar a saber cap on anem, en quina direcció caminem pel que fa a la política energètica.

Tenim –això, sí– com a referents el Llibre Blanc de les energies renovables de la Unió Europea, aprovat l'any 97; tenim el Plan de Fomento d'Energías Renovables per al període 2000 - 2010, i en el Llibre Verd de les energies renovables de l'Euroregió també es constata –en aquests tres estudis– la voluntat d'arribar a un 12% d'energies renovables. Però tampoc veiem que sigui coincident amb l'opinió del senyor conseller en el sentit que vostès plantegen que hem de passar d'un 2,3 a un 5,7, lluny, per tant, d'aquest 12%.

Junt amb tot això, ens trobem amb un rebuig del territori, amb un rebuig del territori que, potser, algú no entén, però que, al costat d'aquestes agressions que pateix el territori, que alguns territoris han patit massa reiteradament, entenem que hi ha una manca de transparència en la gestió de moltes de les plantes de generació energètica. I, concretament, posaré l'exemple dels purins. Quan dic «manca de transparència», vull dir que la gent no acaba d'entendre que hi hagi productors que portin porcs a engreixar a Catalunya per després, amb les defecacions, amb les dejeccions d'aquests porcs produir energia amb un sistema que és clarament qüestionable, per cobrar subvencions per a l'eliminació d'aquests residus i per a la producció d'aquesta energia.

Per tant, ens trobem que, davant d'aquest increment de consum energètic, en tot cas s'augmenta la producció però no pas per substituir-la, sinó permetent que continuï aquesta situació, reforçant la centralització i reforçant un sistema que deixa al marge les energies renovables.

Entenem que la visió que es fa des del Departament, des del Govern, és una anàlisi basada en l'economia, una anàlisi economicista. Es planteja que, a mesura que va incrementant el PIB, incrementa el consum d'energia, i això suposa progrés i modernitat. Discrepem. Creiem que no és així; creiem que avui no és així. Creiem que progrés és el fet que els cotxes gastin un 40% menys d'energia de la que gastaven fa quaranta anys –un vehicle–; creiem que és progrés el fet que determi-

nades indústries, les de la Seat, les del ciment, les del paper, les dels adobs, disminueixin entre un 0,5 i un 2% anual; creiem que és progrés que hi hagi molts aparells que cada dia –aparells domèstics– siguin més eficients.

Tot això creiem que és progrés i que el que cal és un canvi en aquest sistema. Hem d'abandonar aquestes grans centrals; allò que dèiem: és un sistema vulnerable. Fixin-s'hi: els països que tenen l'energia més centralitzada són els països que han tingut col·lapses. El 98, els Estats Units i el Canadà; el 99, es va veure a Chicago, a Nova York i a França; l'any passat, a Califòrnia. Països on clarament està centralitzada l'energia.

A més a més, tenim unes pèrdues en el transport d'aquesta energia. Segons càlculs del mateix Govern, 3.500 gigawatts hora cada any. Per tant, tenim una situació de despesa energètica per aquest transport i, a més a més, amb unes fonts d'energia que tenen una dependència externa. Perquè, l'urani, l'hem d'anar a buscar a Sud-àfrica o Rússia; el gas, l'hem d'anar a buscar a Algèria; el petroli, l'hem d'anar a buscar als Països Àrabs, als Estats Units o a Escòcia... No partim de fonts pròpies; depenem energèticament de l'exterior. I, és clar, amb els socis que vostès tenen al Govern espanyol, que el que volen és gastar-se 100.000 milions per comprar míssils per no sé quina aventura bèl·lica, home, com entrin en una aventura bèl·lica, potser ens quedarem tots a les fosques. Evidentment –em perdonaran la ironia–, tots suposem que no arribarem a aquesta situació. Però, en tot cas, dependre de l'exterior, creiem que tampoc no és una bona política. Creiem, en tot cas, senyor conseller, que hauríem d'encarar, d'enfocar la política energètica cap a aquelles energies que sí que sabem que tenen garantida, que ens poden garantir la continuïtat. Evidentment, parlem, bàsicament, de l'energia eòlica i solar.

Som conscients que això no serà d'avui per a demà; som conscients que cal un pas, que cal anar fent passes, que cal un procés; cal, mentrestant, instal·lar algunes petites, descentralitzades centrals tèrmiques. Però, en tot cas, quin benefici té la producció centralitzada d'energia? Tenen intenció, senyor conseller, d'impulsar la implantació de l'energia solar seriosament? Estan disposats a facilitar la connexió a xarxa de les persones que installin energia solar? En definitiva, són capaços de prioritzar l'interès dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i del medi ambient, que, en definitiva, és el que ens ha de garantir la nostra salut i la dels nostres fills per davant dels interessos i les pressions de les grans companyies elèctriques? Esperem que sigui així, esperem la seva resposta.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat, senyor president, senyores i senyors diputats, bé, des de fa unes quantes setmanes i, essencialment, des que va arribar a aquesta cambra l'infor-

me de la Comissió d'Experts, creada precisament pel Parlament –i es va debatre en la Comissió–, hem tingut ocasió de parlar diverses vegades d'energia. I vostè ho torna a plantejar, i ho planteja en uns termes que, home, a mi m'agradaria desgranar una mica.

En primer lloc, vostè fa una afirmació que és certa; diu: «Tal percentatge» –un 55% em sembla que és– «de l'energia que es consumeix a Catalunya és hidrocarburs que es consumeixen per al transport». Bé, aquest és un tema en el qual vostè mateix ha dit que s'ha produït un progrés important i que, a més a més, continuarà produint-se, perquè l'eficiència dels vehicles continua creixent d'una manera bastant espectacular. Encara no s'ha arribat, ni molt menys, al límit on es pot arribar en aquest terreny.

Però, a partir d'aquesta afirmació inicial, tota la resta de la seva intervenció, vostè la centra, fonamentalment, en l'energia elèctrica. I fa una afirmació, home, que és una mica gratuïta; diu: «Vostès només es preocupen de», diguem-ne, «subministrar la demanda, només es preocupen que hi hagi prou energia per atendre la demanda d'energia». I d'aquí dedueix una cosa dolenta. De fet, del que es queixen els ciutadans, essencialment –tots els ciutadans i els ciutadans individuals, domèstics, i també els ciutadans empresaris, de les empreses–, és de determinades mancances de subministrament.

A mi el que em preocupa més és que no tenim una qualitat prou alta de fer arribar l'energia als consumidors, i ens trobem amb interrupcions, ens trobem amb micro-talls... És a dir, aquesta és la preocupació fonamental. També tindrem ocasió de tornar-ne a parlar, perquè aquest és un tema que es va presentant periòdicament a aquesta casa. I és molt important, i és lògic que així sigui; és a dir, no estic fent cap crítica.

Però vostè s'oblida d'una cosa: vostè s'oblida de com ha evolucionat, al llarg d'aquests darrers anys, una variable que és molt decisiva en aquest sentit, que és la que se'n diu «intensitat energètica del producte interior brut», és a dir, com és d'eficient la nostra economia en l'ús de l'energia, és a dir –per dir-ho en paraules que vostè ha fet servir–, les tones equivalents de petroli per milió de pessetes de producte interior brut produït.

Miri, l'any 79, nosaltres consumíem 2,03 tones equivalents a petroli per milió de producte interior brut. En canvi, l'any 97, que és l'últim any –aquestes són dades difícils d'obtenir, eh?; per tant, la seqüència, avui per avui, se m'acaba amb tota fiabilitat l'any 97, però de fet la tendència és clara–, l'any 97 estàvem a 1,59, posem 1,6 per arrodonir-ho. Per fer el mateix milió de pessetes de producte interior brut, en lloc de consumir dues tones i escaig de petroli, havíem consumit 1,6 tones de petroli, amb un evident, important augment de l'eficiència del sistema productiu. Jo no diré que tota aquesta transformació és deguda a l'actuació de l'Icaen, però una bona part d'aquesta actuació és deguda a l'actuació de l'Icaen; i després li explicaré per quins motius.

Llavors vostè fa, passa a descriure un model que vostè diu que és un model centralitzat; parlem un moment d'això. A veure, l'energia elèctrica comença a desenvolupar-se en aquest país, bàsicament, amb energia hidràulica. L'energia hidràulica és essencialment centra-

litzada, perquè, de fet, has d'anar-la a produir allà on es donen dues condicions: cabal i desnivell; molt bé. Després, un cop l'energia hidràulica va estar essencialment esgotada fora de l'aprofitament que s'ha anat fent –que també és important– de minihidràuliques, ha evolucionat, per anar atenent la demanda, cap a les tèrmiques; tèrmiques tradicionals que eren centrals molt poc eficients, amb uns rendiments que s'aproximaven, en els millors dels casos, al 35% i que, bé, vostès les coneixen: són aquestes centrals que es veuen encara, les seves grans estructures, per exemple, en el Besòs, no? Aquestes són centrals que depenen menys de la ubicació, i, per tant, es va anar a un model, com era lògic, que minimitzés el transport.

On es van instal·lar les grans tèrmiques? –no em digui la de Cercs, perquè la de Cercs és una tèrmica petita. Les grans tèrmiques, que fonamentalment van amb petroli, es van instal·lar a prop d'allà on es podia posar un pantalà per rebre el petroli –jo no en tinc cap culpa, que a Catalunya no tinguem petroli, senyor diputat; ja m'agradaria–, i, per tant, hi ha les tèrmiques al Besòs. Després, hi ha la tèrmica de Cercs, que és una tèrmica fonamentalment situada al costat d'una mina, al costat d'una mina d'un carbó de tan baixa qualitat que, mentre estàvem obligant la central a cremar aquell carbó, naturalment per no tancar la mina, al mateix temps hi havia un procés que va acabar condemnant el director de la central per cremar aquell carbó, de manera que d'incoherències, també, les que vostè vulgui, no? I després va venir, ve l'etapa en la qual, seguint de fet el model francès..., perquè vostè em diu: «És que vostès són com França i Lituània.» Home, doncs, miri, com Lituània no és cap cosa especial, perquè, a més a més, són unes centrals d'una tecnologia molt dolenta, però, en canvi, com a França, tampoc passa gran cosa: França és un país avançat en molts aspectes, i un aspecte és l'industrial, i un altre aspecte és l'energètic. Bé, i es van fer les nuclears.

En aquests moments, no és política de ningú una política de més generació nuclear, ni molt menys. Tots els països occidentals hem adoptat la mateixa decisió que, d'una manera més o menys espectacular, va adoptar Alemanya ara fa poc, amb un govern en què hi ha els Verds, i la decisió va ser que les centrals nuclears tancaràn quan se'ls acabi la vida útil, que en el cas nostre vol dir un període d'entre vint i vint-i-quatre anys, aproximadament, eh? Bé, molt bé.

I, finalment, què passa? Finalment, continua creixent la demanda, malgrat l'augment d'eficiència, i llavors apareix una nova tecnologia que és molt més bona utilitzadora de l'energia bàsica, que en aquest cas és el gas, que són les centrals de cicle combinat. I les centrals de cicle combinat són centrals que, així com les altres, tèrmiques, tenen un rendiment aproximadament del 35%, aquestes s'aproximen al 60; és a dir, quasi doblen la quantitat d'energia produïda per unitat tèrmica cremada, a més a més sense produir gasos perillosos, excepte per la producció –molt més baixa que si cremessin gasoil o petroli– de CO₂, que, naturalment, una part sí que en produeixen. Tant és així que aquests mateixos dies s'ha anunciat que a La Rioja estan encantats de la vida perquè s'instal·la una central de cicle combinat de

800 megawatts en un poble que es diu Arrúbal, que està precisament a la zona vinícola d'allà; ells no tenen cap angúnia que els perjudiquin la seva producció agrària d'alta qualitat.

Bé, per tant, la ubicació física de les plantes avui dia només ve condicionada per dues coses, fonamentalment: per la disponibilitat de gasoducte –també es pot construir, però encareix l'operació– i, després, per la disponibilitat de refrigeració, i a això només es pot fer amb un riu prou cabalós o bé amb el mar. I llavors hi ha dues condicions més que també són convenients, que són que hi hagi capacitat d'evacuació de l'energia produïda i, si pot ser, proximitat del mercat.

Bé, vostè em diu: «Quina política de producció energètica pensen fer?» Doncs, miri, nosaltres pensem actuar de manera que les necessitats addicionals d'energia es produeixin quant a quantitats importants amb cicles combinats, tan a prop del mercat com sigui possible –i l'exemple són les dues centrals que hi haurà aquí al Besòs–, que a més a més tinguin una facilitat d'evacuació i, si és possible, estiguin a prop dels centres de consum, que vol dir descentralitzar-ho. Per exemple, hi ha dues unitats més, de 400 megawatts cada una, projectades en el polígon químic de Tarragona. Diu: «Oh!, però això és per a consum del polígon.» Exacte, és per a consum del polígon, però allibera quantitat d'energia que es pot subministrar per la xarxa als altres distribuïdors. Molt bé.

I vostè, després, em diu: «I què pensen fer amb les energies renovables?» Miri, jo estic absolutament a favor de l'energia eòlica. La feina d'acabar definint el mapa d'allà on no es poden instal·lar generadors hidràulics està en funcionament i és una responsabilitat del Departament –que anem perfectament coordinats– de Medi Ambient. Però, si vostè em pregunta a mi si jo desitjo que a Catalunya hi hagi més energia eòlica, li diré que sí. El que passa és que, sent optimistes, amb l'energia eòlica podem aspirar a cobrir aproximadament un 10% de les nostres necessitats, si ho fem molt bé, en els propers deu anys, que ja és una contribució important, però que no resol el gruix del problema.

Senyor president, això encara és el taronja, no?

El president

Sí, però per molt pocs segons.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Doncs, d'acord. Els aprofitaré.

El president

No, n'hi queden dos només, eh? (*Rialles.*)

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Dos. Sis-centes instal·lacions d'energia fotovoltaica, promogudes pel meu Departament; després en parlarem més a fons, si vostè vol.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

He utilitzat algun segon més, em sembla.

El president

No es preocupi, que és normal en aquesta cambra no ser tan estrictes. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, diu que vostè no té la culpa de no tenir gasoil. Efectivament. Però, en tot cas, segurament que el Govern de la Generalitat alguna responsabilitat tindrà que la majoria de l'energia que es genera a Catalunya sigui en matèries primeres que s'han de portar de fora, perquè vol dir que no se n'està generant tanta amb matèries primeres que tenim a casa. I això és del que parlava. És obvi que vostè no en té cap culpa, que no hi hagi petroli o gasoil a Catalunya.

La seva intervenció, en algunes coses, la comparteixo –i ara en parlarem–, però bàsicament és..., tinc moltíssima menys experiència que vostè i que la majoria dels diputats d'aquesta cambra, però, amb el poc temps que sóc aquí, és en la línia a què ens té acostumats el Govern. És a dir, ens ha explicat tot allò que han fet durant aquests anys, que modestament, i no tan a fons com vostè, però ja ho coneixem, i buscant a tota actuació una justificació econòmica, que segur que és important per tirar endavant aquest país, però hi han altres coses que també en són, d'importantes.

Segurament que en el nostre model, per exemple, no preveuríem –i possiblement seria un error, però en tot cas seria el nostre model– que el Departament que s'ocupa de l'energia del país fos el d'Indústria, Comerç i Turisme, sinó que segurament preveuríem que es fes des de Medi Ambient, per una qüestió filosòfica, per una qüestió que justament fa que es prioritzin –i insisteixo que no és que li donem poca importància– els factors econòmics per davant d'altres factors.

Miri, solucions tècniques, n'hi han, i li pregaria que no s'agafi fil per randa el que li diré; li'n posaré exemples, perquè tinguem clar quines són les magnituds. Perquè, en medi ambient, gairebé per a tot hi han solucions tècniques. El problema és que no són tan rendibles econòmicament, i aleshores, òbviament, cada govern opta per adoptar-ne unes o unes altres.

Per exemple, si dels 57 quilòmetres quadrats de teulades que hi han a Barcelona en 36,5 hi posem plaques solars, tenim resolt el problema de l'energia a Catalunya. I, evidentment, senyor Nadal, ho ridiculitzaran vostès i el Govern, com ridiculitzaven el de l'aigua, però segurament que el temps donarà la raó a qui està disposat a arribar al final del problema i a ser capaços d'entendre que els grans problemes es resolen de mica en mica. Si situéssim aquestes plaques solars, resoldríem el problema del 30% de l'energia elèctrica a Catalunya, tant com volia generar l'Enron a Móra la Nova, i que, per tant, ens permetria tancar, per exemple, totes les tèrmiques actuals i una de les nuclears.

Si a cada municipi instal·léssim aerogeneradors –per tant, no en zona PEIN: a cada municipi–, un, dos aero-

generadors als petits municipis..., i amb això no estic dient: a tots els municipis han d'haver-hi generadors, i a Barcelona només han d'haver-hi plaques solars; evidentment, s'han de combinar. Estic valorant les magnituds, és a dir, estic dient: és possible, ficant un aerogenerador en un municipi de menys de 2.500 habitants, resoldre el problema de l'energia elèctrica en aquell municipi. I tenim xifres que ho demostren, perquè amb 3.500 megawatts, és a dir, 8.870 gigawatts/hora/any, tindriem suficient per abastir aquest municipi, i això ho pot generar un aerogenerador.

Podem tancar nuclears col·locant, per exemple, i de forma, de manera que sigui transitòria, tenint clar que hem d'anar a un altre tipus d'energia, sis petites centrals de cogeneració que consumeixin biomassa, que en tenim, i de sobres, a Catalunya; que evidentment és més car, ja ho sé, però amb aquestes sis centrals podríem generar 1.600 gigawatts/hora a cada central, per tant 9.600 gigawatts l'any, i, per tant, podríem tancar també una nuclear. O amb plantes de metanització de purins, o amb plantes de metanització en els abocadors, o a les EDAR, que actualment hi han estudis al País Valencià que demostren que també tenen capacitat de generar... Evidentment, estic parlant de moltes petites inversions. Doncs, justament aquest, equivocadament o no, aquest és el nostre model.

Senyor conseller, si fem aquesta intervenció és perquè creiem que això pot ajudar a replantejar en alguns aspectes el rumb de la política energètica, en aquest cas, bàsicament de generació d'energia elèctrica, en aquest país, i creiem que són projectes documentats, que vostè hi té més accés i més facilitat d'obtenir-ne les dades que nosaltres i, per tant, pot constatar que realment, amb voluntat i invertint-hi recursos econòmics, hi ha possibilitat de resoldre el problema de l'energia d'una altra manera.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat, de vegades, saber multiplicar però no acabar d'aprofundir fins al final té problemes, sap?, que és el que li ha passat a vostè. A veure, vostè em diu que, instal·lant plaques solars a no sé quin percentatge de teulades de Barcelona, es podria fer la mateixa energia que amb l'Enron aquella famosa, no? Home, amb una diferència: que les plaques solars només funcionen quan hi ha sol i que l'energia elèctrica, desgraciadament, té una característica... (*veus de fons*) –oh!, és que, és clar, de vegades has de dir obvietats, no?–, l'energia elèctrica té una característica: que és de molt difícil emmagatzematge, per no dir impossible, perquè l'emmagatzematge massiu únic que en aquests moments existeix és el bombeig i la returbinaació, amb unes pèrdues enormes, fins al punt que no es fa, es fa poquíssim.

Si vostè compta... Deixi'm fer-li un altre raonament que m'agradaria que m'escoltés, No, una placa solar sense emmagatzematge d'energia..., resulta que a la nit,

quan vols encendre el llum, no en tens. Diu: «Oh!, acumuladors» (*veus de fons*) –esperis, no es posi nerviós–, «acumuladors». Els acumuladors tenen un altíssim cost, no econòmic, sinó ecològic, perquè estan plens de plom i d'àcid sulfúric. Però, a més a més, li diré una altra cosa: si vostè compta el balanç energètic d'un sistema de placa solar amb acumulador, s'adonarà que aquella placa solar subministrarà durant tota la seva vida útil menys energia que la que s'ha hagut de consumir per fabricar la placa solar i l'acumulador, amb la qual cosa tenim un balanç energètic negatiu; no econòmic: energètic, negatiu.

Jo li he dit, en acabar la meua darrera intervenció en aquesta interpellació, que sis-centes instal·lacions d'energia fotovoltaica, i és veritat. És a dir, el nostre Govern és un dels governs d'Europa que té més experiència en energia solar, entre altres raons perquè tenim una bona insolació a parts importants del territori i perquè hi ha situacions que justifiquen la placa solar, malgrat els desavantatges que jo li he dit. I tenim, que jo recordi en aquests moments, al voltant de sis-centes, una mica més de sis-centes instal·lacions funcionant durant anys, mantingudes, ben mantingudes, d'energia fotovoltaica en masies aïllades del Pirineu, que serveixen, doncs, per mantenir unes condicions de vida prou bones, en una situació en què era impossible portar-hi l'energia elèctrica d'una altra manera, i això es justifica, i llavors es fa. Però el que no es pot fer és això altre.

I, parlant d'energia eòlica, jo li he dit abans que l'energia eòlica necessita..., no pot superar, amb les tècniques actuals, el 10%, el 12% d'un sistema elèctric. Home, ja hi arribarem; està previst –precisament en aquest pla que presentaré d'aquí a poc–, doncs, aconseguir al voltant de 1.000 megawatts d'energia eòlica, que representarien una bona contribució. Hi ha països que en tenen més; per exemple, Dinamarca. Dinamarca en té més per dues situacions que són claríssimes, que són una forta connexió amb una potent xarxa tradicional, que és l'alemanya, que els permet vendre energia quan tenen vent suficient i rebre'n quan no tenen vent, i al mateix temps unes condicions òptimes de vent de país pla en el mar del Nord.

Bé, nosaltres no tenim cap d'aquestes dues condicions, perquè jo no sé si vostè sap que a Catalunya tenim un problema gravíssim, que és que des del punt de vista elèctric som pràcticament una illa, perquè tenim una interconnectivitat baixíssima, tant amb la resta d'Europa com amb la resta de la península Ibèrica. I, és clar, no podem córrer riscos d'admetre situacions en què una energia que no controla quan la fabriques ens desequilibri el sistema. Jo penso que si arribéssim a aquest 10% estaria molt bé, i crec que s'hi podrà arribar quan es desbloquegin determinades condicions, essencialment de mapa.

Bé, per tant, totes aquestes coses s'han de tenir en compte, senyor diputat, a part que de vegades es fa una confusió entre energia i potència. És a dir, perquè tingui un... (*Veus de fons*.) Sí, vostè ja ho sap, però ho explico per a tothom. És clar, un megawatt d'energia eòlica produeix al voltant de 2.000 gigawatts/hora/any, perquè són al voltant de dos mil hores, de les vuit mil que té l'any, que es produeix un vent suficient per fer energia.

Home, jo li podria explicar tota l'acció que hem fet en promoció de les cogeneracions, que ens han permès, en aquests moments, tenir 1.000 megawatts, és a dir, més que una nuclear, en petites instal·lacions distribuïdes per tot el país, que han disminuït la càrrega sobre la xarxa i que fan una contribució important i molt eficient al sistema energètic. I això també és degut a l'actuació de l'Icaen.

Per tant, sí que hi ha una política, que és aquesta, que és la que continuarem fent.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, especialment pel que fa a grans superfícies (tram. 300-00215/06)

La següent interpellació al Consell Executiu és sobre la política de comerç, especialment pel que fa a les grans superfícies. L'exposa, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el Parlament de Catalunya va aprovar per ampli consens, a finals del desembre del 2000, la Llei 17/2000, d'equipaments comercials, que creiem que ha introduït considerables modificacions en la normativa reguladora de l'autorització de les implantacions comercials a Catalunya. Aquestes modificacions eren fruit tant de la necessària adaptació, per una banda, a l'evolució de l'oferta comercial disponible des de l'aprovació de l'anterior normativa de l'any 97 –tant en el volum global com en el format, amb un gran creixement dels formats mitjans, i en distribució territorial– com, per altra banda, a la creixent tendència a la concentració empresarial en el sector de la distribució comercial, que ja havia generat l'aparició d'un operador amb clara posició de domini.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Calia, doncs, introduir un nou marc normatiu que garantís tres objectius essencials: primer, la disponibilitat per al consumidor d'una oferta comercial suficient, diversa i accessible en proximitat, en un marc de lliure concurrència efectiva, evidentment; l'establiment d'un escenari clar, per tal d'orientar els operadors del sector en l'elecció de les prioritats territorials i empresarials de la implantació, i tercer, la implicació del conjunt de les administracions públiques catalanes en la potenciació i preservació d'un model comercial fonamentat en el comerç urbà com un sector estratègic de l'economia catalana i la configuració territorial del país.

Aquests tres objectius, mitjançant els principals instruments establerts a la Llei, que són els sistemes de llicència i serveis de defensa de la competència en el sector de la distribució comercial, el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials –el PTSEC–, etcètera, tenen

àmplies oportunitats d'assolir-se. La informació pública del projecte del PTSEC –període tancat recentment, el 14 del IV de l'1– ens ha mostrat una part important del desplegament territorial i concret de la Llei que varem aprovar el desembre.

En el substancial, des d'Esquerra estem d'acord en gran part del que preveu el projecte del Pla, atès que el trobem en consonància amb els principis que van inspirar la Llei 17/2000, i de la qual ens sentim, en bona mesura, també coautors. Tanmateix, hi ha alguns elements del mateix projecte del PTSEC, i altres vinculats al desplegament i aplicació de la Llei, en què ens queden alguns dubtes. I en aquest sentit hem plantejat aquesta interpellació, amb la voluntat de discutir i formular algunes propostes al Govern que, amb el recolzament polític de la cambra, permetin avançar en el desplegament de la Llei d'equipaments comercials, en el mateix sentit que els principis objectius orientadors que teníem previstos el conjunt de les forces polítiques que hi vam donar suport.

El primer element d'inquietud per a nosaltres és el fet que, malgrat que el PTSEC introdueix un sostre màxim de creixement de la superfície de venda per al període 2001-2004, raonable en conjunt i en els formats adients amb la prohibició definitiva de nous hipermercats, introdueix també importants possibilitats d'assolir increments molt importants de la superfície comercial real, per la via de les excepcions del PTSEC, article 8.2 del projecte: mercats municipals, elaboració de plecs, ampliació d'establiments antics, mitjans i grans, etcètera. Tot això s'afegeix a la disposició transitòria segona de la Llei 17/2000, que va establir l'excepció del sotmetiment de la nova Llei per als supermercats que van iniciar el seu tràmit municipal abans de l'1 de novembre del 2000.

Doncs bé, si considerem Catalunya –com així ho fa la memòria del PTSEC– un espai comercialment equilibrat en termes d'oferta i demanda, caldria plantejar-se si és coherent, per una banda, filar prim en l'assignació de creixements per a noves implantacions –com ho fan els annexos I i II del PTSEC– i obrir la porta al creixement desordenat per la via de les excepcions.

El segon element que ens agradaria tractar en aquesta interpellació és el relacionat amb el desplegament del servei de la competència en la distribució comercial a Catalunya, creat a la disposició addicional segona de la Llei 17/2000 i que té com a objectiu supervisar les condicions de lliure concurrència en el mercat, mitjançant el control del creixement comercial en establiments per sobre de 400 metres quadrats de superfície de venda.

Tenim notícies, força inquietants, que algunes empreses comercials integrades en el grup Carrefour, que hem de recordar que està en posició de domini a Catalunya, d'acord amb els criteris de l'article 6 de la Llei 17/2000, tenen en marxa alguns projectes d'implantació acoïllits precisament a la disposició transitòria segona de la Llei 17/2000, que va establir l'excepció del sotmetiment de la nova Llei per als supermercats que van iniciar el seu tràmit municipal abans de l'1 de l'XI del 2000, però no en l'aspecte de l'informe de la competència.

I, seguint l'aspecte de la competència, el darrer element que volíem plantejar en aquesta interpellació està relacionat amb el compliment de l'acord del Consell de Ministres del Govern de l'Estat espanyol de data del 25 de maig del 2000, pel qual s'obligava el grup Carrefour –resultat de la integració dels grups Pryca i Continente– a desfer-se, entre d'altres, d'alguns establiments a Catalunya, i aviat farà un any i no tenim notícies que aquest acord avanci de forma significativa; tret de poc més de mitja dotzena d'establiments –per cert, força tronats– de la Catalunya central, el grup continua intacte, i també continua intacta la seva posició de domini en el mercat.

D'altra banda, i dins els suggeriments que ens planteja la publicació del PTSEC, ens agradaria també fer alguns suggeriments perquè, quan s'hagin de fer les reflexions definitives sobre el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, els poguéssim tenir en compte. Un que ens preocupa força és el tractament que té el municipi de Barcelona, perquè creiem que ens sembla força millorable, atès que no guarda relació amb els criteris quantitativament utilitzats amb posterioritat. Així mateix, el dimensionament autoritzable a què dóna lloc sembla, si més no en el cas alimentari, particularment restrictiu respecte a les possibilitats futures d'implantació comercial en format mitjà. El tractament de Barcelona en tant que capital comercial sembla força discriminat, tot i que entenem que en aquest cas serien inaplicables els marges de creixement establerts per a la resta de capitals comarcals.

També ens interessaria fer alguna reflexió sobre el tractament dels equipaments col·lectius. Atès que la lletra g de l'article 8.2 regula una excepció per als establiments col·lectius situats en el centre urbà de menys de cinc mil metres quadrats de superfície de vendre, caldria en algun punt del PTSEC aclarir el funcionament dels criteris de dimensionament per a les implantacions que impliquin integrar en un sol establiment formats mitjans d'alimentari i no alimentari, o formats alimentaris i grans no alimentaris. En aquests casos, no vèiem inconvenient perquè siguin una excepció dels criteris de dimensionament, però sí que podrien ser autoritzables si els annexos del PTSEC ho permeten.

També crec que necessitem un aclariment del que és el concepte d'«àrea d'influència», perquè la normativa del PTSEC fa referència en diverses ocasions importants al concepte «àrea d'influència», per exemple en algunes excepcions al dimensionament –concretament, les lletres b i c de l'article 8.2–, o com a límit global de les implantacions –l'article 9.3–, sense que en cap moment es defineixin els criteris per establir l'àrea d'influència d'un establiment comercial. Entenem que això és una feblesa del text normatiu i que caldria corregir-ho.

També creiem que cal aclarir les excepcions, els criteris d'ubicació per a les ampliacions d'establiments antics. Caldria recollir entre les excepcions de l'article 8.2 el cas de l'ampliació de grans equipaments comercials antics que quedaven exceptuats de la llicència comercial de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'article 5.7 de la Llei 17/2000, i en aquest sentit entenem que l'excepció dels criteris d'ubicació prevista a la normativa del PTSEC per als mitjans, establiments antics, que no es contempla en cap cas a la Llei, no el desvin-

cula de la necessitat de demanar, en el seu cas, la llicència comercial municipal d'un informe de la competència. Potser caldria, doncs, aclarir aquests extrems en el text definitiu del PTSEC.

La formulació del Pla de dinamització del comerç urbà. Per una raó tàctica en l'àmbit polític, però també per una obligació legal, l'article 18.2 de la Llei 17/2000, considerem necessari que es formulï i es faci públic el Pla de dinamització al més aviat possible; fins i tot hauria estat positiu que els dos documents haguessin estat sotmesos a un procediment d'aprovació idèntic.

Un altre punt que ens interessaria tractar seria l'aclariment de la situació de les implantacions que es deriven de l'excepció per als supermercats que van iniciar el seu tràmit municipal abans de l'1 de novembre del 2000 –això està a la disposició transitòria segona de la Llei 17/2000. Creiem interessant reconsiderar la possibilitat que les implantacions que es puguin derivar d'aquesta disposició transitòria redueixin, si s'escau, el nombre de metres quadrats disponibles en els municipis de referència, encara que no estem segurs de la viabilitat legal d'aquesta mesura. El principal argument al seu favor...

El vicepresident primer

Senyor diputat, senyor Vigo, perdoni, ha exhaurit el temps i encara té després el seu torn de rèplica.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, ens trobem amb una interpellació que arrenca del mateix tema que la darrera d'aquest matí i que fa un començament similar, és a dir, diu: «La Llei del 2000 es va fer amb un ampli consens», ja he esmentat aquest matí l'excepció, que, de fet, és un consens tan ampli, pràcticament, com el que va tenir la Llei del 97, i, de fet, amb la Llei estem substancialment d'acord –s'ha dit ara i s'ha dit aquest matí–, però llavors comencen les divergències. I les divergències apareixen quan la Llei s'ha de desenvolupar i s'ha de transformar en un decret que fixi les formes concretes d'aplicació de la Llei. I el curiós del cas és que –si vostès s'hi han fixat, senyors diputats i senyores diputades– la interpellació d'aquest de matí divergeix, decididament, de la que vostè ha fet. Perquè quan aquest dematí se'ns deia: «Massa control dels municipis.», que són els que efectivament controlen les llicències de tipus mig, és a dir, les llicències de supermercats, no d'hipermercats, llavors aquest matí es deia: «Escolti, els ajuntaments que facin», i en canvi vostè ens diu: «Em fa por un creixement desordenat.», que, de fet, en el fons vol dir: «Em fa por un creixement», que, a més a més, pot ser desordenat, a sobre, eh?, que llavors encara fa més por.

Escolti, ja veurà, deixi'm tornar a insistir en aquest tema del creixement més enllà de les previsions del Pla sectorial, fruit d'excepcions, deixi'm entrar-hi una miqueta més. Vostè n'ha esmentat alguna, que aquest matí no havíem esmentat. Ja he parlat dels POEC. Dels POEC, ja n'he parlat, i bé, clar, si l'Ajuntament es mulla i fa una planificació del seu municipi, home, li hem de donar un grau de flexibilitat addicional, perquè al capdavant és una administració pública, democràticament elegida i governada i que pren decisions sobre el seu territori, dins d'un marc que li assenyala el PTSEC, però jo no puc fer la hipòtesi que actuarà amb manca de responsabilitat, per tant, compte, amb això.

Jo crec que hi ha una cosa que se'n diu «lleialtat institucional», que tant serveix per a les relacions entre els governs autonòmics i el Govern central, com serveix en les relacions entre el Govern autonòmic i els governs municipals locals, vaja, les administracions locals. Hi ha d'haver un grau de lleialtat institucional que no depèn tant de la precisió última i definitiva i de l'última coma de la Llei. Jo he de fer la hipòtesi que els ajuntaments actuaran amb seny; són institucions democràtiques, democràticament governades.

POEC. Vostè diu: «Mercats municipals.» Bé, escolti, ara entrem en una tema molt comercial, molt estrictament comercial. Quantes vegades no ens hem trobat que els comerciants d'un mercat municipal demanen que, quan es remodeli el mercat, en aquell mercat, s'hi posi allò que se'n diu «una locomotora»? que vol dir «una mitjana superfície», que normalment si s'ha d'implantar dins d'un mercat municipal ha de ser bastant petita, però que, de fet, el que fa és complementar la necessitat de compra en un sol recinte de la persona que, efectivament, va al mercat municipal, on trobarà la fruita, la carn, el peix, les verdures, la pesca salada, eh?, però, a més a més, hi ha de trobar productes de neteja, etcètera, que són el que acaba d'arrodonir una oferta. Perquè la gent avui dia vol allò que en anglès en diuen –sona molt més bé si ho dius en anglès, eh?, vostè em perdonarà, es pot traduir fàcilment–, és allò de: *one-stop shopping*, eh? Diu: «Amb una parada, diguem-ne, m'assorteixo de les meves necessitats de compra.»

Aquest és l'argument racional que hi ha al darrere de l'excepcionalitat dels mercats municipals. Que se'n pot fer mal ús, senyor diputat? Sí. Que se'n pot fer mal ús? Resposta: sí. Home, però que, si les administracions ho apliquem amb seny i amb l'adequada lleialtat institucional, hi haurà alguna excepció que se'n farà mal ús, però jo crec que en general s'aplicarà bé. Després li faré una altra consideració, encara, eh?, sobre tot aquest conjunt de coses.

Modernització. Home, vostè i jo vivim en parts del territori on efectivament tens experiències molt directes –jo visc en un poble, vostè també– i et trobes amb instal·lacions –amb instal·lacions d'aquestes grans– que, al llarg dels anys, han decaïgut i que no estan fent bé la seva funció, que també la tenen. No és un tipus de distribució que vulguem promocionar, però és un tipus de distribució que ha d'estar a un nivell adequat de qualitat i això pot requerir modernitzacions, i llavors, quan es fa una modernització d'aquest tipus, has de donar una certa flexibilitat, i molt mesurada, perquè tampoc no es pot do-

blar, és a dir, és un creixement molt mesurat i molt limitat, el que es pot fer per aquest procediment de la modernització. Però, a més a més, senyor diputat, deixi'm assegurar-li una cosa, que li asseguro de debò, la seva intervenció, que, a més a més, ha estat molt detallada, queda recollida en el *Diari de Sessions* i pensi que la considerarem amb tanta atenció, com les alegacions que aquests dies estarem considerant que s'han fet en el PTSEC, perquè alguna de les observacions que vostè ha fet jo no les he recollides però he pensat: «Home, doncs, mira, ho tindrem present això, eh?»–, tinguin, d'això, la seguretat. Perquè l'actitud és aquesta, és a dir, amb una legislació que vam treure prou consensuada, home, el que hem de fer és aplicar-la amb aquest esperit de lleialtat institucional que jo explicava abans.

Defensa de la competència. Aquí tornem a estar amb el mateix. Hi va haver un període excepcional, que va ser entre l'anterior Pla i el nou, aquells mesos que vostè ha esmentat, on sí que efectivament hi va haver algun intent de decisió com el que jo he descrit aquest matí, és a dir, autoritzar una nova instal·lació amb un operador que tenia l'obligació de vendre, precisament, en aquell municipi. Això és allò que se'n diu –i ho dic sense cap mala intenció, eh?–, això se'n diu «frau de llei», és a dir, encara que no hi hagués cap disposició específica, és de sentit comú que això no es pot fer. I si vostè em pregunta: «Què farà el Servei de Defensa de la Competència davant un cas d'aquest tipus?». Home, doncs, jo crec que el Servei de Defensa de la Competència actuarà amb sentit comú i, naturalment, on ensenya que en aquella zona ha de desinvertir, no li autoritzarà una nova implantació mentre no hagi desinvertit, i després, considerar quin domini de mercat té. Perquè el que és obvi és que, si ha de desinvertir, és que té una situació de domini de mercat en aquella zona. Per tant, aquesta és la conclusió del que ha de fer el Servei de Defensa de la Competència en un cas d'aquest tipus.

I llavors vostè em fa una pregunta que jo no li puc respondre. Em diu: «I què passa amb aquelles instal·lacions que, segons la Resolució del Ministeri d'Economia, aquest operador fusionat hauria d'haver-se'n després?» Doncs, miri, passa el següent: aquestes obligacions de desprendre's d'actius, quan hi ha una decisió de Defensa de la Competència, en aquest sentit, normalment, a tot el món civilitzat, se'ls posa un termini que no es publica, és a dir, hi ha un termini però no el coneixem ni nosaltres. Hi ha un termini que només el coneix el Ministeri, que va imposar l'obligació, i l'administrat que l'ha de complir. I és lògic i racional, perquè a un que ha d'anar a vendre –en el mercat hi ha uns quants operadors d'aquestes coses–, home, si li poses un termini que sigui conegut i publicat, el poses en una situació molt difícil a l'hora de negociar l'operació de compra-venda. Jo no tinc aquesta informació, perquè no l'he de tenir, però tinc la impressió que, efectivament, estem arribant al final del termini, de manera que no trigarem gaire... Llavors, si el mes d'octubre encara no ha passat, vostè em farà una pregunta i em dirà: «Escolti, vostè va dir que tenia la impressió...» Li diré: «Sí, tenia la impressió, però no ha passat.», però, és així. Jo crec que devem estar al caure, ja.

Bé, i finalment vostè em parla del tema d'àrees d'influència. D'aquests temes tornem a estar en el terreny opi-

nable, i tornem a estar en aquell terreny on el sentit comú dicta determinades coses... Ei!, no vull dir que els que opinen el contrari no tinguin sentit comú: poden tenir una orientació diferent, i llavors hi ha dues posicions, que poden ser igualment de sentit comú, cada una amb una orientació diferent. M'estic referint, concretament, a l'orientació final de la interpellació d'aquest matí. I a nosaltres no ens tocarà més remei que arribar a un equilibri raonable quant a les diferents posicions defensades, però si ens hem de decantar cap a un cantó o altre, senyor diputat, tingui la seguretat –perquè respon a la nostra trajectòria– que ens decantarem cap al cantó de la defensa del comerç urbà. Per exemple, la interpretació que jo feia ara fa un moment, dels mercats municipals i d'aquella tolerància que hi ha respecte a la dinamització de mercats municipals, no és incoherent amb això, perquè això és comerç urbà; un mercat municipal, per definició, és comerç urbà i en surten beneficiats els comerciants que actuen en aquell mercat municipal. Per tant, aquesta serà la nostra inclinació en tot aquest procés.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, quan jo parlava de creixement desordenat em referia precisament a això: creixement desordenat. I no estem en contra del creixement, perquè és evident que hi ha llocs on fa falta oferta, i precisament, no és la situació igual a tot arreu. Per tant, jo em referia simplement al creixement desordenat, i un dels elements específics d'això és, precisament, el tema, doncs, que no hi pugui haver una intervenció superior a les competències municipals que regulin..., perquè això és un tema que afecta moltes vegades àmbits superiors als municipis. Quan creem una àrea comercial en un municipi i és dóna llicències al municipi, és evident que afecta els pobles del costat, i per tant, de la mateixa manera que en urbanisme hi ha una intervenció directa i absolutament neutral de l'Administració, per tal de paliar aquests efectes, hi ha d'haver, també, una intervenció efectiva de l'Administració perquè no produeixi danys als pobles veïns una actuació determinada municipal, i en tenim exemples. No estic parlant de res que no hagi passat, i per tant, jo tampoc seria tan càndid de pensar que tot això no pot passar, simplement el que demanem és que hi hagi una regulació establerta i que no pugui provocar danys a altres àrees comercials o municipis veïns. Per tant, sí que entenem que hi ha d'haver una regulació en aquest sentit.

Vostè em diu que el procés aquest de desinversió de la cadena Carrefour, per motius evidentment molt racionals, que entenc que han de ser així, no es pot tirar endavant o no podem saber exactament quina és la data, el termini, que s'ha donat a la cadena per a reinversió. Però nosaltres creiem que s'hauria de fer alguna cosa, sigui des del futur PTSEC o en el mateix desplegament de la Llei 17/2000, per tal d'agilitzar aquest procés, perquè ens podem trobar també que en no conèixer el

termini d'alguna manera aquest termini es pot eternitzar. Vull dir, això també seria una perversió del mateix Dictamen del Consell de Ministres i, per tant, d'alguna manera s'ha d'arbitrar, s'ha de poder saber que, en un termini màxim raonable, aquesta gent ha de desinvertir, perquè mentre no es desinverteix continuen en una posició de domini de mercat, i aquesta també és una situació evidentment injusta.

Abans evidentment no he pogut acabar la meua intervenció, algun dels altres suggeriments, perquè són, simplement, suggeriments, a l'hora de poder, entre tots, elaborar un pla territorial sectorial que sigui el millor, i, per tant, estigui al més ben consensuat en aquesta cambra; altres aspectes i suggeriments, li deia reflexions, que ens interessaria fer: per exemple, l'excepció dels criteris d'ubicació general dels creixements programats en un POEC, concretament la lletra e de l'article 8.2. Perquè la possibilitat d'introduir un element d'incentiu en l'elaboració dels POEC per part dels municipis va ser, com sap, valorada positivament pel nostre Partit. Però tenim tres dubtes importants sobre la seva aplicació, tal com és establerta en el projecte del PTSEC. El primer d'aquests dubtes és si convé deixar sense limitació aquests creixements, aquests creixements programats des de l'àmbit municipal, atès que eventualment podrien desvirtuar completament la programació del creixement de l'equipament comercial previst en el PTSEC. En aquest sentit, pensem que una bona solució seria signar un topall màxim al creixement per aquesta via del conjunt de Catalunya.

El segon seria si aquesta excepció és aplicable a tots els municipis de Catalunya, tal com preveu l'article 8.3. La nostra convicció és que fóra desitjable limitar aquests incentius per municipis d'una certa envergadura i uns certs habitants, per dues raons: en primer lloc, perquè el que ens interessa incentivar, en tots els aspectes, és la programació del creixement comercial en mitjans i grans municipis, i, en segon lloc, perquè autoritzar per aquesta via creixements en gran i mitjà format de cinc mil metres quadrats per a municipis de mil habitants em sembla subvertir els objectius de la mesura i del mateix PTSEC; i, finalment, l'escalat proposat, que crec que s'hauria de discutir.

L'informe de competència per a la implantació de més quatre-cents metres quadrats en àrees amb dèficits importants d'oferta, d'acord amb l'article sisè de la Llei 17/2000, no s'haurien d'autoritzar implantacions de més de quatre-cents metres quadrats de grups empresarials que detinguin una quota de mercat superior al 25% en l'àmbit de Catalunya o al 35% en l'àrea d'influència de l'establiment. Això comporta un problema tècnic en aquelles àrees del país que tenen una subdotació significativa d'equipaments comercials, atès que és molt possible que la quota de mercat de qualsevol implantació de més de quatre-cents metres quadrats ultrapassi aquest 35%.

Aquest fet, que potser no vàrem tenir en compte en el moment d'acordar el text de la Llei, dificulta de forma manifesta l'assoliment dels objectius.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vigo. També, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha tornat a posar el dit a la nafra d'una posició de vostès que..., jo estic més pròxim a compartir, la de vostès, que la que s'ha expressat aquest matí, que és aquesta de l'àrea d'influència. Diu: «El que es fa en aquest terreny en un municipi té influència sobre els municipis veïns.» Home, amb grans superfícies és evident. És a dir, jo aquest matí he fet servir tots els subterfugis per no parlar del Pryca de Cabrera, però és evident que el Pryca de Cabrera és un equipament comercial pensat per a Mataró, i que va anar a Cabrera perquè l'Ajuntament de Mataró li va dir que no. Ho entén?

Però això ja no pot passar –això ja no pot passar. Vostè s'està referint als equipaments de tipus mitjà i a aquells equipaments que són competència municipal dintre de les previsions del PTSEC amb aquelles excepcions, i vostè em diu: «Compte que això també influeix sobre els municipis veïns en segons quines condicions i circumstàncies.» Jo estic més pròxim d'aquesta afirmació que no pas de la que es feia aquest matí que deia: «Això no influeix sobre els municipis veïns, pràcticament sota cap circumstància.» Potser exagero, potser també hi havia..., home, en alguna circumstància també. Però, s'hi fixa, no? És a dir, hi ha un ventall de posicionament respecte a una cosa tan simple com aquesta, no?

Bé. Ja li he dit cap a on m'inclino, i ja li he dit que ens estudiarem amb molta atenció les propostes ja específiques de l'article 8, apartat 3, que vostè fa, perquè les tindrem, de debò, doncs, en compte com les altres alegacions que s'han preparat i amb una atenció molt especial.

Limitació del creixement. A veure, les llicències municipals s'han de donar d'acord amb els criteris del PTSEC. Això és el que estableix el Pla. I llavors vostè em diu: «Sí, però respecte als POEC...» I quan aquí, per tant, s'obre una vàlvula de discreció del municipi, vostè em diu: «Limitem-los-hi, també.» Establim un sostre, un sostre que m'ha semblat entendre que vostè volia que fos un sostre per al conjunt de Catalunya, cosa que és molt perillosa, perquè llavors s'estableix una carrera contra rellotge a veure qui primer s'emporta la quota, o bé un sostre també territorialitzat.

Miri, jo, una..., diguem-ne, una posició preconcebuda contra posar un sostre no la tinc, o un topall, eh?, no la tinc, perquè, de fet, seria coherent amb tot això que estem dient, però tampoc m'agrada que m'acusin de limitar indegudament la capacitat d'actuació dels municipis, sobretot quan acabo de fer el discurs de la responsabilitat, de la naturalesa de govern democràtic dels municipis i de la lleialtat institucional. Si ens trobéssim amb una forta pressió en aquesta direcció, doncs, molt bé, perquè al capdavant –hi insisteixo– no seria incoherent amb les posicions que hem defensat nosaltres sempre, que ha sigut controlar el creixement de determinades formes d'oferta comercial. Però jo preferiria que no ho haguéssim de fer i preferiria que l'experiència ens de-

mostrés que els municipis també actuen, des d'aquest punt de vista, doncs, amb un criteri de defensa del comerç urbà –qui menys que el propi municipi ha d'actuar en defensa del comerç urbà.

Bé. I llavors vostè em porta..., la tercera qüestió que planteja és en un terreny molt perillós, que és el terreny d'establir..., diguem-ne, ja establim una certa discriminació a favor dels municipis que tenen una polaritat comercial, els caps de comarca, en alguns casos bipolars, com pot ser, doncs, el Vallès Occidental. Però vostè m'incita més en aquesta direcció a base de premiar o donar més capacitat de maniobra als municipis més grans enfront dels municipis més petits, i això és molt delicat. Això és molt delicat perquè podríem trobar infinitat d'exemples on això produiria distorsions. De manera que no li puc assegurar, en aquests moments, com al final acabarem reflectint la preocupació de vostè, que no sé si la podrem reflectir, però, en qualsevol cas, sàpiga que sí que la considerarem.

Bé. Finalment, deixi'n-me –només per acabar, senyor president, amb el temps petit que em deu quedar–, recordar-los una cosa que, com a conjunt de la política que hem desenvolupat durant aquests anys, és un bon resum de les conseqüències, no?

A Catalunya tenim 56 metres quadrats per mil habitants de superfície d'hipermercat, de gran superfície en el terreny de l'hipermercat, quan la mitjana espanyola és 58,8 i quan la majoria de comunitats de l'Estat –per exemple, Madrid és 72, Andalusia, 66; València, 61, i nosaltres a 56,1– i la comparació amb els altres països europeus també ens és molt favorable.

És a dir, hem estat defensant un model d'una manera consistent; vostès ens han acompanyat normalment en la defensa d'aquest model, i –jo ho crec– ens en podem sentir prou joiosos de la feina que s'ha fet en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial (tram. 300-00391/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial, que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i, per a la seva exposició, té la paraula l'illustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, el suposo coneixedor dels estudis de la Caixa de Catalunya i, en concret, de l'Informe de tardor sobre la situació i les perspectives de l'economia catalana de l'any 2000, que té un llenguatge que no coincideix amb el triomfalisme de les nostres autoritats i, en concret, del Govern català.

Si es mira bé les pàgines 44 i 45 de l'Informe, d'aquest Informe de tardor 2000, diu exactament –i no faig cap extrapolació intencionada, ho diu–, textualment: «L'evolució dels principals indicadors de l'activitat industrial confirmen la pèrdua d'impuls registrat a mitjan 2000 i el màxim assolit durant la primavera.» I dóna tota una sèrie d'indicadors. Més endavant, concretament a la pàgina 45, afirma que «la pèrdua d'impuls de l'activitat industrial catalana són els elements que han reduït el diferencial de creixement que mantenia Catalunya amb la resta d'Espanya». Bé, això no em preocupa, aquesta comparació, simplement la descripció de la pèrdua d'impuls de l'activitat industrial catalana, i també continua donant indicadors que ho corroboren, tot un seguit d'indicadors.

Realment estem davant d'una sintaxi que és contrària al que es diu oficialment, on normalment la situació industrial, *sensu stricto*, queda enfosquida per una valoració de l'economia, que és cert que no va com els anys anteriors, però que ara comença una situació diferent. És clar que aquesta situació que descriu parcialment l'Informe de tardor de la Caixa de Catalunya, nosaltres, Iniciativa per Catalunya - Verds, no ens felicitem òbviament, perquè agraeix la condició concreta de la gent treballadora.

Ara bé, el que descriu l'Informe comença a tenir, ja, les seves repercussions a importants empreses que operen a casa nostra: multinacionals, unes; nacionals, nostres, d'altres. I és una situació que ja és força preocupant per les seves repercussions a l'ocupació, en general. Es tracta, entre d'altres, de Iar Ibérica, Miniwat, amb mil persones afectades, Schulmberger, General Electric o bé Control, la vella Llamas, i les d'economia social com Inducar, Tomas, Equipos Eléctricos, entre d'altres. I no tinc ganes de continuar perquè la llista seria un xic pesada. Per cert, hi ha estudis que els costos laborals d'aquestes empreses estan molt, però molt per sota de la mitjana de la Unió Europea.

Això, doncs, interpello per aquestes situacions, per aquests forats negres, no per allò que marxa bé. I no parlaré de Sintel, no perquè no sigui important, que ho és molt, sinó per cortesia amb tots els grups de la cambra amb els quals compartim tota una sèrie d'iniciatives per salvar Sintel. Entre altres qüestions perquè la seva desaparició, la de Sintel, comportaria la pèrdua de treball de tres-cents catalans. Tampoc parlaré de la Soldevila, de Castellar de N'Hug, per la mateixa raó, però hi són, també, aquestes dues empreses.

El fil conductor que uneix la majoria d'aquests forats negres –em queixo davant de l'economia social– és: reestructuracions per obtenir més beneficis, unes cotes més altes de rendibilitat, una cosa que avui està de moda. A casa nostra, la Thompson, que sí que anava com una moto, va marxar d'Osona perquè volia guanyar molt més. I recordo, amb tristesa, que el Departament d'Indústria va fer «mutis pel fòrum» amb relació a la Thompson. Igual que la Sony, que presenta un expedient de regulació, contemporàniament, que fa públic el seu repartiment de dividends dels anys 96-2000 per un valor, senyories, de 28.000 milions de pessetes. No està malament, senyors meus; no està malament, senyor conseller.

De manera que, senyor conseller, li demano el que no ha de fer i, després, l'interpello amb relació al que hauria de posar en marxa. Què no ha de fer? Traspassar aquests problemes al Departament de Treball, que és el seu inveterat hàbit, i vostè ha de procurar oferir solucions negociades, perquè externalitzar els problemes a Treball és agreujar la situació d'aquests forats negres. Vostè, si m'ho permet, ha de convocar les parts i posar ordre en aquesta situació caòtica i, a més amés, sabent que aquestes modes poden generalitzar-se més encara, és a dir, obrir solucions i situacions d'acomiadaments en empreses que funcionen la mar de bé, proposar un codi ètic al món de l'empresa. Però, sobretot, li demano coratge polític, que no és poca cosa, i li posaré un antecedent d'aquests dies del que significa coratge polític: els seus col·legues francesos, senyor conseller, amb el senyor Lionel Jospin al capdavant, han fet un gest de gran rellevància política i de gran altura moral, de gran responsabilitat nacional, sobretot, i és el cas de la Marks and Spencer –segur– i, també, el de Danone –compte amb la Danone de Granollers!: grans beneficis i tancament..., perdó: intent de tancament de centres de treball. Les autoritats franceses mostren el seu desacord ferm i actual i obliguen de moment a la multinacional a regular; dic jo que això ho fa un govern honorable, un govern que utilitza els marges encara no irrellevants de poder polític, d'autoritat política, en aquest món de la globalització.

Realment, senyor conseller Subirà, què impediria que vostè i el seu Govern facin un gest similar al dels nostres veïns de França, perquè el Govern francès ha fet un gest polític que demostra la no-subalternitat al món de l'economia, al món dels capitals de *quita y pon* i la seva vinculació al món de la justícia social. Si un observador tirés d'arxiu, podria arribar a una certa especulació; la seva resposta podria ser –estic especulant– que, donat que l'economia va com una moto, els afectats d'aquests forats negres no han de preocupar-se i que busquin feina per una altra part, que va ser la resposta que vostè em va donar quan la història de la vella Corberó. Però, d'això m'oblido perquè realment és aigua passada. Per aquesta resposta, jo penso que ja té un lloc al purgatori, diguem-ne, un purgatori terrenal, s'entén. I ara seria el moment de sortir d'aquest desagradable territori: de quina manera? Ja l'hi he dit: defensi la indústria catalana que no va bé –vull dir la que no va bé–, millori tot el que pugui, posi en marxa un procés de negociació per solucionar els problemes dels forats negres, però posi un codi ètic per a les empreses i també tingui present l'actual situació econòmica, especialment en els escenaris industrials, prestant atenció als que diuen, als informes d'institucions, que parlen molt seriosament, i al marge de les contingències polítiques, perquè, de moment i amb la hipòtesi més amable, vostè i el seu Govern amb relació a aquesta història, que estic descrivint i denunciant, han abaixat la guàrdia.

Finalment, senyor conseller, encara que no ho sembli, tinc una certa expectativa i una certa esperança, aquella que esdevé de la ciència, que diu que, si els humans tenim, tots, el mateix genoma, la qual cosa és vàlida, per extensió, als consellers catalans i als ministres francesos, doncs, vostè està en condicions, per aquesta raó científica, de fer un gest similar al de Lionel Jospin. I

perdonin un petit incís: aprofito l'ocasió per demanar a qui correspon que cal una intervenció urgent i ferma del Govern central per tal que Sintel pugui salvar-se definitivament en la línia que planteja el seu comitè intercentres. Dic «a qui correspongui» perquè també en aquesta ocasió el conseller d'Indústria no ha estat a l'altura; vull dir a l'altura de la seva autoritat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. Per donar resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president..., senyor diputat, vostè ha començat la seva intervenció ensenyant-me l'informe de tardor. Sí, sí; això és com allò de la temporada «Ha arribat la primavera al Corte Inglés», és a dir... No, no, no ho dic..., ho dic simplement perquè, òbviament, l'informe de tardor és un informe sobre conjuntura, eh?, i vostè em diu: «A la tardor es comença a detectar una inflexió en l'economia industrial catalana –ja el conec, eh?–», i llavors d'aquí desprèn tota una sèrie de coses. Del que no està segur ningú és de si aquesta inflexió respon a un moviment estrictament conjuntural o bé hi ha símptomes de recuperació, que jo crec que en l'economia catalana, espanyola i europea encara no hi són, és a dir que continuem en aquesta zona d'indefinió de si la corba anirà avall o tornarà a mantenir-se cap amunt a una velocitat de creixement –home, no espectacular però positiva com la que hem tingut els darrers anys, que, probablement, la millor manera que un cicle alcista continuï i duri molt temps és que sigui relativament mantingut, moderat el seu creixement–, o bé si, efectivament, hem entrat en una fase de descens del cicle econòmic.

Avui, precisament, en els mitjans de comunicació hi ha, almenys en un que jo hagi vist –que he pogut llegir a fons–, una informació..., perquè vostè sap que la nostra economia, que depèn de l'europea –un 70% de les nostres exportacions van a Europa–, a la seva vegada, l'economia europea depèn substancialment de la nord-americana, i avui parla d'uns símptomes de recuperació, també amb interrogant, de l'economia americana, de manera que igual ens podem trobar que aquesta situació de lleuger descens de la tardor del 2000 sigui conjuntural.

En el seu conjunt, l'any 2000 ha estat extraordinàriament bo, extraordinàriament bo; d'aquí a pocs dies, precisament, presentaré l'informe de la indústria a l'any 2000. És clar, perquè jo no faig informe de tardor, d'estiu, de primavera i d'hivern; el que presentaré serà de l'any 2000, que és el que fem normalment, i solem ser el primer informe que es presenta complet de l'any –espero que el presentaré d'aquí a pocs dies–, i és bo, és positiu.

Home, és clar que em preocupa el que vostè diu, perquè, és clar, a mi em preocupen no només les empreses que van malament; també em preocupen les que van

bé, perquè el que hem d'intentar aconseguir és que les que van malament vagin bé i les que van bé vagin bé i, si pot ser, millor, perquè d'això viu l'economia i d'això viuen els treballadors del nostre país: que les empreses vagin bé. Tant important és fer que les empreses que van bé vagin bé com que les que vagin malament es puguin salvar. Vostè diu: «Escolti, vostè s'ha inhibit i vostè hauria de fer el mateix que en Jospin». Home, senyor diputat, ja m'agradaria. No compari els instruments d'acció i de pressió que sobre una empresa –alerta, eh?, sobre tot si és una empresa de determinades característiques com és Marks and Spencer– té el Govern francès i el que tenim nosaltres, i l'hi dic amb tot el dolor del meu cor. M'agradaria tenir-ne tant com el Govern francès. Però, malgrat això, quan les circumstàncies s'han presentat de tal manera que, efectivament, hem pogut fer una intervenció forta, l'hem fet i l'hem fet a fons.

Miri: no fa gaire, vaig enviar una carta felicitant una persona que es jubilava. Aquesta persona que es jubilava era el president del comitè d'empresa de la Seda, que en va ser president durant els anys d'aquella duríssima crisi de la Seda. I el vaig felicitar perquè es jubilava perquè ens vam fer amics, i ens vam fer amics per la següent raó –vull dir que això és irrellevant, eh?, a efectes de resoldre el problema, però ens vam fer amics–: perquè ni ell em va enganyar mai a mi ni jo el vaig enganyar mai a ell, i, a base d'actuar d'aquesta manera –i més coses–, vam aconseguir salvar la Seda, contra el pronòstic de molta i molta gent, perquè la situació, aquella, va ser molt dramàtica. Vostè, jo no sé si recorda que el que ens vam trobar va ser no que una multinacional deia que volia tancar aquell centre de treball perquè volia fer més beneficis, sinó que, a la pràctica, va deixar les claus a sobre la taula i va marxar. I després vam tenir el tema de Taurus, després vam tenir el tema de Capisa i després vam tenir temes que no ens en vam sortir. Per exemple –ja l'hi dic jo, perquè no me'l digui vostè–, el tema de Tagra; és a dir, vam tenir el tema de Comforsa... Resolt? Home, jo li diria que brillant. És a dir que d'aquesta inhibició que vostè diu... Jo no li diré que de vegades no hem pogut fer res, que de vegades ens ha depassat, que de vegades..., però, en els casos que representaven traumes més forts o bé per raons territorials o bé per raons quantitatives, sí que s'han fet intervencions, i, si jo presumís que sempre han estat coronades per l'èxit, estaria dient una mentida –no la vull dir–; de vegades no, però, en molts casos, sí, i, a més a més, amb un reconeixement ple, amb un reconeixement sincer, obert, normal de les organitzacions sindicals. (*Remor de veus.*)

Bé, però tot això són actuacions, senyor diputat, a la defensiva i vostè em preguntava per la política industrial. Miri: jo li faré una ràpida descripció d'unes línies essencials –que he explicat més d'una vegada i que no em fa res tornar a repetir– que han estat valorades per algú molt positivament. Nosaltres ens vam trobar amb un sistema industrial, quan ens vam incorporar a la Unió Europea, que necessitava diversos canvis de mentalitat, que són molt més difícils de fer –canvis de mentalitat– que no pas modificacions tècniques i, essencialment, van ser tres: la internacionalització, la qualitat, que va juntament –molt lligada– amb la productivitat i la tecnologia, que en una primera etapa –aquesta dar-

ra, la tecnologia— ens vam haver de centrar en allò que eren mancances evidents del país, que eren les infraestructures tecnològiques. Bé, no vull dir que s'hagi acabat l'etapa d'anar creant infraestructures tecnològiques, perquè això, probablement, no s'acaba mai, però arriba un moment que en tens unes tals que ja et pots permetre actuar amb unes altres direccions que espero que tindrà l'oportunitat d'explicar aviat, perquè presentarem el Pla de recerca i d'innovació tecnològica i algun diputat d'aquesta casa ja em va anunciar que demanaria que comparegués a la Comissió, i hi compareixeré i l'explicarem a fons.

Escolti: es pot fer molta feina no estrictament amb massa diners; es pot fer molta feina molt positiva. Ja en parlarem, eh? Per tant: internacionalització, notable actuació d'algun organisme com el Copca, qualitat—notabilíssima actuació del Centre Català de la Qualitat— i innovació tecnològica, que ja en parlarem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però —hi insisteixo— això és molt discutible; hi ha autoritats en aquest món de la política industrial, com en Michael Porter, que fan una valoració molt positiva de la política industrial que s'ha dut a Catalunya aquests darrers anys, i això, si vostè ho vol buscar, ho trobarà en un llibre que es diu *On competitiveness*, eh? —d'en Michael Porter, l'últim que ha publicat— i que fa una valoració positiva de tot el que s'està fent en aquest país aquests darrers anys. Però, a més a més, jo m'he de moure bastant, precisament per promoure l'economia catalana, per mirar d'atreure inversions i per acompanyar empresaris a l'exterior, i sempre em trobo amb una valoració positiva fora, almenys darrerament. No fa gaire, era a Verona, en una reunió de la Fundació Aspen, i a Verona em vaig trobar que, pel que fa als empresaris del Vèneto, que és una zona molt especial i molt positiva en la seva evolució recent d'Itàlia, es feia una valoració enormement positiva de l'economia catalana. I ahir, a *La Vanguardia*, sortia a l'última pàgina de les pàgines econòmiques una noticieta —perquè això de *good news is no news*, com vostè sap— que deia —bé, ho llegiré en castellà—: «Cámara de Milán: Cataluña entre las regiones más fuertes» i llavors deia: «Cataluña está a la cabeza del ránking de la Cámara de Comercio de Milán, según la investigación realizada por Eurochambres...», i continua. És una investigació que demana l'opinió a 105.000 empresaris d'Europa. I vostè em dirà: «Home, escolti: però això és gràcies a l'esforç de tots.» I tant! Dels empresaris, dels treballadors, dels sindicats, dels poders públics i també del conseller d'Indústria, Comerç i Turisme i, en aquest cas, d'Indústria.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, prenc nota del llenguatge festiu que vostè té amb relació als informes d'entitats tan impor-

tants com la Caixa de Catalunya, especialment quan aquesta literatura és crítica i no coincideix, possiblement perquè, que jo sàpiga, la Caixa de Catalunya no està sotmesa a les lluites electorals i, per això, té un llenguatge més desinhibit que el seu.

Òbviament, no el comparo amb el senyor Jospin —vull dir amb relació als poders; déu me'n guard!—, però jo no em referia a aquesta autoritat normativista, sinó a l'*auctoritas*, a l'autoritat moral, perquè és obvi que vostè, amb els poders que té —pocs o molts—, doncs, fa el que pot o, millor dit, el que vol, però li parlava d'un gest moral, perquè entre no fer res..., perdó: entre no fer el que es vol i no fer res hi ha un terme mig. Miri: acabo de conèixer unes declaracions de la comissària europea d'Afers Socials, la senyora Diamantopoulou, que diu, amb relació a la situació de Marks and Spencer: «Actitud indigna l'anunci d'acomiadament de milers de treballadors...», bla, bla, bla, bla... «És indigne que els treballadors se n'assabentin per la premsa només un minut...», bla, bla, bla, bla...». Un document que, després, si vol, li passaré... Bé, és un document d'una comissària que té els poders que té —possiblement, menys que vostè— i, en aquest sentit, doncs, fa un gest moral de gran importància.

Senyor conseller, jo l'interpello i li dic allò que no va perquè, pel que va bé, ens hem de felicitar que vagi endavant. I aquesta és la meua tasca noble, digna, legítima de l'oposició: valorar positivament el que va bé, impulsar que vagi millor, però alertar, evidentment, i denunciar aquelles coses que no van bé. En qualsevol cas, m'esperava la seva resposta amb relació a aquestes situacions i esperava, també, la seva desresponsabilització d'aquestes situacions, i esperava la seva desídia amb relació a aquestes decisions, perquè això forma part de la seva manera de ser, de la seva pasta de no ser útil, precisament, per a la gent treballadora.

No ha dit res d'una novetat que podria encapçalar vostè: el codi ètic, que de moment està assumit per quatre, cinc empreses multinacionals importants, però que caldria que alguna autoritat amb la seva *auctoritas* impulsés això perquè es generalitzés encara més. I per què està en contra de fer un gest, encara que sigui simbòlic, com el del Govern Jospin? Jo crec, senyor conseller, que amb aquesta desídia amb relació a aquestes situacions del que no va bé, amb aquesta desresponsabilització en aquestes històries que no van bé, vostè està col·laborant amb aquesta història dels capitals transhumans i està legitimant el món de les empreses de *quita y pon*.

En definitiva, senyor conseller, li torno a preguntar fins a quin punt vostè seria capaç de coordinar un moviment capaç d'impulsar la negociació entre aquestes empreses i els seus comitès i els seus subjectes contractuals, perquè això sí que ho pot fer, això sí que entra dintre dels seus poders, per solucionar tot el que es pugui d'aquesta situació d'aquests forats negres.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president..., senyor diputat, miri: si jo fos una persona que m'inhibís d'aquesta situacions, la Seda no existiria, Comforsa no existiria, Fibracolor no existiria, Capisa no existiria, Forja La Creu no existiria, i no li continuo la llista... Per tant, home, no em digui això... Diu: «Oh, és que vostè no fa declaracions espectaculars!» Miri: quan convé, sí; quan jo crec que no convé, no. Vol que l'hi expliqui? L'hi explicaré, vaja, encara que no vulgui, però ja sé que tampoc em dirà que no ho expliqui... Ah, per cert, deixi'm fer una observació: quan jo he fet aquella petita broma –l'humor no és perjudicial– per dir que aquell informe era un informe de conjuntura, referint-me, simplement, que el títol de l'informe diu «Informe de tardor», no volia riure'm de la Caixa de Catalunya; volia, simplement, subratllar que diu «Informe de tardor».

Miri: jo, avui, he tingut una interpellació a última hora del de matí i tenia tres interpellacions a la tarda. Molt bé. Que hauria hagut de fer, lògicament? Doncs, anar-me'n a fer un dinar frugalíssim i dedicar-me a preparar les interpellacions, que és el que fa qualsevol persona abans de tenir una responsabilitat d'aquest tipus, però no ho he pogut fer. I sap per què no ho he pogut fer? Perquè avui tenia l'oportunitat de tenir un dinar llarg –que he tingut– amb una persona que em sembla que no li sabrà cap greu que ho digui perquè, a més a més, el que explicaré ara, jo crec que es pot explicar, amb un senyor que es diu Montes, Eduardo Montes, que és el president de Siemens.

Entre les situacions complicades que tenim en aquests moments aquí, a Catalunya, hi ha les que deriven de la resolució final del concurs del tren d'alta velocitat. Molt bé. Hi ha dues empreses a Catalunya que podien guanyar aquest concurs; recordi que Siemens, a Catalunya, té, si no ho recordo malament, 1.400 treballadors, és a dir que tampoc és cap trivialitat. Bé, ha guanyat Siemens, però, evidentment, això, que dóna unes determinades possibilitats d'omplir feina i, a més a més, d'aportar tecnologia a la fàbrica de Cornellà, la importància de la qual no se li amaga –segur que vostè la coneix molt bé; és una fàbrica instal·lada aquí des de l'any 1910–, en canvi, això, realment, crea un problema, o pot crear, potencialment, un problema a Alstom, a Santa Perpètua. Bé, miri: en lloc de fer declaracions, el que he fet ha sigut tenir aquesta reunió de treball, i li explico les conclusions a les quals hem arribat: existeix la possibilitat –si es concretarà, o no, no l'hi puc assegurar jo perquè no depèn de mi, però n'existeix la possibilitat, i nosaltres farem tot el que podem perquè així sigui– que... Deixi'm explicar-li una cosa, abans: en el cost d'un tren, aproximadament, un terç és maquinària elèctrica i dos terços mecànica, incloent-hi la carrosseria, etcètera, etcètera. Siemens pot fer aquí –i pensa fer-ho– el terç elèctric, o sigui, els motors, fonamentalment, i la part de tracció i, en canvi, està en disposició –i ho dic en públic– de subcontractar a Alstom la part mecànica, que, degut a l'acord que existeix entre Alstom i Caf, de partir per la meitat les seves actuacions, voldria dir que tindríem dues terceres parts del cost del tren fabricades aquí, a Catalunya, amb un nombre d'hores de treball importants per a Alstom. Això,

no està a mans meves decidir-ho –ho han de decidir ells–, però, en canvi, sí que podem facilitar les coses perquè, efectivament, passi això.

Bé, escolti: què prefereix? Que faci unes declaracions explosives parlant de com s'ha adjudicat el contracte, que, per altra banda, segurament que està perfectament bé, o bé que em dediqui a assegurar la feina per a la fàbrica d'Alstom a Santa Perpètua de Mogoda? Doncs, faig això, i vostè m'ho criticarà, però jo crec que és la feina que he de fer. No se li amaga que, darrere d'això, poden venir més coses; no se li amaga que les llançadores poden ser, perfectament, per una política de compensacions raonable, adjudicades a Alstom, que si, efectivament, entra en aquest joc, podria encarregar la fabricació dels motors a Siemens, amb la qual cosa tindríem que, substancialment, alta velocitat –dues terceres parts– i llançadores –dues terceres parts– serien fabricades a Catalunya. Home, em sembla que això forma part de la meva feina i que és la constructiva i, de tant en tant, ja farem declaracions; no pateixi. Però continuaré fent aquesta feina, que és la bona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives (tram. 300-00194/06)

La següent interpellació, la formula la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho –l'adreça al conseller de Treball–, sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el nostre Grup Parlamentari va considerar que s'havia de presentar una interpellació sobre el cooperativisme a Catalunya perquè creiem que és una de les fonts de riquesa del nostre país. El cooperativisme té uns predicaments que nosaltres considerem molt importants: en primer lloc, la producció de béns i serveis, la producció de riquesa, la generació d'economia, la generació d'ocupació; en segon lloc, és una fórmula que estableix la participació democràtica dels socis cooperativistes en la gestió d'aquest món cooperatiu, i no tot el sistema, tot el règim empresarial ho té –ni de bon tros!, de sobra ho coneixem tots i cadascun de nosaltres–, i, en tercer lloc, perquè el cooperativisme, el moviment cooperatiu, suposa un arrelament al territori, un arrelament a la terra i suposa una eina, un eix, un instrument per al desenvolupament local i comarcal excel·lent.

El cooperativisme, diputats i diputades, mou, factura a Espanya gairebé cinc bilions de pessetes i suposa gairebé el 5% del producte interior brut; ocupa a la resta d'Espanya entre socis treballadors i no socis, aproxima-

dament, directament o indirectament, 800.000 treballadors, però també a Catalunya suposa una eina de creixement econòmic importantíssima.

D'acord amb el títol cinquè del Decret legislatiu 1/1992, és a dir, la Llei específica de cooperatives de Catalunya, pel qual s'aprova el text refós de la nostra Llei, la Generalitat de Catalunya reconeix la importància del moviment cooperatiu per al desenvolupament de Catalunya. Així, seguit amb els articles corresponents de la Constitució espanyola del 78, de l'Estatut d'autonomia, de la Llei general de cooperatives a nivell estatal i, en aquest cas, de la llei específica.

Ara bé: jo em pregunto si, malgrat aquests preceptes, al cooperativisme de casa nostra, no li és reconeguda la seva importància, i li faig un esment específic, senyor conseller. Per exemple: quin ha estat el reconeixement del moviment cooperatiu al Pacte per a l'ocupació a Catalunya? M'agradaria que això es valorés i que, sobretot, ens donés una resposta respecte a com podria ser el seu tractament en el futur. Sabem i coneixem l'interès de la Conselleria de Treball en el que són les propostes de futur del moviment cooperatiu i, sobretot, en el que és l'elaboració d'una nova llei específica que modifiqui el Decret legislatiu 1/1992. També sabem i coneixem, com tots els membres d'aquesta cambra, les modificacions orgàniques que s'han produït al Departament de Treball envers la Direcció General d'Economia Social i Autoempresa. Nosaltres ho valorem molt positivament. També hem de dir-li que nosaltres ens hem posat en contacte amb la Confederació de Cooperatives de Catalunya, i també han valorat les persones responsables que ara ho duen a terme de forma molt positiva. Però creiem que queda molt per fer, senyor conseller, i algunes de les coses no sé si vostès les tenen previstes.

Nosaltres voldríem demanar-li tot un seguit d'accions respecte al món cooperatiu. A Catalunya, un de cada sis catalans és soci de moltes i cadascuna de les cooperatives catalanes, molt diversificades, que tenim a casa nostra, diversificades cooperatives de consum, cooperatives de serveis i transports, cooperatives d'ensenyament, cooperatives sanitàries... —vostès les coneixen tan bé com nosaltres. Només dues dades: la cooperativa de serveis i transports gairebé factura 500.000 milions, i les cooperatives agràries quasi facturen uns 200.000 —no sé si coincidiran les nostres dades amb les que tingui el Departament—; la cooperativa de serveis, les federacions de cooperatives de serveis gairebé ocupen més de 50.000 treballadors a casa nostra, a Catalunya, i les cooperatives agràries ocupen més de 10.000 persones aproximadament, no sé si..., crec, 12.500 aproximadament. Però, a més d'això, hem de tenir en compte que les cooperatives, per exemple, agràries són les úniques eines de presència a molts llocs, a molts indrets del nostre territori, sobretot amb aquella figura que nosaltres tenim, que és la de les seccions de crèdit, que en algunes i en alguns municipis encara són l'única eina de crèdit, l'únic instrument de crèdit financer d'aquell territori. Amb la qual cosa estem parlant de la importància de la diversificació del nostre moviment cooperatiu i de la incidència que això té en el règim econòmic del nostre país.

Per això creiem, senyor conseller, que no s'han produït el reconeixement i la importància del món cooperatiu al nostre país. Jo sé que vostè em dirà a l'exposició, després del meu torn de paraula, que sí que s'ha produït aquest reconeixement i que la importància del cooperativisme ha estat palesa en l'actuació de la Generalitat de Catalunya; m'agradaria que m'ho expliqués i que ens expliqués les línies de treball envers això. Jo torno a recordar-li que en el Pacte per a l'ocupació, on han estat presents, i li ho recordaré després, amb tot el seguit d'ajuts que es donen al món cooperatiu, si és aquesta la importància que el Govern i l'Executiu de Catalunya donen al sector cooperatiu.

S'estan, ara mateix, elaborant dos llibres que jo crec que són força importants: el Llibre blanc sobre l'economia social —l'està elaborant el Departament de Treball— i el llibre sobre el tercer sector que està elaborant Presidència. Miri, un dels aspectes fonamentals envers el món cooperatiu és la definició, la clarificació i la potenciació d'aquest sector cooperatiu en el món de l'economia social; suposa el primer motor de l'economia social, i a nosaltres ens agradaria, senyor conseller, que això quedés clarament establert en aquests llibres. Per això demanaríem una clarificació de quins són aquells instruments que formen part de l'economia social, aquelles eines que fomenten l'economia social, com podrien ser, evidentment, les cooperatives, les mutualitats, associacions sense ànim de lucre, les fundacions..., i deixar molt clarament definit quines serien les que formarien part d'aquest tercer sector, que, al meu entendre, podrien ser empreses d'inserció social, empreses de voluntariat, fundacions, empreses de prestacions assistencials, etcètera. Amb això li vull deixar palès i vull deixar palès a la cambra que el que ens interessa és que quedi exactament clarificat la importància del sector cooperatiu en l'economia social de nostre país i la clarificació en aquest llibre. Per això demanaríem que es produís una bona coordinació entre les dues conselleries a l'hora d'elaborar aquests dos llibres blancs.

En segon lloc, senyor conseller, nosaltres li demanaríem una major capacitat d'interlocució i de major reconeixement dels representants del cooperativisme. Vostè em dirà que ja s'està fent, que s'estableix a la llei específica, etcètera; però nosaltres voldríem anar més enllà. Voldríem anar més enllà perquè l'article 131 de la Constitució espanyola, punt 1, estableix l'assessorament i la col·laboració dels sindicats i d'altres organitzacions professionals, empresarials i econòmiques en els projectes de planificació de l'activitat econòmica. Ho considerem importantíssim. La presència del món cooperatiu en la planificació i programació de l'activitat econòmica és un dels nostres reptes de futur; com és un dels nostres reptes de futur la participació de diferents organitzacions sindicals que representin els nostres teletreballadors, els treballs del futur, l'externalització del món del treball, etcètera. Estem ara en un gran debat, en un debat important de com s'han de formular les noves fórmules de representació sindical en aquest segle XXI, i entre elles hauríem d'incloure les de la participació i la representació de l'economia social.

I li ho diem per una raó important. Vostè coneix exactament la presència, la importància que ha tingut el

CEPE, la confederació empresarial de l'economia social a Espanya, però com aquest CEPE també s'ha quedat fora d'organismes importants, com és el Consell General de la Formació Professional, els consells de diferents entitats gestores, i, fins i tot, de la participació en la gestió de la formació professional continuada al nostre país, dels ajuts del Forcem. Nosaltres creiem que en aquesta elaboració de la nova llei específica de Catalunya, nosaltres, l'Executiu de Catalunya i el nostre país s'haurien d'apuntar un punt i ser capdavaners, ser pioners en el que hauria de ser el tractament de la representativitat de les organitzacions i les confederacions del món cooperatiu.

Ara sí que li començarem a fer retrets, retrets a la gestió de la Generalitat de Catalunya, perquè, escolti, miri, jo veig les ordres de subvencions del Departament de Treball, i, la veritat, en aquesta línia d'ajuts —a banda dels ajuts que també s'estableixin de forma concreta per al món agrari, per a altres sectors productius; estem parlant dels ajuts que es donen al món cooperatiu amb relació a la seva generació d'ocupació—, la veritat és que ens sorprenem. Ens sorprenem perquè la primera Ordre, la del 12 de febrer del 2000, per la qual s'estableixen els ajuts adreçats a les estructures representatives de l'economia social, estableix en el seu Programa 5, que és el que va adreçat a les subvencions per a les estructures representatives de les empreses de l'economia social, una partida pressupostària de 32 milions de pessetes. Jo suposo que vostè recorda, senyor conseller —i si no ho sap, perquè, evidentment, no era conseller en aquells moments—, que fa entre cinc i vuit anys aquesta partida pressupostària pujava gairebé 45 milions de pessetes. S'ha produït una davallada important, i una davallada que el nostre Grup no considera justificable.

En segon lloc, tenim l'Ordre de 9 de febrer del 2001, que estableix partides pressupostàries de 210 milions, que, per cert, vénen del Ministeri de Treball, adreçades a incorporació de desocupats, interessos de préstecs, assistència tècnica... Aquesta mateixa Ordre recull també una subvenció de 59 milions, també del Ministeri de Treball. I l'única aportació que es fa, directa, de la Generalitat de Catalunya, és a dir, del Departament de Treball, és l'establerta a l'Ordre del 12 de febrer, d'un total de 315 milions adreçats a estudis, auditories, assessorament, inversions productives, etcètera. Home, nosaltres creiem que s'ha de produir un increment considerable en aquestes partides pressupostàries, perquè, és clar, amb 300 milions de pessetes, moure, incentivar un sector cooperatiu a Catalunya que genera l'ocupació i genera l'increment de riquesa que hem esmentat abans creiem que queda molt per sota del que això pot dir de reconeixement i potenciació del sector cooperativista.

Com que veig que se m'acaba el temps, li voldria només esmentar tres coses de les quals després, en el nou torn de paraula, també li deixaré constància, amb relació sobretot a la formació del món cooperatiu i a l'Institut de la Formació i de la Promoció, i sobretot a les mancances que encara resten en el Registre de Cooperatives de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Il·lustre diputada, en primer lloc, i com que m'ho ha preguntat directament, doncs, permeti'm que recordi la importància que té per al Govern de la Generalitat de Catalunya dinamitzar i enfortir el moviment cooperatiu. Per això aprofitaré aquesta interpellació per donar resposta a les preguntes que ha fet, i també per dir quins són els criteris de capteniment que té el Govern de la Generalitat tant pel que fa al marc normatiu com a la política de gestió en l'àmbit cooperatiu. També, moltes gràcies pels elogis que ha fet d'algunes de les persones de l'equip del Departament.

Dir que compartim plenament amb vostè la importància, per part del Govern de la Generalitat, que es dona al món cooperatiu, per algunes de les raons que vostè mateixa ha expressat i per altres moltes. Miri, estem absolutament d'acord amb vostè: la importància quantitativa que té aquest sector..., i no hi entraré, perquè vostè ja ha dit força xifres, en el tema de creació de llocs de treball i del que significa de creixement econòmic. Únicament permeti'm dir-li que en el nostre país aquest sector no només té aquest pes d'una manera tradicional i que, a més a més, aquest pes l'ha tingut tant en moments, diguem-ne, bons per a l'economia com també en moments on hi havien certes dificultats, sinó que prenc com a exemple el que va passar l'any passat, l'any 2000. L'any 2000, el que va passar en el nostre país és que es van crear 433 noves cooperatives, amb 1.997 nous socis, i això va passar, a més a més, al conjunt de tot Catalunya.

També compartim algunes de les qüestions que ha dit des del vessant qualitatiu, és a dir, la importància de la filosofia que representen les cooperatives. Vostè ha assenyalat molt bé el caire democràtic que té aquest tipus de moviment, i això es veu, a més a més, en moltes qüestions, com és el tema de portes obertes, que es permet entrar i sortir els socis; en la qüestió de la igualtat en els drets que tenen els socis a l'hora de la gestió i el control; en la col·laboració que hi ha entre ells mateixos, etcètera. I, per descomptat —i m'ha agradat, perquè és un tema que valorem, igual de positiu que els altres dos—, la importància que té per a bona part del territori català, per a l'equilibri territorial, el pes que significa el sector agrari. Això ho podríem nosaltres veure clarament, per exemple, en segons quin tipus de cooperatives, com podrien ser les cooperatives agràries que vostè mateixa ha citat, i que n'hi han 657 en tot el territori, eh? —si ho comparem amb el nombre de municipis, pràcticament no hi ha municipi on no hi hagi una cooperativa agrària—, o en el fet que hi hagin 162 entitats de crèdit.

Per tots aquests motius, la conclusió és òbvia: el que fa es refermar el compromís que té el Govern de la Generalitat i que mantindrà amb el món cooperatiu. I això no ho farem únicament, com s'ha assenyalat,

perquè hi han determinats preceptes, que vostè ha citat, i en podríem citar d'altres, com el 129 de la Constitució o el 9 de l'Estatut, sinó perquè nosaltres tenim la total convicció que, pel seu mateix caràcter emprenedor i dinamitzador, constitueix una peça important, una eina fonamental del teixit social i productiu de la nostra societat.

Per això jo ara sí que aquí entro en un tema en el qual discrepo: el Govern de la Generalitat de Catalunya des de fa molt de temps ve prenent diferents actuacions en el camp del cooperativisme. En citaré alguns exemples. El primer és un que vostè mateixa ha citat, i és la Llei de cooperatives, que es va crear l'any 92; un segon, que ha deixat per a la rèplica, que és el tema de la creació del Registre, i també el tema de tot el que són els ajuts econòmics mitjançant diferents atorgaments que ha fet. Dir-li que entre els anys 1996 i 2000 es van fer atorgaments en subvencions per 3.598 milions de pessetes. Vostè ha citat alguns d'aquests ajuts que vénen del Ministeri de Treball; Ministeri de Treball..., que vostè estarà d'acord que també surten dels impostos del conjunt dels ciutadans de Catalunya i que van representar..., no van arribar a la meitat, el 48%, mentre que la Generalitat, durant aquest període de temps, va aportar el 52% del seu propi pressupost al recolzament del món cooperatiu.

De tota manera, i com que coincidim en la importància no ja que té..., sinó que ara, en aquest moment, el món cooperatiu té uns reptes importants davant d'ell: té reptes a nivell territorial; la globalització –a ningú se li escapa– són noves oportunitats, nous mercats, però també nous competidors; té importants canvis a nivell competitiu, que vénen de qüestions com les noves tecnologies, etcètera –per això hi han línies d'ajut en aquest camp–, o per noves necessitats, com poden ser alguns tipus de cooperatives, com les d'inserció, que darrerament estan sorgint dins del nostre país.

És per tot això que des del Govern de la Generalitat de Catalunya, i per fer front a una sèrie de reptes que està tenint –sobre la gestió, el creixement, les possibilitats de finançament, la incorporació de tecnologia, la necessitat de connexió en xarxes europees, etcètera–, estem endegant tota una sèrie de línies que continuen aquesta política de suport adaptada als nous reptes.

Permeti'm que citi sis línies d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya pel que fa referència a aquests extrems: primer, continuar les línies de suport i recolzament de les cooperatives per mitjà d'atorgaments d'ajuts; segon, l'elaboració –que ha citat– d'una nova llei de cooperatives; tercer –que també ha citat–, l'elaboració del Llibre blanc de l'economia social de Catalunya; quart, el Pla de modernització i concentració de cooperatives agràries de Catalunya, aprovat recentment; cinquè, el Registre de Cooperatives, i sisè, el tema de la formació. M'estendré molt breument sobre aquests extrems o sobre aquestes línies del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Primera, continuar les línies de suport i recolzament de les cooperatives per mitjà dels atorgaments d'ajuts. La il·lustre diputada coneix molt bé les dues ordres, que ha citat, de 9 i 12 de febrer, que hi ha uns 616 milions de

pessetes. Si fem una distinció, ja que ha fet una distinció entre Ministeri i pressupost de la Generalitat, aquí ens trobaríem que 269 milions, el 42%, vénen de recursos del Ministeri –que, ho torno a dir, són recursos del conjunt de tots els ciutadans– i aproximadament un 58%, 347 milions de pessetes, són del pressupost, directament..., recursos posats per la Generalitat de Catalunya.

Hi ha dotze línies d'actuació, i totes molts importants. Vostè s'ha fixat en una que és important, que són les estructures representatives d'empreses d'economia social, i ha citat la xifra dels 32 milions de pessetes, però les altres línies també són molt importants. El problema que té tota Administració és que té uns recursos limitats, i, evidentment, ho ha de distribuir. Perquè, clar, fixin-se, altres que podríem dir que són iguals: l'adaptació de les noves tecnologies, una altra de les línies; l'adaptació de les estructures representatives, que vostè mateixa ha citat; la incorporació de persones desocupades com a socis; l'assistència tècnica; inversions físiques; incorporació, creació i desenvolupament de noves cooperatives... I així podríem continuar fins a enumerar les dotze línies que hi ha.

Segon, l'elaboració d'una nova llei de cooperatives. En aquesta nova llei de cooperatives, el que és la nostra voluntat és mantenir el que han estat els principis propis del món cooperatiu, però, això sí, adaptar-ho a aquesta la nova realitat que suposa la globalització, els canvis que he citat en el món de les tecnologies o els canvis de necessitats socials que s'estan produint en aquest moment, i fer que les cooperatives puguin competir en igualtat de condicions que qualsevol altra forma societària en aquest mercat, cada dia més competitiu, és a dir, amb eficàcia i eficiència, però mai sense perdre aquests principis que em sembla que tant vostè com jo, i penso que el conjunt de membres d'aquesta cambra, compartim.

El tema de l'elaboració del Llibre blanc i del llibre del tercer sector. Precisament per la importància que nosaltres donem a aquest Llibre blanc sobre l'economia social i al tercer sector, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha endegat aquests dos processos; processos que es porten amb absoluta coordinació. Ja que m'hi ha fet una referència, comentar-ho molt breument: el fet que el llibre de l'economia social de Catalunya estigui encapçalat, per dir-ho d'alguna manera, pel Departament de Treball, no exclou, com passa, que hi hagin persones d'altres departaments, com és el Departament de Presidència o el Departament de Benestar Social o el Departament d'Economia, que estiguin també en col·laboració amb aquest Llibre, i, per contra, pel que fa al tercer sector, evidentment, és un tercer sector on està Presidència, està Benestar Social, però també participa Economia o Treball en l'elaboració del llibre. Per tal motiu estic absolutament convençut que aconseguirem tenir amb els dos una molt bona eina de descripció de la situació, que permetrà, a més a més, després, aplicar-ho en polítiques concretes.

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar...

El conseller de Treball

Sí, com que estic acabant, només dir que deixo la resta de punts per al moment de la rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Té la paraula, en torn de rèplica, la illustre senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, jo considerava que les interpellacions sempre es feien per al que és el control de la tasca de govern amb relació a un tema determinat, i en aquest sentit l'ha fet aquesta diputada. Ara em sorprèn que, quan vostè ha fet esment d'aquestes sis línies d'actuació, que són en principi línies de present i de futur de l'actuació de l'Executiu en matèria de cooperatives, doncs, coincideixen gairebé amb els punts que nosaltres, aquest Grup Parlamentari Popular, li estàvem dient. Li ho recordo perquè vegi el que s'ha dit i el que vostè també ha tornat a repetir.

Ha parlat de les línies d'ajuts, d'aquestes noves línies d'ajuts, que vostè ha dit que eren dotze, i jo també he esmentat que eren dotze; he precisat la línia dels 32 milions respecte a les entitats representatives, però també he fet esment de totes i cadascuna d'elles. I permeti'm, senyor conseller, que li digui una cosa: escolti'm, la interpellació no es fa al Ministeri de Treball, es fa a la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya, amb la qual cosa jo al que faig referència és a la manca de pressupost que vostè no aporta i no incrementa i que, a més, ha davallat al llarg dels anys pel que respecta al Programa 5 de les entitats representatives, perquè li torno a recordar que fa vuit anys era de 45 milions i ara està en 32 milions.

En segon lloc, em parla de la llei. En la llei, ja li hem dit nosaltres que sí, evidentment, que s'està treballant, i li hem aportat fins i tot alguna o altra idea important, sobretot pel que fa referència a la representativitat del món cooperatiu.

Em parla, en tercer lloc, del llibre de l'economia social, que ja li ho hem dit nosaltres, i del Llibre blanc del tercer sector, que també li ho hem comentat.

I després ha fet esment d'aquells punts que a nosaltres ens mancaven, i eren el Registre i la formació. Miri, sobre el Registre, hauríem de dir dues coses en concret, al Registre de Cooperatives de Catalunya s'han de fer dos coses importants. Una, que constitueixi una eina eficaç i una eina dinamitzadora, que constitueixi una eina fiable. Per què dic «fiable»? Perquè actualment ens està passant el que ens havia passat també amb els autònoms; ens està passant que moltes persones, o algunes d'elles, s'han associat amb cooperatives per tal de capitalitzar aquelles ajudes de les quals els programes d'ocupació que es donaven permetien la capitalització en forma de cooperativa, i ha permès que creixessin un nombre de cooperatives que, realment, no estaven fent tasca cooperativista. Nosaltres volem que el Registre sigui fiable, que en el Registre estiguin el que en diem

«les cooperatives vives», les cooperatives que veritablement estan fent activitat cooperativista. Per això creiem que cal una actualització d'aquest Registre, i en cal una actualització ràpida, urgent i eficaç.

Un segon vessant pel que fa al Registre de Cooperatives: vostè sap i coneix molt bé que l'article 2 de la Llei estatal, la nova Llei estatal, la 27/1999, estableix, a diferència de l'anterior..., que amb l'anterior sabíem que, quan teníem un soci fora, el registre d'aquestes cooperatives es produïa a nivell estatal; ara, ben aviat al contrari, val a dir que es va modernitzar aquesta Llei, en el sentit que, mentre l'activitat principal de la cooperativa es fes a una comunitat autònoma, s'havia d'aplicar la llei específica de la comunitat autònoma i, com a tal, el registre d'aquesta cooperativa a la comunitat autònoma.

En què ens afecta això, senyor conseller? Ens afecta, evidentment, en aquelles cooperatives, doncs, podríem dir, frontereres, contigües d'una comunitat autònoma a una altra; ens afecta també en aquelles cooperatives de segon grau, aquelles cooperatives mares de cooperatives d'altre nombre de cooperatives, o d'altres que facin activitats fora de la comunitat autònoma.

Nosaltres creiem que s'han de produir l'aplicació i l'execució d'aquest article número 2 de la Llei 27/1999. Hem de tindre un registre a Catalunya actualitzat, com hem dit abans, però també hem de tindre un registre a Catalunya on les cooperatives que facin activitat principal estiguin registrades al nostre país.

Formació; formació –molt ràpidament–, Institut per a la Promoció i Formació de les Cooperatives, segons la Llei 7/1985. Miri, el pressupost de l'Institut també, senyor conseller, és sobtadament sorprenent, perquè els ingressos –li parlo, per exemple, del pressupost de l'any 2000– pugen a 98 milions de pessetes i les despeses pugen a 91. Però, escolti'm, entre pagaments a alts càrrecs, retribucions, despeses de manteniment..., pagaments només d'alts càrrecs, 37 milions; despeses de manteniment, dietes, neteja, altres despeses diverses, 54 milions. Ens n'anem gairebé, escolti, a 90 milions d'aquest pressupost! Jo no sé quina formació ni quina promoció pot estar fent aquest Institut, però la veritat és que deixa molt a desitjar, amb aquestes dades.

En segon lloc, la formació, nosaltres creiem que donada la impossibilitat que tenen les cooperatives d'accedir, com a promotors directes, a la formació continuada a través del Forcem –és a dir, han de fer-ho a través dels sindicats o de la patronal, com vostè i jo molt bé coneixem, i la resta de diputats–..., els demanàriem que es fes un conveni amb la Generalitat de Catalunya per tal que els plans de reciclatge per als treballadors i per als socis de les cooperatives..., es pogués incrementar la seva dotació, aportacions finalistes amb caràcter pluri-anual, perquè es pogués fer una bona formació que permetés que el nostre món cooperatiu es modernitzés i es desenvolupés.

I amb això finalitzo, perquè, tot i que el president no m'ha pres el torn de paraula, però segur que ja estava al moment de fer-ho...

El president

Ho ha endevinat, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Dir-los senzillament, senyores i senyors diputats, senyor conseller, que el que nosaltres volem –i vostè jo espero que també, com no fóra d'una altra manera– és la modernització del sector. Per això també ens plauria que aquest Pla de reestructuració de les cooperatives agràries, que era per eixugar el dèficit, deixés de ser pla de reestructuració i ara es tornés pla de modernització, que és el que necessita el nostre món cooperatiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Treball

Començant per l'últim extrem dels citats, el Pla de modernització i concentració de les cooperatives agràries de Catalunya, aquest Pla, que va ser aprovat el 20 de març d'aquest any, representa 3.627 milions de pessetes, i aquest Pla al que està destinat, com diu el seu nom, és precisament a la modernització i a la reestructuració del cooperativisme, fonamentalment l'agrari, per crear estructures que siguin més eficients i, a la vegada, reduir els costos, distribuir-los entre les diverses empreses i crear economies d'escala. Com pot apreciar, aquest és un pla que no és un pla per eixugar dèficit, sinó que és un pla, l'actual, precisament per modernitzar el sector en la línia que tots desitgem i en la línia que es mereix el mateix sector cooperatiu, pels motius que hem explicat tant vostè com jo.

Abans m'he deixat un tema, i perdoni que ho digui ara. L'avant projecte que pensem presentar, de llei de cooperatives, és un avantprojecte que pretenem fer des del punt de vista del consens. Per això jo sé que alguns de vostès coneixen perfectament –perquè han tingut també contactes..., o ho han preguntat– que ho estem intentant portar a terme amb el consens de les federacions de cooperatives, perquè el que interessa entre tots és una llei fruit d'un doble consens: un consens del sector, de les persones a les quals va adreçada aquesta llei, i en segon terme, també un consens que estic convençut que traurem entre tots, en aquesta cambra, dels grups, perquè aquesta és una llei, tal com he dit, del sector molt i molt important.

La qüestió del Registre de Cooperatives. Aquest Registre de Cooperatives, que evidentment la seva inscripció és obligatòria perquè la cooperativa pugui tenir personalitat jurídica..., el que s'ha vingut fent des del Departament de Treball és ajudar en tot el que eren els tràmits. S'ha ajudat des del Departament, i permeti'm que en posi un exemple: si vostè consulta la web del Departament, podrà veure tota la informació sobre les obligacions i els drets, i tots els formularis que s'han d'omplir, com es pot fer el retiment de comptes, etcètera, directament, per afavorir que ho puguin fer totes les cooperatives.

Dir també que hi ha una altra qüestió, i és que, home, hi han dos controls: un, el que fa la mateixa Inspecció de Treball, i l'altre, el que fa la Direcció General de Política Financera, concretament en tot el que fa a les seccions de crèdit; que en els últims anys hi ha hagut set expedients de sancions sobre aquesta qüestió, però que, evidentment, recullo la seva idea, perquè compartim la necessitat que aquest Registre sigui al més actualitzat possible. I, perquè sigui al més actualitzat possible, tenim una gran possibilitat amb la nova Llei, perquè amb la nova Llei, si s'estableix aquesta l'obligació que totes les cooperatives s'adaptin a la nova Llei, això ens permetrà perfectament una adaptació, una actualització exacta de la situació de totes i cadascuna de les cooperatives i, a més, integrar-les exactament dins del seu marc.

Tema de la formació. Home, s'ha citat l'Institut de Formació i Promoció de Cooperatives que va fer diferents..., al voltant de vint cursos, l'any passat, per a uns alumnes, uns quatre-cents, aproximadament, diferents temes, però és que aquests recursos s'haurien d'afegir als que surten de la Direcció General d'Ocupació, i que moltes vegades el món cooperatiu també s'hi adreça, com és lògic, i ja estaríem parlant de 240 accions per un import de 243 milions de pessetes dedicat no només a aturades, als col·lectius especials, plans d'ocupació, sinó també a un tema molt important com ha citat, que és el reciclatge.

I permeti'm que mostri la satisfacció que vostè..., i estic segur que entre tots també convencerem que aquesta sigui la línia que s'estableixi des del Govern de l'Estat a l'hora de discutir els pressupostos, es permetin fer el tema de les plurianualitats, perquè estem tots convençuts que la millor forma de fer una bona formació i un bon reciclatge és establint sistemes que siguin flexibles, que és el que sempre hem sol·licitat en totes les sectorials, i, a més a més, el tema de les plurianualitats. Allà coincidirem plenament sobre aquest camp. Ara, també necessitem nosaltres un marc general més flexible per poder portar-lo a terme. I penso que seria molt bo que en alguna de les conferències sectorials –nosaltres ja ho hem sol·licitat com a mínim en un parell– es prenguessin aquestes dues determinacions sobre la utilització dels diferents fons.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball

Sí, doncs, moltes gràcies. Únicament dir que..., refermar una vegada més que el que a nosaltres ens preocupa és precisament l'enfortiment del sector cooperatiu pel bé del mateix sector cooperatiu, de les persones que hi estan implicades i, en última instància, pel conjunt de tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre justícia juvenil (tram. 300-00280/06)

La següent interpellació la formula l'illustre diputat senyor Martí Sans, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre justícia juvenil, i l'adreça en el conseller de Justícia.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller –ho he comprovat ara–, dir-li que és la primera vegada que l'interpel·lem i que em sento honorat de ser jo qui li faig aquesta interpellació.

El president

Al final de la interpellació ho veurà el senyor conseller.

El Sr. Sans i Pairutó

El perquè fem aquesta interpellació, es podria preguntar, si en aquests moments està a punt d'entrar en ponència la Llei de justícia juvenil, però pensem que ens servirà entre tots per marcar una mica els criteris que tenim, també, enfront del que proposa, essent un projecte de llei que ha de passar per ponència i s'ha d'esmenar, i també per la preocupació que tenim tots per l'entrada en vigor, el 14 de gener passat, de la Llei orgànica reguladora de la responsabilitat penal dels menors, que és una llei, com vostè sap molt bé, com a conseqüència del Codi penal del 95 i que tenia dintre de les seves previsions fer aquesta Llei. Nosaltres, el Grup Socialista va votar a favor d'aquesta Llei, pensem que és una llei progressista, que fa aportacions molt positives; entre d'altres, eleva la majoria d'edat a divuit anys i, en alguns casos, de divuit a vint-i-u, prioritza l'interès superior del menor enfront d'altres interessos, cerca més reparar el mal causat que no pas l'acció repressiva o punitiva, també busca conciliar el delinqüent amb la víctima i aspira a la reinserció per la via educativa, com a grans trets que són altament positius d'aquesta Llei.

Està clar que aplicar una llei nova, i aquesta encara més, implica dotar-se de recursos, de mitjans humans i materials. Ha d'haver-hi places de jutges de menors, fiscals i personal auxiliar –no dic que tot depengui de vostè, dic el que representa–, equips tècnics que assessorin sobre la situació familiar i psicològica del nen, del menor, locals, instal·lacions, espais, etcètera. I tot això, senyor conseller –vostè ho sap tan bé com jo–, val diners. I les comunitats autònomes que tenen competència en aquest tema han valorat, em sembla, en uns 45.000 milions el que representaria de suplement la posada en pràctica d'aquesta llei. I a Catalunya sembla que aquest increment seria entre 4.500 o 6.000 milions; són dues xifres que valoro per diferents fonts d'informació però, en tot cas, em sembla que va per aquí. La primera pregunta que li faig, senyor conseller, en aquesta interpellació és: ja han rebut aquests diners? Estan a punt de rebre'ls? Quines gestions han fet en cas que no els tinguin? Ja han anat a Madrid a demanar-los? Perquè aquesta Llei, que és una bona llei, s'ha fet sense el finançament paral·lel.

Malgrat que va estar aprovada el desembre del 99 i ha tingut un any de carència, de *vacatio legis*, que diuen els juristes, la posada en pràctica de la llei s'ha de dir que no ha estat modèlica, ni a Catalunya, que tenim una certa tradició de fer les coses bastant bé en aquest sentit. Titulars dels mitjans de comunicació, senyor conseller: «Les presses marquen l'entrada de la Llei penal del menor a Catalunya»; «El president del Tribunal Superior de Justícia a Catalunya, senyor Guillem Vidal va dir: "A part d'una certa imprevisió, és possible que s'hagués pecat d'un optimisme exagerat i d'una certa autocomplaença institucional."» Més enllà, també per falta de mitjans –encara que vostès diuen per esgotament–, dimiteix en bloc la direcció d'un centre de menors, de Justícia, Els Tillers, però no només dimiteix en bloc, senyor conseller, sinó que el 50% del personal en aquests moments està de baixa laboral, la qual cosa marca una tendència gens positiva en el moment d'aplicar aquesta Llei.

A propòsit, una altra pregunta que li faig, senyor conseller: per què no han fet públic l'informe del centre d'estudis jurídics sobre l'impacte de la posada en pràctica de la Llei? Aquest informe hi és, hi ha algú que el té, en part; no sé com l'ha aconseguit; els grups parlamentaris, almenys pel que a mi em consta, no el tenim. A mi se m'ha dit que és que volien..., que això era un bon document per anar a negociar a Madrid, com més ho sapiguem i més hi estiguem d'acord, més força per negociar. En tot cas, aquest argument, jo, senyor conseller, no l'entendria, i espero que vostè me l'expliqui.

I s'ha de dir, senyor conseller, perquè s'han de dir les coses, que a la dècada entre els vuitanta i els noranta, la Generalitat de Catalunya havia estat capdavantera en aquests temes i s'havien fet les coses bastant ben fetes, i érem un model a la resta de les comunitats autònomes. Però també s'ha de dir que en els últims anys sembla que els ha agafat, els ha guanyat l'apatia –i és una crítica al Govern, vostè acaba d'arribar, senyor conseller, però, en tot cas, vostè n'és corresponsable–, i fent servir un símil ciclista, diria que els ha agafat la *pájara*. És clar, aquests ciclistes que van bé en la contrarellotge, pam, pam, pam, que són bons, que tenen qualitat, que tenen potencial i no saps per què, perquè s'han alimentat malament, perquè no han menjat a l'hora, perquè no estaven prou concentrats, després, altres que en teoria no tenen tantes potencialitats, els passen a davant i els deixen sense poder arribar a la meta amb els objectius que s'havien previst inicialment, i això també està passant; ja no són model de segons quines coses davant de segons qui quan ho eren.

Dit això –dit això, senyor conseller–, la preocupació de la posada en pràctica de la Llei per als Socialistes - Ciutadans pel Canvi passa per veure, per saber com vostès afrontaran tota aquesta problemàtica, que té un itinerari, té un itinerari; nens al carrer –que allà sí que no són justícia juvenil–, justícia juvenil i després, en els casos pitjors, institucions penitenciàries. El cas dels nens del carrer, potser han perdut una oportunitat d'arribar, en el moment que va sorgir el problema, a uns acords ben fets, duradors, amb els ajuntaments, amb finançament i fer un treball conjunt tots plegats per donar sortida a un problema que hi és i que malaurada-

ment hi continuaria essent i que és de difícil solució. Perquè els centres d'acollida que han posat com a solució, ja no és una crítica, però no s'ajusten a les necessitats, no s'ajusten; que els nens del carrer són pràcticament tribus urbanes; si els portes a un lloc desplaçat, lluny i això, com que és voluntari, és difícil que hi vulguin romandre. Ara, els jutges diuen que potser es podrà obligar per llei; nosaltres pensem que seria una bona cosa, però, en tot cas, és un tema difícil. Després se'n tornen, se'n tornen al seu hàbitat, aquest, normal, del carrer i, com que no tenen mitjans de vida, hi ha moltes possibilitats que acabin essent usuaris dels centres de justícia juvenil per ordre judicial.

En els centres de justícia juvenil potser podríem parlar de la motivació dels treballs que s'hi fan, de l'assistència, de si es pot millorar, però, en tot cas, ens preocupa una cosa, senyor conseller –i estic mirant el rellotge perquè veig que em passa el temps molt de pressa i no acabaré, i que en la rèplica hauré de continuar amb la interpellació–, ens preocupa molt la postsortida d'aquests centres, perquè el centre pot fer una tasca més o menys ben feta, però si després, en el moment de la sortida, han de tornar en el que era el seu món habitual, vostè convindrà amb mi que això és molt complicat, que puguin reinserir-se, o alguns em sembla que inserir-se per primera vegada. Per tant, estratègies postsortida se n'haurien de fer, se n'haurien de programar i s'haurien de dotar dels mitjans suficients.

En els centres de justícia juvenil, assistència social, educadors, assistència psicològica, assistència pedagògica, això s'ha de garantir. En el cas que passin, es faci l'itinerari, aquest, desventurat, de nens del carrer, centres de justícia juvenil, i després alguns d'aquests, malauradament, arribin a les institucions penitenciàries, el títol és fracàs, fracàs total de tots plegats –de tots plegats. Per tant, entenem que tot això s'ha de planificar bé perquè, si no, ens trobaríem amb una situació que no donaríem resposta a una demanda a la qual s'ha de ser àgil –s'ha de ser àgil–, s'hi han de posar recursos i s'han, per dir-ho amb un terme..., s'han de veure venir, perquè són problemàtiques noves que sorgeixen de realitats socials noves, i, en aquest sentit, pensem que hi ha poca agilitat, poca agilitat fins a aquest moment des del Departament per donar resposta a aquestes problemàtiques.

Vostès tenen un document de referència, que és el Projecte de llei de justícia juvenil, i en aquest document nosaltres entenem que hi ha algunes mancances –és lògic, en un document que es presenta com un projecte de llei– i també tenim algunes preocupacions. Algunes preocupacions; primer, era una pregunta: per fer aquesta política, s'ha portat a terme un procés ampli de consultes amb les institucions, entitats i especialistes, alguns molt prestigiosos, que tenim a Catalunya? Primera pregunta. Segona pregunta: com pensen convenir amb els ajuntaments la cessió de responsabilitats que entenem que hauria d'anar paral·lela amb el finançament d'aquesta cessió de responsabilitat?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president, gràcies per la seva paciència, acabaré...

El president

És una paciència relativa, no s'ho prengui...

El Sr. Sans i Pairutó

Acabaré en el torn de rèplica.

El president

Molt bé. Moltes gràcies. Molt agraït, eh? Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

Molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, han estat moltes les preguntes que estaven implícites en la seva interpellació, però, com que a mi em sembla que el propòsit de la primera part d'aquesta amigable controvèrsia és fixar els propòsits de capteniment, l'indicatiu general de la seva interpellació del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, en aquesta primera part del debat em referiré a aquestes qüestions. I aquest capteniment del Govern de la Generalitat s'explica en funció d'una història, evidentment; es manifesta en la situació actual i es projecta cap a un futur immediat.

A la història –hi ha fet vostè d'alguna manera referència–, quan es produeixen els traspassos de serveis en aquesta matèria, el marc legal està constituït per la cèlebre i una mica sinistra Decret de l'11 de juny de 1948, que atribuïa als denominats, aleshores, tribunals tutelars de menors la doble funció protectora dels menors d'edat i reformadora d'aquells que cometien actes delictius. I els principis en què s'inspirava aquesta legislació era un model clarament paternalista amb manca de garanties, manca de resposta efectiva i personalitzada a les qüestions, als subjectes sobre els quals es dirigia, i un abús de les mesures d'internament. Quan s'acaben, quan es produeix el traspàs de les competències en aquesta matèria es va elaborant un disseny d'un que jo no dubto de qualificar de model català de justícia juvenil, al qual vostè ha fet una referència positiva.

Els principis canvien substancialment; se separen els conceptes de reforma i de protecció, es procura atribuir als subjectes de les mesures de què es tracta la màxima garantia en seu judicial, hi ha una clara diversificació de respostes i es fa una aposta decidida per aplicar mesures amb règim obert. Per això, es doten nous i importants recursos materials i personals, es fa una àmplia, amplíssima remodelació dels centres, es constitueixen unitats reduïdes i especialitzades d'educadors i psicòlegs i s'efectuen programes de mediació i reparació a la víctima. Per donar cobertura a tots aquests elements es produeix una modificació legislativa i aquest Parlament dicta la Llei 11/85, de protecció de menors. I aquesta realitat –i en això estan d'acord totes les persones que s'han ocupat de la matèria– contribueix al model estatal que es plasma en la Llei orgànica 4/92, de competències i procediments dels jutjats de menors, i en la

recent i comentada Llei orgànica 5/2000, de responsabilitat penal dels menors.

Sobre aquesta realitat històrica, el present, com s'articula? Doncs, el Departament de Justícia en època anterior a la meua arribada allí, però que jo assumeixo de bon grat, efectua mesures orgàniques importants, com és la creació d'una secretaria sectorial d'execució penal, que és l'ample marc de competències que té la Generalitat en aquesta matèria però que no ultrapassen el que és la fase d'execució; hi ha una adequació dels diferents projectes tècnics d'intervenció, amb mesures d'assessorament a la jurisdicció de menors, mediació entre els joves i víctimes, execució de mesures en medi obert, execució de les mesures d'internament, i es dissenya un nou model de justícia juvenil del qual s'assen ten bases significatives molt importants que continuen vigents i que, al nostre entendre, fan que encara avui dia, realment, es pugui dir que Catalunya és capdavantera en aquesta matèria. Els principis bàsics han estat publicats en explicar aquest nou model de justícia juvenil; són el principi fonamental d'igualtat davant la Llei, l'atribució de drets i garanties jurídiques als menors, la individualització de les respostes, l'apel·lació a la responsabilitat del menor, criteri d'intervenció judicial mínima, priorització de la intervenció en el mateix entorn en què es troba el menor, transitorietat de la intervenció i actuacions amb professionals especialitzats.

Per fer això s'amplien els equips tècnics d'assessorament i mediació –en els darrers temps en quinze persones i amb atribució de torns de guàrdia–; hi ha un increment del nombre de places d'internament als centres educatius i de la plantilla educadora: 40 noves places al centre dels Tilers i l'Alzina, 40 persones: 38 educadors i 2 psicòlegs en aquests mateixos centres; hi ha una important tasca de formació dels professionals que han d'aplicar aquesta nova i important llei de responsabilitat penal del menor, i, l'any 2000, es duen a terme 13 cursos, pels quals passen 783 alumnes, i, en el que portem de l'any actual, són 155; es contribueix en l'àmbit de competència de subministrament de mitjans materials i personals a l'Administració de Justícia amb la creació del nou jutjat de menors a Barcelona i a Lleida, que fa que hi hagi 7 jutjats de menors; s'ha demanat un nou jutjat de menors per a Barcelona –realment, on hi ha major problemàtica–, i hi ha un increment de les plantilles –oficials, auxiliars i subalterns– que corresponen, també, a l'àmbit de la Generalitat.

Pel que fa a la Fiscalia, que –com sap vostè perfectament– en aquesta llei adquireix un paper més rellevant perquè desenvolupa funcions instructores, es coadjuva amb la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia a demanar un increment de la plantilla –i aquesta ve incrementada en 17 persones–, i se'ls dota de personal, diguem-ne, de col·laboració perquè puguin dur a terme aquestes funcions importants que els correspon. També es col·labora en la implantació d'una fiscalia de guàrdia a Barcelona durant les 24 hores, es realitzen obres d'ampliació i reforma, hi ha noves implicacions informàtiques i es realitzen inversions ja de present –no futures– de 2.000 milions de pessetes, dels quals una gran part, 381 milions, són de personal directe de l'Administració de la Generalitat; 247 milions de personal pres-

tat a l'Administració de Justícia, Poder Judicial; 250 milions de capítol 2, i 1.117 de capítol 6 en inversions en obres i equipaments. Això és el que s'ha fet i aquí és on ens trobem en el moment actual.

Per dur a terme i per ser eficaços en aquesta implementació d'aquestes mesures és perquè la consellera de Gispert, en anterioritat al meu nomenament, presenta al Parlament de Catalunya la Llei de justícia juvenil. Una llei de justícia juvenil que és coneguda, que ja ha estat objecte de les esmenes; que, per l'examen de les esmenes, sembla que ha tingut un cert consentiment general de la cambra, perquè les esmenes no són ni moltes ni molt significatives, i em sembla que és en l'àmbit d'aquesta, del debat parlamentari d'aquesta llei on es podrà arribar a conclusions que facin que, amb un millor i més ample model legal, es puguin dur a terme actuacions més positives i més concretes en aquest àmbit.

No voldria deixar de referir-me, després, a qüestions puntuals que vostè ha plantejat en la seva intervenció. En primer lloc, el tema econòmic. Efectivament, ens preocupa, no només en aquesta matèria, si no en totes. Precisament, vaig tenir oportunitat de fer així patent a la meua compareixença davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament que s'està produint aquest fenomen, que s'ha produït amb la Llei de responsabilitat penal del menor, però també amb la Llei d'enjudicialment civil, que fa que s'atribueixin competències a la Generalitat de Catalunya sense que se la doti, al mateix temps, dels mitjans econòmics suficients. Aquí hi ha un debat –que, una mica, transcendeix l'àmbit del Departament– sobre si això ha de ser objecte d'un finançament annex al projecte de llei de què en cada cas es tracti o si aquests elements han de ser tinguts presents en l'àmbit del finançament global.

Sigui per una via o sigui per una altra, és cert que no es podrà, efectivament, exercitar les competències que es tenen en aquestes matèries si, simultàniament, no n'obtenim els recursos necessaris, però entenem que aquests recursos han de venir, sigui per la línia –i en això totes les comunitats autònomes amb competències en matèria de justícia estem d'acord, i hi ha comunitats autònomes regides per diferents governs– d'insistir davant del Govern central, i també ho fan les comunitats autònomes regides pel mateix Partit Popular, que demanen que per, efectivament, realitzar les competències de què estan dotades tinguin el suport econòmic que el mateix ministre de Justícia va preveure, i xifrar en 250.000 milions de pessetes el cost que el pacte de reforma de la justícia implica.

La demora o la limitació de temps m'impedeix en aquest tràmit contestar les altres preguntes, cosa que faré amb molt de gust i en la mesura de les meves possibilitats en el tràmit subsegüent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. En torn de rèplica, el senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, quant a les esmenes i sense voler defugir cap responsabilitat, sàpiga que, quan vàrem presentar el projecte de llei, ho vam fer primer per la via d'urgència –ens donaven tres o quatre dies– i després, per sol·licitud dels grups, vam tenir un mes escàs, del qual quinze dies eren de vacances de Nadal. Per tant, pels que no són uns experts –ni grans ni petits– en la matèria, ens ha quedat bastant limitada la possibilitat de consultar amb gent del sector i amb professionals preparats per poder acabar de fer més esmenes. I no m'excuso; estic fent patent una realitat que ha passat amb aquesta llei, senyor conseller.

Estic d'acord que vostè es queixi, i nosaltres li donem suport. Si els passen competències a la Generalitat i no els donen mitjans, els han de donar mitjans. Això diem els ajuntaments, eh?, que ens volen passar competències sense mitjans. És que estem allà mateix; per tant, aquest cercle viciós s'ha de solucionar, s'ha de trencar. Quan es passen competències, s'han de passar mitjans, perquè, si no, és molt difícil portar a terme les competències. Això, ens ho apliquem tots i tots serem feliços, senyor conseller.

A veure, jo també entenc, senyor conseller, que, potser, no em pot contestar totes les preguntes que li he fet; en tot cas, queden registrades i vostè sap les que li he fet i quedaran en l'aire. Del tema dels ajuntaments –quan pensen convenir–, no me n'ha parlat. Ah! Li faig més preguntes, senyor conseller, i, després, una reflexió final perquè el temps passa volant. Com pensen portar a terme programes de prevenció, assessorament i inserció? Programes, allò, escrits i dotats. Com pensen regular la reparació, mediació, el servei en benefici de la comunitat, la llibertat vigilada, els equips i la inserció laboral? I tot això que li estic dient jo, senyor conseller, són aportacions interessants de marca exclusiva del Govern de la Generalitat. No m'estic inventant res; això ho varen portar vostès, ho varen crear vostès, i ara això desapareix, no queda clar. Per tant, els estic refrescant la memòria que *otros tiempos fueron mejores*, i això, en aquest tema, tinc aquesta sensació i de moment no em marxa, senyor conseller.

Pensen comprometre's clarament a desenvolupar recursos de tractament? A més de l'assistència mèdica que està garantida, pensen garantir també la psicològica, la social, i, en alguns casos, penso que també la psiquiàtrica, que això queda fora i se n'hauria de parlar? I, aquesta pregunta que li he fet ara, senyor conseller, la faig amb un cert amor –l'hi confesso. Pensen cometre l'immens error d'eliminar la figura del DAM, del Delegat d'Atenció al Menor? Perquè és que a la Llei no apareix, es parla de professionals amb tres anys de formació. No apareix la figura, que és una figura clau a Justícia Juvenil, i no hi apareix, i li pregaria, senyor conseller, que posés molta atenció en aquesta pregunta que li faig.

Pensen continuar –no dic encetar perquè em penso que ja l'han encetada– una política de privatitzacions brutals, de concertacions? I aquí li faig una reflexió, senyor conseller: jo estic convençut que en un tema com

aquest, que afecta persones que no han tingut sort a la vida, persones que, per diverses raons, queden al marge de la societat, els poders públics han de tenir acció directa. I li diré per què: perquè hi ha la responsabilitat que és més directa. Perquè, quan en un centre concertat hi ha una denúncia, el primer que ens diu des de la cosa pública: «Obrirem una investigació per veure què passa». Si no, és el director general, o qui sigui, el conseller, que ha de sortir a donar resposta. I, en aquests temes, em penso que no hi val ni el negoci ni la «tacanyeria». No estem parlant de grans collectius; estem parlant de collectius que viuen, per circumstàncies en què molts d'ells no tenen cap culpa, en la desesperació permanent, i la nostra aposta en aquest sentit és clara: entenem que, des dels poders públics, s'ha de tutelar, s'han de donar recursos i s'ha d'assumir la responsabilitat de fer-ho el millor possible.

Aquesta és la nostra opinió, aquesta és la meua opinió, senyor conseller. No pretenc ser dur amb la meua expressió, però és que em surt del cor, i li ho dic així, amb tota la sinceritat i amb tota la simplicitat del món, si vol; em surt del cor, no es pot mercantilitzar amb persones que pateixen tant i que alguns, possiblement, patiran mentre els quedi vida. No es pot mercantilitzar, i no dic que ho faci, dic que no es pot.

Per tant, senyor conseller, he intentat, amb el temps que ens dona una interpellació, presentar-li els principals trets, els principals motius de preocupació que tenim el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Jo l'he escoltat molt atentament, entenc que amb el reguitzell de preguntes que li he fet, no me les podia contestar totes, però sí que li prego..., i sé que jo..., ja veig de sobres que vostè s'ha enregistrat bé les preguntes i ha entès la filosofia del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el que volem per donar resposta a una demanda que cada vegada és més important i, si m'ho permet, pot ser més urgent. En el sentit que nosaltres li hem proposat, tot allò que vostè faci tindrà el nostre suport més lleial.

Senyor conseller, moltes gràcies. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats...

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor conseller pot replicar.

El conseller de Justícia

Senyor president, senyor diputat, moltes gràcies per aquesta darrera afirmació, que jo valoro en els seus justs termes i estic convençut que, efectivament, tindrem oportunitat, en el debat sobre la Llei de justícia juvenil, d'arribar a acords importants en una matèria en la qual fàcilment ens posarem d'acord, perquè em sembla que els objectius finals són els mateixos.

En aquest sentit, jo sí que crec que en algunes de les qüestions que vostè ha plantejat ha anticipat el que pot ser negociació o debat de la Llei de justícia juvenil. I per tant, tema dels ajuntaments, em consta que és una de les seves esmenes, que considerarem i valorarem tot el possible, i efectivament, em penso que no hi haurà problema que, si hi ha altres suggeriments, encara que

s'hagin formalitzat via d'esmenes, la nostra voluntat serà de buscar la major perfecció tècnica de la Llei i poder donar la resposta més positiva a totes les qüestions que vostè ha plantejat.

No existeix encara l'estudi que vostè ha fet, s'està elaborant per part del Centre d'Estudis, quan el tinguem li donarem difusió, com l'hem donat tantes vegades. Jo estic segur que vostè coneix aquest fulletó en què se cita d'una manera molt clara el model de justícia juvenil a Catalunya. I allí s'ha manifestat i s'ha dit: «Això és el que volem fer». Que hi ha alguna imperfecció en la seva implementació? En quina obra humana no hi és? Però aquest és el model, aquest és el model que hem aplicat, aquest és el model que volem continuar aplicant.

I perquè no sembli que defujo alguna de les qüestions més puntuals que vostè ha plantejat, tot i que queda deguda constància en les actes de la sessió, sí dir que la dimissió de l'equip directiu del centre de Els Tillers no ens va agradar. No va agradar per la forma en què s'havia produït i per les raons que es van explicitar, tot i que, i ho vam dir així, compreníem que, efectivament, en els moments actuals hi ha una especial tensió acumulada en els professionals que es dediquen a aquesta matèria. I aquesta és una realitat, però succeeix. És que em sembla que hi han altres formes de resoldre els problemes, com s'han resolt en altres centres que tenen una estructura i una problemàtica sensiblement igual a la de Els Tillers i que no s'han produït aquestes dimissions. Dimissions que hem acceptat, pel que fa referència a l'equip directiu, però pel que fa referència als col·laboradors i al personal tècnic s'està en negociació per, efectivament, continuar, que puguin continuar dient a terme la següent tasca.

Crec, i així ho vaig parlar amb ell en alguna ocasió, i no voldria ara portar una referència testimonial per boca meua, que les declaracions del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sobre el fet que havia agafat amb una certa sorpresa l'entrada en vigor de la Llei de responsabilitat penal del menor, no es referien a l'Administració de la Generalitat, es referia fonamentalment al seu àmbit. Hi va haver, efectivament, descoordinació entre els jutjats que amb anterioritat tramitaven les qüestions en què estaven implicats menors que després van passar a ser subjectes de la Llei de responsabilitat penal del menor, i en això no es va actuar en forma, i s'està resolent, i efectivament, passat el primer moment, la situació ha esdevingut bastant més pacífica que en el primer moment.

No hi ha externalització de programes, i en això vull insistir-hi. N'hi ha hagut en alguna ocasió per a alguns punts concrets –i parlo d'externalització, no de mercantilització–, perquè l'última acció que s'ha dut a terme en aquesta matèria ha estat, precisament, que els equips d'assessorament tècnic estaven fent l'assessorament tècnic a l'àmbit civil, conscients que són molt més greus la preocupació i les necessitats en l'àmbit penal. Es van traslladar de l'àmbit civil a l'àmbit penal, i el que es va fer va ser externalitzar els de l'àmbit civil, externalitzar-los a la fundació de la Creu Roja. Parlar de mercantilització de la prestació del servei quan l'externalització es fa a la fundació de la Creu Roja, vostè no

ho ha dit, vostè ho ha expressat com una preocupació no com una afirmació, però entenc que amb la meua resposta vostè pot quedar ben satisfet que no hi ha aquesta mercantilització, a què vostè es referia com a perill.

No sé si en alguna altra qüestió que potser no recordaria... El tema dels menors en situació d'alt risc social i que rebutgen les mesures de protecció. Aquesta és una realitat, efectivament, que ens interpella. Hi ha, jo ho he dit en alguna manifestació exterior, hi ha un cert buit legal. Les persones que tenen menys de catorze anys, per tant, no se'ls pot aplicar la legislació de la responsabilitat penal del menor. Els que tenen més de catorze i menys de divuit, perquè els fets antisocials comesos no revesteixen especial gravetat a judici del fiscal, aquests han de ser objecte de mesures de protecció, no poden ser objecte de mesures de reforma. Però aquestes mesures de protecció les hem de fer, o comptant amb la seva col·laboració o fent algun tipus de mesura que permeti, efectivament, que ells, també –vaig utilitzar aquesta expressió–, tastin, provin que les mesures concretes estan fetes en el seu benefici i que, per tant, hem d'intentar que les rebin, encara que sigui forçant en un primer moment la percepció que estan fetes per al seu ajut.

El president

Senyor conseller hauria d'acabar...

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. En aquesta línia només voldria dir que està en preparació, també, en aquest moment un projecte de llei que procurarà donar sortida a tots aquests problemes, que estic segur que es resoldran fonamentalment en aquesta seu parlamentària en el debat de la Llei de justícia juvenil o d'altres lleis que es presentaran.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu (tram. 300-00342/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu. La presenta la il·lustre diputada senyora Teresa Serra, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'adreça a l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

La Sra. Serra i Majem

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor conseller, al llarg d'aquesta legislatura hem fet, ja, di-

verses interpellacions sobre les tecnologies d'informació i comunicació. Avui ens centrarem sobre la introducció d'aquestes a l'educació, específicament a l'escola primària i secundària. Ens estranya que la resposta a la interpellació la faci en aquest cas vostè, senyor Mas-Colell, quan en Comissió i en Ple hem tractat el tema de les TIC en l'educació i sempre se'ns ha respost des d'Ensenyament, però no dubto de la seva capacitat personal per fer-ho, en tot cas potser de les competències del seu Departament en aquest terreny.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, veiem que el Govern no està impulsant les mesures necessàries per a la introducció de les tecnologies de la informació i comunicació en el sistema educatiu, que és de la seva competència, ni per complir amb les directives europees. Europ ni per executar les iniciatives proposades en el Pla estratègic. Jo centraré la interpellació en quatre eixos bàsics: el que seria estructures de telecomunicacions, equipaments *hard* i *soft* a l'escola, continguts educatius i model pedagògic i formació i dinamització del professorat.

El primer tema, infraestructures de telecomunicacions, que no és res més que connexió amb banda ampla a centres educatius. Hem passat per diferents fases i etapes, totes elles, de moment, experimentals i amb proves pilot. Tenim el projecte Educàlia a primària i Educared a secundària, dos projectes ja acabats a la majoria de les escoles que primer oferien connexió gratuïta, ara per falta de continuïtat i directives ho ha hagut d'assumir, la mateixa escola o la mateixa Telefònica. Els centres educatius continuen amb molts problemes de connexió. Des de fa més de dues setmanes hi ha uns tres-cents centres que no poden connectar-se a la xarxa. Semblava que la solució, la connexió a la banda ampla, ens la proporcionava l'empresa Al-pi. La seva xarxa havia d'arribar a tots els centres educatius públics de secundària el mes de març del 2001, però Al-pi no ha complert, el Govern no fa complir el compromís adquirit per aquesta empresa –recordem que el 25% encara és propietat de la Generalitat–, i ara es modifica el contracte, no sabem a canvi de què. Potser vostè ens podrà dir a canvi de què es modifica el contracte, conseller.

No hi ha tampoc una política clara quant a l'assumpció dels costos de telecomunicacions. Els paga l'escola, Telefònica, Ensenyament? Cada escola és un món i s'adapta una situació diferent. Quan convé donen autonomia, això sí, a càrrec del petitíssim pressupost de l'escola o de les AMPA. Falta estratègia, projecte, visió de futur, en definitiva, falta banda ampla als centres educatius, conseller. I no em respongui, com ha fet abans la consellera, si us plau, que la connectivitat dels centres educatius en banda ampla és la seva responsabilitat, igual que ho són els hospitals públics i els edificis de la Generalitat en els diferents territoris.

Quant al segon tema, els equipaments *hard* i *soft* a les escoles. És cert que el Departament d'Ensenyament porta anys invertint en ordinadors a les escoles públiques catalanes. «Estem molt satisfets de les nostres ràtios» –ho ha dit abans el president Pujol–, estem en

línia amb Europa. Estàvem en una ràtio d'un ordinador per cada vint alumnes, podíem anar cap als divuit amb les darreres inversions. Amb les inversions de les AMPA i les mateixes escoles arribem, probablement, als 13,1, com s'ha dit abans, però avui segur que ja fa falta actualitzar el parc obsolet. I repeteixo la pregunta que no m'ha contestat abans la consellera: quants ordinadors dels que vostè comptabilitza ja són obsolets, senyor conseller? La Unió europea, a més, recomana un ordinador per cada cinc alumnes. Podríem estar parlant de xifres i de ràtios eternament, però no es tracta d'això. No volem parlar més de xifres, volem un pla d'acció, un pla director. Quants ordinadors necessitem? Per fer què i a on? A la pròpia aula o a les aules específiques? Volem sortir d'aquesta guerra de números, volem una estratègia clara, volem que ens presentin un mapa de desplegament de les inversions, que avui encara no existeix.

Quant al tercer tema, que seria els continguts educatius i el model pedagògic. No voldria repetir el que he dit a la consellera aquesta tarda en aquest mateix Ple, en això seré molt breu. Voldria insistir per això en la importància d'aprofitar, seleccionar i fer el control de qualitat i la difusió adequada dels materials produïts pels mateixos ensenyants, generalment materials molt valuosos i adaptats al currículum escolar. Cal investigar, també, sobre nous models pedagògics que fan possibles les tecnologies de la informació i comunicació. Coneixem el programa Internet a l'aula, produït pel seu Departament, creiem que és un bon inici, però no està clar que es pugui produir i assumir econòmicament tot el material que faria falta per assolir un bon nivell de l'ensenyament, adaptat a les TIC, i en els terminis necessaris. Coneixem també la web de l'XTEC, insuficient, com he dit abans, però no hi insistiré més, ja que n'he parlat. Fa falta adaptar el disseny curricular actual ja que no inclou uns mínims en TIC d'acord amb els temps actuals, només se'n parla de forma mínima a l'àrea de tecnologia. No es tracten encara les TIC com una eina transversal a totes les àrees, principalment degut a la falta de formació dels ensenyants, conseller.

Coneixem el document elaborat pel Departament d'Ensenyament, ja ho he dit abans: estableix un primer nivell de concreció a la competència bàsica en TIC, que l'alumnat ha d'assolir en acabar l'ensenyament obligatori, però com diu el mateix document només és un primer nivell. La consellera m'ha parlat abans d'un decret de l'any 92. No ens confonguem, no es tracta d'ensenyar informàtica, es tracta d'incorporar les TIC en el disseny curricular com una eina transversal. Vostè que sí que hi entén, conseller, potser li podria explicar aquesta diferència a la consellera.

L'últim tema: formació al professorat no universitari en tecnologies d'informació i comunicació i, en especial, dels coordinadors. També estem tots d'acord, crec jo, que la introducció de les TIC a l'entorn escolar passa prioritàriament i obligatòriament per la formació dels formadors. Aquí també fa falta un model de formació en TIC que es basi en formar tot el professorat en el mateix centre, amb les seves instal·lacions i segons les pròpies necessitats, seguint, doncs, el projecte educatiu del centre. Existeix, potser, aquest

model i nosaltres no el coneixem. Expliqui'ns-ho, si us plau, si és que existeix. Cal definir la competència bàsica TIC també per als mestres, conseller, ho hem començat a fer per als alumnes, però ens hem oblidat dels mestres, i crec que aquesta, potser, sí que és competència seva. A la Comissió de la Societat de la Informació vam aprovar, tots els grups parlamentaris, una Proposició no de llei en què s'instava el Consell Executiu a iniciar el Pla de formació continuada en TIC per als mestres. No tenim coneixement que aquest Pla s'hagi iniciat.

Segons dades del Departament d'Ensenyament, el nombre d'inscripcions als cursos per a la formació del professorat no universitari en TIC, en els darrers anys, es manté pels voltants dels 10.000/any. Si tenim present que la comunitat educativa a Catalunya està composta per quasi 60.000 docents, això ens portaria a un curs per docent cada sis anys, i la majoria de cursos són només de trenta hores. Si hem de seguir les recomanacions de la Unió Europea i tenir tots els ensenyants formats plenament abans del 2002, ja ens podem espavilar, conseller. Abans, la consellera ens ha parlat de 80.000 mestres formats des de fa més de deu anys. Evidentment, la tecnologia canvia molt ràpidament i no podem comptabilitzar d'aquesta manera la formació feta ja fa més de deu anys; cal un reciclatge continu.

El model amb què es fa aquesta formació tampoc és vàlid, perquè els centres no tenen oportunitat de fer propostes de formació; és un model adreçat a l'individu, no està adreçat al centre. Manca formació específica en l'ús de les TIC per matèries; s'ensenyà informàtica però no es forma per ensenyar a utilitzar la informàtica. Gràcies a la seva bona política, milers d'alumnes no hauran tingut l'oportunitat d'estudiar amb la potencialitat que ofereixen les TIC.

I, per acabar, cal resoldre d'una vegada per totes el tema dels coordinadors d'informàtica. D'aquest tema, n'hem parlat repetidament aquí, en el mateix Ple, en comissió, però continuen existint els mateixos problemes: no s'incrementa la seva dedicació, no es redefeixen les seves funcions, no està prevista cap formació complementària. En definitiva, el malestar, la vaga de zel continua ja des de fa més de sis mesos.

Per resumir, conseller, jo li he plantejat quatre temes fonamentals: quan arribarà la banda ampla a les escoles?; quan disposarem d'un pla director quant a les inversions d'equipaments *hardware* i *software* dels centres educatius?; com solucionarà la insuficiència de continguts educatius i la manca de model pedagògic?; com realitzaran la formació urgent a tota la comunitat educativa en matèria de tecnologies de la informació i comunicació?, i, per concloure, quan donaran solució a l'actual figura del coordinador d'informàtica? Vostè conseller, i també la consellera d'Ensenyament, són nous en aquesta legislatura, i creiem que són capaços de donar l'impuls polític que fa falta. Expliqui'ns quina serà la seva actuació, què pensa fer, i li donarem suport. Catalunya necessita un canvi, també aquí, i volem que comenci ja.

Gràcies, president, conseller...

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president... Senyora diputada, jo no sé si aquestes preguntes me les adreçava a mi o a un altre conseller o consellera, però segurament s'ha pensat que una mica de varietat en les respostes, si no en les preguntes, en un dia aniria bé. Vostè ha plantejat moltes preguntes; jo intentaré fer unes quantes observacions sobre les preguntes que vostè ha plantejat. I seré concret i no ho seré.

Sobre el tema de les infraestructures, és evidentment molt important que la banda ampla arribi a les escoles, als instituts, etcètera, al més aviat possible. D'això, som els primers a ser-ne conscients i a prendre-hi responsabilitats, i els moviments que vostès coneixen respecte a un dels operadors amb els quals ha calgut refer un contracte van exactament en la mateixa direcció: la distància més curta entre dos punts és una línia recta, però si hi ha una paret al mig la distància més curta és evitar aquesta paret i potser fer-ho... El que estem fent amb les operacions de negociacions de contractes amb Al-pi i el que s'haurà d'anar fent és l'equivalent a dir que estem seguint aquesta trajectòria, encara que, evidentment, preferiríem seguir aquesta trajectòria, però aquesta paret està aquí i d'allà no passa; doncs, hem de donar la volta, i d'això es tracta. Evidentment, això el temps ho dirà, però li asseguro que el nostre objectiu, que és el mateix que el seu, és arribar al més aviat possible a una bona connexió, i connexió de banda ampla, a les escoles catalanes.

També s'ha referit a les infraestructures i als ordinadors. Jo crec que vostè estarà d'acord que hem progressat, que n'hi ha molts més que no n'hi havien, que encara no són els que hem de tenir, que li'n podria donar xifres –les ha donat la consellera abans; em sembla que també les ha donat el president–, i devem estar progressant, perquè veig que ara ens comencem a preocupar –i em sembla molt bé– pel problema de l'obsolescència dels ordinadors. Bé, això vol dir que en tenim; potser no són els de l'última generació, però, en temes d'ordinadors i amb una evolució tan permanent, el principi és..., de vegades es diu en un tema determinat que no ens podem permetre no estar al dia; en ordinadors és al revés, en ordinadors el que s'ha de dir és que no ens podem permetre estar al dia. Ningú es pot permetre estar al dia en ordinadors, perquè això voldria dir que s'han de canviar els ordinadors pràcticament de dematí a tarda o d'una setmana a la setmana següent. Cal fer-se a la idea que en temes d'ordinadors el nivell mitjà d'ordinadors, a tot col·lectiu ben organitzat, no estarà a la punta, exactament a la darrera tecnologia.

Tot això ho dic de manera no defensiva; és a dir, no pretenc dir que el nostre parc sigui un parc obsolet o no sigui un parc obsolet; certament, un parc que ha de millorar. Estic segur que el parc de les escoles és molt millor que el parc de les llars, on, efectivament, jo pen-

so que de vegades les disputes que tenim sobre les xifres d'ordinadors a les llars tenen a veure amb què s'entén per un ordinador i si un ordinador antic és un ordinador o..., etcètera. Segur que hi han ordinadors que s'han de canviar, però es va fent.

Pel que fa al reciclatge, miri, li podria dir el mateix que abans: que si el problema és el reciclatge, bé, doncs, ja hem avançat, perquè vol dir que la formació ja la tenim, però no vull repetir el mateix argument que he mencionat anteriorment sobre l'obsolescència. Evidentment que hem de continuar el reciclatge, i evidentment que hem de continuar la formació. Ara, hi ha una cosa que està clara: tots els professors, tots els mestres, tots els educadors, no els formarem. No cal; ha d'estar accessible a tothom, ha d'haver-hi cursos, però la qualitat del nostre sistema no depèn que tots, sense excepció, el professorat, siguin enormement hàbils en les noves tecnologies. De fet, els alumnes mateixos, els estudiants mateixos, el normal és que siguin més hàbils que els professors mateixos, i que siguin els professors que n'aprenuin dels alumnes. No m'entenguin malament: cal que hi hagi una massa crítica de professors entusiasmats i que vibrin amb la cultura de les noves tecnologies, i això és el que s'ha de crear, però això no s'ha de confondre amb plans exhaustius de formació, que d'altra banda tenim. O sigui que per aquests plans acabaran passant tots els professors, però no ens enganyem: el tema fonamental serà que hi hagi una massa crítica de professors que, ho repeteixo, vibrin amb la nova cultura de la societat de la informació.

Ha mencionat un punt molt important que em serveix de recordatori, perquè, efectivament, és més directament competència nostra, encara que convé recordar el principi de l'autonomia universitària, que de vegades vol dir que no tot el que un voldria fer es pot fer o es pot fer tan de pressa. Però, efectivament, el tema de la competència dels mestres, de les habilitats, de les capacitats, sí que és un tema de la nostra competència. Jo li asseguro que les seves paraules avui ens serviran per redoblar el nostre interès, ja existent, en aquest tema, per a un seguiment de la qüestió a les nostres facultats de Ciències de l'Educació..., anava a dir «escoles normals», però una vegada em van renyar: em van dir que es notava que havia estat molts anys als Estats Units, perquè parlava d'escoles normals; es veu que ara són facultats de Ciències de l'Educació. Doncs, en fi... Però ens en preocuparem, és un tema molt important.

Veig que em queda una mica de temps en aquesta primera part, així és que suposo que li hauria de..., li mencionaré uns quants plans. En fi, tenim el programa Argo, que sí que és en part competència del nostre Departament, perquè és un programa impulsat en part per la Secretaria de la Societat de la Informació, i a la propera part li donaré algunes xifres sobre el programa Argo.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Conseller, en primer lloc, agrair-li el to, pausat, però hi han alguns temes dels quals no m'ha dit res: ni del model pedagògic, ni del tema dels continguts, ni del canvi cultural. Li agrairia que després m'ampliés aquestes preguntes que li he fet abans. La meua interpellació és al Govern, i vostès decideixen qui la contesta, independentment de les competències d'uns i d'altres.

Deixi'm que li parli un segon només de les inversions d'equipaments en *hard* i en *software*. Jo no em queixo tant ni em refereixo tant a les xifres; crec que el que falta és donar pautes, fer bé les instal·lacions –o sigui, instal·lar realment el cablejat a tota l'escola, i no només a l'aula on s'installen els ordinadors–, ensenyar per què serveixen les eines que porten, instal·lar-les totes..., no podem deixar màquines sense antivirus, com ha passat amb els Windows 2000, i no podem deixar els mestres sense informar-los del que porten a dintre els ordinadors. Els coordinadors d'informàtica no entenen les eines que tenen i per què les han de fer servir ni en què consisteixen.

Suposo, a més, que ja sap, conseller, que s'han recollit quasi sis mil signatures d'ensenyants, pares i mares d'alumnes, d'arreu de Catalunya, per demanar a l'Administració catalana una millora en l'entrada de les noves tecnologies a tots els centres educatius. Crec que a vostè, o si no al seu secretari general, el senyor Carles Martín, li van enviar una còpia d'aquestes signatures. Per cert, encara no se'ls ha donat cap resposta, ni des del seu Departament, ni des d'Ensenyament.

Davant d'aquesta situació, nosaltres demanem al Govern una actuació urgent intensiva per incorporar plenament les tecnologies de la informació a l'educació. Deixi'm per això que li avanci alguns dels punts de la nostra Moció, que esperem que els semblin correctes. Ho faré tema per tema, i molt breument.

En infraestructures de telecomunicacions, la proposta seria renegociar urgentment la banda ampla a totes les escoles públiques i privades; fer un concurs públic, com cal, ja que s'ha tret el contracte d'Al-pi, però no pensar que es pot posar només ADSL, sinó, primer, fer arribar el cable on es pugui i no podem renunciar a la fibra òptica; després, provisionalment, podem anar instal·lant ADSL o el que sigui, però no per dintre de deu anys, conseller; necessitem el cable a les escoles, ja, el cable de la banda ampla.

Pensi que tenim la Conferència de la Unió Europea, aquí a Barcelona, l'any vinent, el mes de març o abril, i aquests temes es tractaran aquí a Barcelona, i estaria bé poder dir que tenim les escoles catalanes, no connectades a Internet com estan ara, que la majoria té un accés lent, insegur, sinó amb banda ampla, amb xarxa i amb xarxa entre elles.

Quant als equipaments, ara que ja s'ha fet l'inventari des del Departament d'Ensenyament, han aflorat molts ordinadors del centre degut a les inversions del mateix centre i de les AMPA. Cal, doncs, fer el mapa real dels equipaments informàtics escolars i definir les necessitats reals a cobrir, *hardware* i *programari*. Cal fer un

repartiment equilibrat, no adjudicar com s'adjudica ara, que no sabem exactament com s'adjudiquen, van primer als centres de recursos i des d'allà es distribueixen entre les escoles del sector. És a dir, cal fer un repartiment equilibrat, pensat amb el projecte de cada un dels centres, amb un pla de formació, d'eines, de tots els mestres en els mateixos centres; en definitiva, fer un bon pla d'acompanyament a aquestes inversions.

Quant a la promoció del professorat no universitari i, en especial, els coordinadors, la proposta nostra és un nou model de formació en tecnologies d'informació i comunicació per a tota la comunitat educativa: formar prioritàriament els coordinadors i que aquests tinguin prou temps i recursos per formar els ensenyants del seu centre; establir una formació contínua després del reciclatge; introduir més recursos de formació i educatius a la xarxa. Els centres han de poder decidir quines són les seves necessitats de formació i comptar amb el presupost propi com ho fa qualsevol altre centre de treball en el sistema econòmic actual.

Quant a l'estatus del coordinador informàtic, la proposta seria aplicar, d'una vegada per totes, la Proposició no de llei aprovada conjuntament per tots els grups al Parlament; fer convenis amb les universitats perquè els alumnes facin pràctiques a les escoles; crear una xarxa de tècnics d'FP2 per al manteniment de les aules i proveir de més formació *on-line* per a aquests coordinadors específicament.

Creiem, modestament, que el conjunt de mesures que es proposen podrien donar l'impuls que es necessita per a la plena incorporació de les TIC a l'educació.

Gràcies, president, conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Serra. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Moltes gràcies. Li puc ben assegurar que estic sempre a favor de la majoria –no de tots, però de la majoria– de canvis culturals.

Voldria mencionar unes quantes coses, algunes fent referència directa al que he dit, però d'altres una mica més específiques. En particular voldria mencionar que el 17 d'abril del 2001, o sigui fa un parell de dies..., no, és un dia, o sigui ahir, vàrem aprovar la nova fase del programa Argo, que representa una inversió per a aquest any 2001 al voltant de nou-cents vuitanta milions de pessetes de fons del Departament, de la Secretaria de la Societat de la Informació. Això es dividirà: 723 van a accions, a dotació d'equipaments informàtics amb destinació als centres docents i altres serveis edu-

catius; 100 milions de pessetes, a ampliar el servidor de la XTEC i també per a programari de base i d'aplicació; 100 milions de pessetes destinats al desenvolupament de continguts educatius per a Internet en el programa Internet a l'aula, i hi ha 57 milions destinats al desenvolupament d'estratègies avançades de connectivitat.

Com que avui ens hem centrat en ensenyament no universitari, no li parlaré de tot el que estem fent aquest any amb el pla Form@tic, perquè de moment l'estem concentrant en l'àmbit universitari, aquest és el pla de formació de recursos humans amb noves tecnologies que està anant molt bé.

Referint-me a alguns punts que vostè ha mencionat... Ha mencionat el tema dels coordinadors informàtics, que no sé exactament si en tenen o no en tenen, no sé exactament a quin incident, en particular, es referia; però hi ha una cosa que és clara: és feina dels coordinadors informàtics. Jo no sé qui pot ensenyar als coordinadors informàtics, diguem-ne..., l'estructura de coordinadors informàtics haurà de saber com..., amb una paraula catalana potser una mica brusca, com desempaïllar-se'n, per això són coordinadors informàtics i per això en saben.

Respecte al tema de la banda ampla i de fibra òptica, sí, té raó, l'ideal és fibra òptica i hem de procurar anar cap a la fibra òptica. Però que quan parlem de cultura també hauríem d'evitar crear una mena de cultura que tot és un desastre, perquè algun dia ens ho creurem o el que és pitjor, potser s'ho creuran d'altres. De vegades..., li puc donar un exemple que ja no es refereix concretament a l'ensenyament, però, de vegades, l'àrea de Catalunya i, en particular, de Barcelona, amb el tema de telecomunicacions surt, en qualitat de les telecomunicacions, per sota de l'àrea de Madrid, i ara..., i les dues bastant per sota de la mitjana Europea. Un es pregunta, de vegades, d'on ve aquesta diferència? De molts llocs, però d'un lloc que potser ve és que nosaltres sempre ens estem queixant, sempre estem dient que el que tenim és insuficient, que està molt malament, que si tenim coses estan obsoletes, que si la connectivitat a l'escola és un desastre, que si l'ADSL no serveix de res abans de tenir-lo... Al final ens ho creurem i –ho repetixo– el que és pitjor és que s'ho creuran d'altres també, que estem tan malament; no estem tan malament, hem d'anar a millorar constantment, però no estem tan malament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Amb aquest punt se suspèn la sessió fins demà que es reprendrà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i nou minuts.

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500
A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el *Diari de Sessions*:

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

ISSN 0213-7798 · Dipòsit legal: B-20.066-1980 · Imprès a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

7.500 PTA }
13.000 PTA } IVA inclòs
225 PTA }

